

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/30 • 05 Temmuz 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**“Demokratikleşme” ve
“özgürlük” yalanlarına karşı;**

**Devrimci sınıf
kavgasına!**

İÇİNDEKİLER

Anayasa değişikliği tartışmaları ve devrimci tutum	3
“Açılım” sirkinin yeni cambazı	
Burkay - Z. Us	4
Generallerin “emeklilik kararları” ve YAŞ’tan yansıyanlar.	5
Dinci partinin gücü ve pervasızlığı nereden geliyor?	6
İftar çadırları emekçileri düzene yedeklemenin aracı	7
Kapitalizm yeni bir krize hazırlanırken	8
“İşsizlik fonu kıdem gaspına malzeme yapılıyor”	9
Birleşik Metal-İş 1 No’lu Şube Genel Kurulu’nun ardından	10-11
Mersin’de liman işçileri direnişte! . . .	12
Güvencesiz çalışmaya karşı mücadele sempozyumu	13
PTT’de direniş çadırı kalktı, mücadele sürecek!	14
Tunus-Mısır	
dersleri - H. Fırat	16-18
TC’nin transformasyonu, GOP ve hegemonya savaşları	
Volkan Yaraşır	20-21
“Kontrollü bir deneme mi?”	22
DTK direnişe çağırdı	23
Emperyalistlerle işbirlikçileri	
Sudan’ı parçaladı	24
Somali’de resmi açlık ilanı	25
S21 Projesi: Kavga	
devam ediyor!i	26-27
Kadın cinayetleri tırmanıyor	28
Hüsnü Yıldız’ın avukatı	
Taylan Tanay ile konuştuk	29
Bertolt Brecht’i ölümünün 55. yılında saygıyla anıyoruz	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/30 * 5 Ağustos 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Kürt sorunu ekseninde sıcak gelişmelerin yaşandığı bir süreçte geride bıraktığımız haftaya burjuva siyasal cephede yaşanan önemli gelişmeler damga vurdu. Ordu ile girdiği düzen içi dalaşta devlet içinde kazandığı mevzilerle iktidar dümenine daha sıkı sarılan dinci gerici parti AKP, YAŞ toplantısı öncesinde ordu kanadına bir darbe daha indirdi. Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner’le birlikte Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri Komutanlarının istifası burjuva arenayı sarstı. YAŞ öncesinde yaşanan istifa krizi, özellikle ‘Ergenekon operasyonları’yla iyiden iyiye zayıflatılan ordu kanadının, AKP karşısında aldığı yeni bir yenilgi anlamına geldi. YAŞ toplantısı sırasında, Tayyip Erdoğan’ın masada tek başına oturduğu fotoğraf ise düzen cephesindeki tabloyu özetler nitelikteydi. Gazetemizin bu sayısında YAŞ toplantısından yansıyanları ele aldık.

Ancak düzen içi mücadelede yaşanan bu hızlı trafikle beraber düzen güçlerinin tamamı işçi, emekçilere ve Kürt halkına düşmanlıkta birleşiyorlar. Gerici İran rejiminin desteğini alarak Kürt hareketini tasfiye operasyonuna hız veren Türk devleti, eş zamanlı olarak içeride yürüttüğü yoğun askeri operasyonlarla baskı ve terörün dozunu arttırıyor. Kürt halkı ise şimdiye kadar başta Kürt illerinde olmak üzere sokak sokak verdiği mücadeleyi, İran rejiminin saldırılarına karşı sınır hattında günler süren eylemlerle sürdürdü.

Yine düzenin Kürt halkına karşı yürüttüğü inkar ve imha saldırısının izdüşümü olan KCK davasında yaşanan gelişmeler de, önümüzdeki süreçte bu saldırıların derinleşeceğine dair mesajlar veriyor. 104’ü tutuklu toplam 152 Kürt saydın ve siyasetçisinin yargılandığı davanın son duruşmasına, hukuksuzluğu protesto eden sanık avukatlarının mahkemeyi boykot etmesi düzeni çileden çıkardı. Bunun üzerine mahkeme heyeti duruşmaya katılmayan avukatlar hakkında suç duyurusunda bulundu. Sadece KCK davasından yansıyanlar bile düzenin Kürt sorunu konusundaki tutumunu gözler önüne seriyor.

Fiyaskoyla sonuçlanan “açılım” sürecinin ardından planları bozulan dinci gerici parti, şimdilerde açılım aldatmacasını tekrar pazarlamak için, Gülen Cemaati ve

AKP’ye yakınlığı ile bilinen PSK’nin eski lideri Kemal Burkay’ı parlatma gayretinde. 31 yıllık sürgünün ardından Türkiye’ye dönen Burkay’la AKP şefleri ve liberal kesimlerin yakın temas içerisine girmeleri Kürt hareketinin tasfiyesi konusunda, iflas eden açılımın tekrar parlatılmaya çalışıldığına işaret ediyor. Sayfalarımızda, Burkay’ın Türkiye’ye gelişinin anlamını da işledik.

Diğer yandan, gazetemizin bu sayısı, 6 Ağustos 1945’te ABD’nin, Japonya’nın Hiroşima şehrine atom bombasını bıraktığı ve binlerce insanın ölümüne neden olduğu tarihe denk geliyor.

Dünya halklarına yıkım ve kölelikten başka bir şey vaat etmeyen emperyalist kapitalist sistemin en kanlı katliamlarından biri olan Hiroşima’nın 66. yıldönümünde savaşa ve emperyalist saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltmenin önemi daha da artıyor.

Kitapçılarda...

Anayasa değişikliği tartışmaları ve devrimci tutum

Tayyip Erdoğan geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiği “ulusa sesleniş” konuşmasında bir süredir gündemde olan anayasa değişikliğini bir kez daha dillendirmiş oldu. Önümüzdeki günlerde konunun ülke gündeminde önemli bir yer tutacağı açıktır.

Sorunun “eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa” çerçevesinde dile getirilmesi ve tartışılıyor olması demokratik hak ve özgürlükler konusunda alınması gereken devrimci tutumun önemini daha da arttırmaktadır.

Demokratik hak ve özgürlüklere karşı tahammülsüz, eşitsizlik, sömür, baskı ve zor üzerine kurulu kapitalist bir düzene hükümet eden Erdoğan’ın ağzından dökülen söylemlerin samimi, gerçekçi ve inandırıcı hiçbir yanı bulunmamaktadır.

Erdoğan, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda ve düzen güçlerinin iç dalaşının bir dengesi olarak yeniden dizayn etmeye çalıştığı anayasayı, “*Siyasetten ekonomiye, adaletten özgürlüklere, sosyal devlet anlayışından kültürel açılımlara kadar hemen her alanda büyük bir değişim yaşadığımız böyle bir dönemde en büyük ihtiyacımız bu değişim ruhunu taşıyan ve milletimizin iradesini yansıtan sivil bir anayasa yapılmalıdır*” sözleriyle dile getirmektedir.

Sol güçlerden sendikalara, demokratik kitle örgütlerinden meslek örgütlerine kadar birçok kesimde boş beklenti ve hayal yaratan bu sözlerin sahteliği, sermaye hükümetinin emekçi düşmanı icraatlarına bakılarak dahi anlaşılabilir. Ancak sol ya da emekçiler adına söz söylediğini iddia eden güçler bu temel sorun karşısında düzenin yedeğine düşmekte, işçi ve emekçilerin umudunu ve beklentisini düzen içi kanallara akıtmaktadırlar.

Liberal reformist güçlerin 12 Eylül referandumu karşısında aldıkları tutumlara bakıldığında nasıl bir kafa karışıklığı yaşandığı daha iyi anlaşılacaktır. O dönemde kimileri “demokratik anayasa kurultayları” düzenleyerek “güçlü bir anayasa hareketi” yaratmayı ummuşlar ya da böylesi bir çabanın içerisine girerek düzenin işini kolaylaştırmışlar, emekçi kesimlere boş hayaller pompalamaya çalışmışlardır.

Anayasa tartışmalarının gündemde olduğu bu süreçte liberal reformist güçler bir kez daha benzer hayallere kapılarak “demokratik, eşitlikçi ve özgürlükçü” bir anayasa için kolları sıvamaya hazırlanmaktadırlar.

Sermaye düzeninde siyasal demokrasi eksenine dayalı bir program ve stratejinin kapitalizmin sınırlarını aşamayacağı gerçeğine gözlerini kapayanlar, toplumsal mücadelenin gücüyle gündeme gelmemiş “yeni anayasa” talebinin, sermaye düzeninin iç güç dengelerinin bir ihtiyacı olduğunu da görmek istememektedirler. Düzenin ihtiyaçları nedeniyle gündeme getirilmiş bu gündem karşısında sözde taraf olmaya çalışarak demokratik hak ve özgürlükleri kazanabileceklerini ummaktadırlar.

Demokrasi, eşitlik, özgürlük talepleri siyasal bir sorundur ve her siyasal sorun gibi kendi tarihsel dönemi ve somutluğu içerisinde ele alınmak durumundadır. Söz konusu taleplerin bir sınıf karakteri vardır ve emekçi sınıflar lehine bir değişiklik ya da dönüşüm ancak bu kesimlerin söz konusu talepler uğruna mücadeleye atılması ve bu sorunları döne döne üreten burjuva sınıf egemenliğine yönelmesiyle mümkün olacaktır. Bu gerçeğin üzerini örten ya da

karartan her türden tutum düzenin işini kolaylaştırmak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde boş beklenti ve hayal yaratmak anlamına gelmektedir.

Devrimci iddia taşıyan her unsur demokrasi, özgürlük, eşitlik vb. sorunları gerçek kapsamlarıyla ele almak, bu sorunların çözümünün önündeki toplumsal siyasal engel olan burjuvazinin sınıf iktidarını görmek, her vesileyle bu engeli karşı işçi ve emekçi kitleleri mücadele içerisine çekmek ve devrimci mücadeleyi büyütmek göreviyle karşı karşıyadır.

Kuşkusuz teorik planda sözkonusu sorunlar karşısında bu gerçeklerin görüldüğü iddia edilebilir. Ancak taktik planda bu sorunlara karşı burjuva düzenin sınırlarına sığın çözümler önermek teorik gerçeklerin reddi ve inkarı anlamına gelmektedir. Bunun için burjuva sınıf iktidarıyla hesaplaşmaya dayalı bir mücadele platformuna ve buna uygun bir strateji ve programa, yine buna uygun bir ideolojik-sınıfsal konuma sahip olmak gerekmektedir.

Demokrasi sorununa, bu düzenin kendi içinde bir çözüm aramak, bu sorunların çözümünü burjuva düzeni demokratikleştirme hedefi içinde ele almak devrimci zemin ve eksenin kaybedilmesi anlamına gelmektedir. Demokrasi sorunu bu düzeni tasfiye etmek hedefi içinde ele alınmadığı koşullarda sermaye iktidarını geriletme imkanı da olamaz. Bir dizi reform ya da kazanım ise ancak demokrasi sorununu devrim sorununa, iktidar sorununa bağlayan bir perspektifle ve stratejik bir mücadelenin ürünü olarak elde edilebilir.

Emekçi sınıfların mücadelesiyle, toplumsal bir mücadele ile kazanılmış hak ve özgürlüklerin dahi bir süre sonra sistem tarafından gasbedildiği birçok tarihsel deneyimde görülmektedir. Zira emperyalist-kapitalist sistem bu sorunları döne döne yeniden üretmektedir. Bu, kapitalist sömür ilişkilerinin kendi mantığında vardır. Bu mantık sürekli bir servet-sefalet kutuplaşması üretmekte ve bu da sömürüye dayalı bir sistem olarak işlemek zorundadır. Böyle işlediği ölçüde de bir avuç asalağın refahı ancak yığınların yoksulluğu ile mümkün olmaktadır. Sistem de kitlesel

olarak açlığa ve sefaletle itilen yığınların ortaya çıkabilecek tepki ve öfkesini baskı ve terörle kırmak zorundadır. Dolayısıyla da demokratik hak ve kazanımları yok etmek zorundadır.

Kaldı ki bir anayasa hiçbir şeyi güvenceye almaz/alamaz. “*Hukuksal ilişkilerde ya da biçimlerde ‘güvence’ aramak bir burjuva aldatmacasından başka bir şey değildir. Bir anayasa siyasal planda kazanılmış ve yine siyasal açıdan güvenceye kavuşturulmuş kazanımlara yalnızca hukuksal bir ifade kazandırır. Bu anlamda elbetteki bu kazanımları pekiştirir. Anayasa bir hukuk metnidir. Siz önce egemen sınıfı devirirsiniz, iktidarı ele geçirirsiniz, iktisadi gücü ele geçirirsiniz, sonra da bunu hukuksal olarak kurumsallaştırırsınız. Aradığınız devrimci anayasaysa, onun tarihsel olarak ortaya çıkışı ancak böyle mümkündür. Yok kastettiğiniz düzenin anayasasıysa, siz zaten devrimci perspektifi ve konumu yitirdiniz demektir. Kendi devrim programınıza, demokrasiye, bağımsızlığa, ulusların haklarına düzen anayasası içinde bir yer; dahası ‘güvence’ aramaya kalkmanız demek ideolojik ve siyasal açıdan tümenden iflas etmeniz demektir.*”

Sosyal-siyasal mücadelelerde kuraldır; hukuk her zaman topallayarak arkadan gelir. Siyaset her zaman ön plandadır ve yol açıcudur. Siyaset yol açar, hukuk onu tamamlar. Devrimin anayasası demek, siyasal başarıya, devrimin tam zaferi anlamındaki bir siyasal başarıya, hukuksal bir biçim vermek demektir. Bir temel siyasal hedef olarak önden bir anayasa mücadelesi olmaz. Önden anayasa mücadelesi yığınların dikkatini düzen içi anayasal çözümlere çeker; onları aldatır. Liberal demokratların, reformistlerin, dolayısıyla temelde egemen sınıfın değirmenine su taşır. Bu arada burjuvazinin taktik manevralarına da iyi bir dolgu malzemesi olur.” (Demokrasi ve Devrim, Eksen Yayıncılık, s. 75-76)

Komünistler, Marksist-Leninist bakış açısına sıkı sıkıya bağlı kalarak, anayasa tartışmalarını bu kapsamda ele almakta, demokrasi sorunu ve mücadelesini burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmaya mücadelesinin bir parçası olarak görmektedirler.

“Açılım” sirkinin yeni cambazı Burkey

Z. Us

Düzenin Kürt sorunu konusundaki çözümsüzlüğü, AKP’nin başta büyük umutlarla pazarlanan “açılım” projesi aldatmacasıyla da aşılammıştı. Bir yandan çözümden bahsederek Kürt halkına sahte umutlar pompalayan sermaye hükümeti AKP, kısa süre sonra devletin bildik imha-ihkar çizgisinin ötesine geçemeyeceğini gösterdi. “Ez ve çöz” ezberini terk edemeyen sermaye devleti de, bu fiyaskonun ardından askeri operasyonlara ve şovenist kudurganlığa kaldığı yerden devam etti. Ardından ise, Kürt hareketinin tasfiyesi için, bugüne dek uzanan adımlarda hızlanmaya gidildi.

12 Haziran seçimlerinin ardından oluşan bugünkü tabloda, artan ırkçı-faşist saldırganlığa ek olarak özel hareket polisleri aracılığıyla kirli savaş yöntemlerini devreye sokmaya hazırlanan AKP, bir yandan da “milli birlik ve beraberlik projesi” adını alan “açılım” aldatmacasını yeni manevralarla canlandırmaya çalışıyor. AKP’nin, “açılım” oyununa kan taşımak için devreye soktuğu son isim ise Kemal Burkey oldu. Bir süredir Taraf, Zaman gibi gazetelerde görüşlerine sıklıkla yer verilmeye başlanan Burkey, bizzat Erdoğan’ın ve AKP’li bakanların daveti ile İsveç’ten Türkiye’ye geldi.

Burkey kimdir ya da neden Burkey?

Burkey, sol hareket ve özellikle Kürt hareketi içerisinde uzun yıllardır bilinen bir isim. 1937 yılında Dersim’de doğan Burkey’in siyasi hayatı 60’lı yıllarda Türkiye İşçi Partisi ile başlıyor. Burkey 1974’te Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi’nin (PSK) kuruculuğunu yapıyor. 2003 yılında genel sekreterlik görevinden kendi isteği ile ayrılıyor ancak PSK’ya fiili olarak liderlik yapmayı sürdürüyor. Burkey’in siyasi çalışmalarının yanı sıra çok sayıda şiir ve öykü kitabı da bulunuyor.

Gerek Kemal Burkey’in gerekse liderliğini yürüttüğü PSK’nın siyasi çizgisi incelendiğinde ise, AKP’nin bugün neden bu isme ihtiyaç duyduğu kolayca anlaşılıyor. Burkey Kürt burjuvazisinin politik platformunu temsil eden ve Kürt sorununun devrimci değil düzen sınırları içerisinde çözümünü isteyen bir isim. Kürt halkının pek çok ulusal talebini federasyon talebi çerçevesinde formüle ediyor, silahlı mücadeleyi reddettiğini söylüyor. Başından beri ise PKK ve Öcalan’ın karşısında yer alıyor. Hatta 1979 yılında “PKK’nin Türk devleti eliyle, Kürt ulusal hareketine karşı savaşmak üzere kurulmuş paravan bir örgüt olduğunu, ajan provokatörler eliyle yönetildiğini, Öcalan’ın devlet adamı olduğunu” anlatan bir broşür yayınlayan Burkey’in, bu eksende çeşitli yayınları da bulunuyor.

Devlet ise özellikle PKK’nin Kürdistan’da güçlenmesinin ardından PSK ile ilişkilerini her zaman sürdürdü. PKK’nin yerine PSK’nin geçirilmesi ve Kürt sorununun PSK’nin inisiyatifinde uzlaşmacı bir çizgide çözülmesi her zaman yeğlendi. Ancak PKK’nin Kürt sorunu konusundaki mutlak otoritesi ve devrimci direnci bu umudun gerçekleşmesine engel oldu.

‘93 yılına gelindiğinde ise PSK bir kez daha sahneye çıktı. PKK’nin silahlı mücadelede tıkanma yaşaması ve Türkiye işçi sınıfının desteğinden mahrum kalması gibi çeşitli nedenlerle Kürt burjuvazisi ile uzlaşma ihtiyacı sonucu Lübnan’da Abdullah Öcalan ve Kemal Burkey arasında “PKK-PSK Protokolü” imzalandı. Bu protokol ulusal

demokratik istemleri sıralamakla birlikte, bunları anayasal bir formülasyonla ve “siyasal çözüm” çizgisinde, yani PSK’nın politik platformunu yansıtan biçimde talep ediyordu. Kürt emekçilerinin toplumsal-siyasal istemleri ise ikinci plana atılarak Kürt burjuvazisi ile politik bütünleşme zemini yaratılıyordu. (Ayrıntılı bilgi için bkz. *Kürt Ulusal Sorunu 1-2, Eksen Yayıncılık*)

Burkey açılımı canlandırabilir mi?

AKP’nin, açılım aldatmacasını canlandırmak için Kemal Burkey’i seçmesi oldukça bilinçli bir tercihin sonucu. Kürt sorunu konusunda tanınmış ve bilinen bir isim olması, burjuva-liberal politik platformunun AKP’nin hayata geçirmeye çalıştığı çizgiyle uyumu ve uzun yıllardır İsveç’te sürgünde bulunması Burkey’i “akıl adam” mertebesine yükseltmek için yeterli. Burkey da kendisine görev verenlerin yüzlerini kara çıkartmamak için canla başla çalışacağını hava alanından başlayarak göstermekten geri durmadı.

Her iki lafının birinde AKP’yi öven Burkey, solu ve Kürt hareketini ise her fırsatta eleştirerek

“açılımın” başarısızlığa uğramasını Kürt hareketinin hatalarına bağlıyor. Burkey’in Egemen Bağış ve Ertuğrul Günay ile yaptığı görüşmelerin yanı sıra Oral Çalışlar’a verdiği röportajda da hep bu vurgular öne çıkıyor.

Burkey tipik bir liberal aydın edasıyla, her iki tarafa da mesafeli olduğu imajını yaratmaya çalışıyor. Ancak AKP’yi ve “açılımı” her fırsatta övüyor. Sol hareketi ve BDP-PKK’yi ise çağın gerisinde kalmakla, AKP’yi anlayamamakla eleştiriyor. Kürt halkının ulusal haklarını hatırlatıyor ama “şiddetin çözüm olmadığı” demagojisine her fırsatta yaslanarak, devletin şiddet tekeli elinde bulundurması gerektiğini savunuyor.

Üstelik Burkey geçmişte yazdığı bir şiire de gönderme yaparak “mevsim değişir Akdeniz olur” dizelerini sıklıkla kullanıyor. Ama gerek son dönemde birbiri ardına düzenlenen askeri operasyonlar, gerekse faşist-şovenist saldırılar hiç de Burkey’in bahsettiği iklimi yansıtmıyor. Bir yanda askeri operasyonlar, bir yanda linç girişimleri bir yanda ise infazlar Kürt halkının üzerinde kol geziyor. Her gün Kürt halkına ve gerillaya dönük yeni bir saldırı ya da katliam haberi gündeme gelirken, Burkey bu gerçeklerin üzerinden aymazca atlayabiliyor.

Geçmişten beri PKK’nin karşısında yer alan Burkey’in bugün takındığı tutum doğrudan doğruya Kürt halkının cellatları ile kolkola girmek anlamına gelmektedir. Daha düne kadar sürgünde kalmasına sebep olanlar bugün Burkey’i kirli emellerini meşrulaştırmaları için davet ettiler, o da icabet ederek hızla rolünü oynamaya soyundu.

Ancak Burkey da “açılım” aldatmacasını onarmaya ve yeniden pazarlamaya yetmeyecektir. Zira açılımın temel sorunu içeriğidir. Kürt halkı onlarca yılı bulan mücadelesi sırasında ağzına bal çalmaya çalışanlara çok tanık olmuştur ve artık bunlara kanmayacak kadar da tecrübelidir.

KCK davasında tablo değişmedi

104’ü tutuklu toplam 152 Kürt siyasetçisinin Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılandığı davanın 24. ve 25. duruşmaları 2 ve 3 Ağustos tarihlerinde görüldü.

Taleplerinin çoğunluğu keyfi gerekçelerle reddedilen, son olarak müvekkillerinin gruplar halinde mahkemeye getirilme kararını protesto ederek davayı boykot eden sanık avukatları bu duruşmalara da katılmazken, mahkemenin daha önce aldığı karar doğrultusunda tutuklu Kürt siyasetçilerin yine yalnızca bir kısmı duruşmaya getirildi.

24. duruşmayı aralarında BDP Grup Başkanı Selahattin Demirtaş’ın da bulunduğu çok sayıda kişi takip etti. Duruşma öncesinde Diyarbakır Adliyesi önünde açıklama yapan Demirtaş davanın hukuk dışı olduğuna vurgu yaptı. Demirtaş tutuklu siyasetçilerin büyük bir kısmının Bingöl Cezaevi’ne sevk edilmesine tepki gösterdi.

Savcılık önceki duruşmada avukatların duruşmaya katılmadıklarını belirterek, Kürt siyasetçilere “zorunlu müdafî atanması” talebinde bulunmuştu. Mahkeme heyeti de, bir sonraki duruşmaya avukat atamasının yapılmasına, bunun için Diyarbakır Barosu’na yazı yazılmasına, bu talebi reddeden tutukluların ise avukatsız yargılanmalarına karar vermişti.

Mahkeme başkanı sanık müdafilerinin mazeret bildirmeden duruşmaya gelmediklerini, Diyarbakır Barosu tarafından atanan müdafilerin de duruşmaya katılmadığını belirtti. Baro tarafından gönderilen müzakere yazısında, “Yapmış olduğumuz araştırmalarda meslektaşlarımızın vekaletinin bulunduğu müdafiliklerinin devam ettiği, bu nedenle müdafî atanmasının CMK’nın hükümleri gereği uygun görülmediğinin anlaşıldığı” ifadelerinin yer alması üzerinde durdu.

Dava 10 Ağustos’a ertelendi

25. duruşmada ise mahkeme heyeti sanık avukatları ve Diyarbakır Barosu hakkında suç duyurusunda bulunma kararı aldı. CMK’dan atanan, ancak duruşmaya katılmayan avukatlar hakkında Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı’na suç duyurusunda bulundu.

Ayrıca Kürt siyasetçilerinin tahliye edilmesi taleplerini reddederek, bir sonraki duruşmada tüm tutukluların hazır edilmesini istedi. Duruşmayı 10 Ağustos tarihine erteledi.

Dinci parti AKP iktidar alanını daha da genişletti

Geçtiğimiz hafta burjuva siyasal gündemin ilk sırasına Genelkurmay Başkanı ile Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri komutanlarının “toplu emeklilik” kararları ve bunu takiben gerçekleşen Yüksek Askeri Şura (YAŞ) görüşmeleri oturdu.

1 Ağustos günü başlayan YAŞ toplantısının hemen öncesinde, 29 Temmuz günü, “internet andıcı” iddianamesi İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edildi. Savcı, Tümgeneral Hıfzı Çubuklu, eski 1. Ordu Komutanı emekli Orgeneral Hasan Iğsız ve Kuzey Deniz Saha Komutanı Koramiral Mehmet Otuzbiroğlu’nun da aralarında bulunduğu 22 muvazzaf ve emekli asker hakkında yakalama emri çıkartılması talep ederken, mahkeme bu talebi daha sonra değerlendireceğini açıkladı.

Burjuva gericiliğinin iç dalaşmasında AKP’nin ordu cephesine attığı bu son tokadın ardından aynı gün Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner’le birlikte Kara Kuvvetleri Komutanı Erdal Ceylanoğlu, Deniz Kuvvetleri Komutanı Eşref Uğur Yiğit ve Hava Kuvvetleri Komutanı Hasan Aksay’ın “emeklilik isteme” kararları geldi. Bunu takiben ise, AKP’ye yakınlığı ile bilinen Jandarma Genel Komutanı Necdet Özel önce Kara Kuvvetleri Komutanlığı’na ardından ise Genelkurmay başkanvekilliğine atandı.

Bu gelişmeleri, düzen cephesindeki dengeleri belirlemesi açısından her daim kritik bir noktada duran YAŞ görüşmeleri izledi.

Dinci parti AKP’nin ordu kanadına ağır bir darbe daha vurarak bu alandaki kadrolaşması yönünde önemli adımlar attığı bir süreçte gerçekleşen YAŞ toplantısında, “üst rütbe atamaları ve TSK’dan ayrılacak personelin durumları” başlıkları öne çıktı.

Genelkurmay Başkanlığı Karargahı’nda gerçekleşen ve dört gün süren YAŞ görüşmelerine Başbakan Tayyip Erdoğan başkanlık etti. Önceki senelerde toplantı masasının baş köşesinde Başbakan-Generalkurmay Başkanı ikilisi yanyana bulunurken, bu sene tek başına Erdoğan’ın masa başında saf tutması, burjuva medyanın öne çıkardığı bir başka nokta oldu. AKP’nin ordu üzerinde hegemonya tahsis etme sürecindeki önemli kazanımını resmeden bu kare, aynı zamanda liberallerin ve yandaş medyanın “Orduya vurulan sivil darbe”, “Demokratikleşme yönünde tarihi adım” türünden ikiyüzlüce ve demagojik söylemlerine de malzeme oldu.

Emeklilik kararlarının ardından 16 yerine 11 üye ile toplanan YAŞ’ta ilk kez orgeneral sayısı bu kadar az oldu.

Görüşmelere ilişkin resmi bir bilgi verilmezken, tutuklu olan ve rütbe bekleme süreleri dolan 14 general ve amiralin durumu konusunda YAŞ üyelerinin fikir birliğine varamadığı basına yansdı. Zira ilk günlük toplantının ikinci oturumuna katılmayan Erdoğan ve Genelkurmay Başkan vekili Necdet Özel’in Başbakanlık konutundaki özel bir görüşme gerçekleştirmeleri, söz konusu pürüzlerin giderilmesi yönünde kulis olarak nitelendirildi.

Kısmi pürüzler yaşanacak olsa da, hükümet cephesine karşı güçlü bir ayak diremenin gerçekleşmesi olası gözüküyor. Toplantıda alınan kararları Cumhurbaşkanı Gül’ün onayına sunulup kamuoyuna resmi olarak duyurulduktan sonra tablo daha da netleşmiş olacak.

İstifa dahi etmeden emeklilik kararlarıyla “tutum” almaya çalışan, bunu yaparken de AKP cephesini

zora sokacak adımlardan kaçınan generallerin bu tutumuyla gelişen süreç, burjuva gericiliğin iç dalaşında orduda temsil bulan kanadın iyice güçten düşürülüp açmaza alındığını gözler önüne seriyor.

Bununla birlikte ise, özellikle 2007 seçimlerinin ardından “Ergenekon operasyonları” başta olmak üzere birbirini izleyen bir dizi adım atarak artık hükümet olmaktan öteye bir iktidar gücü olmaya soyunan dinci parti AKP’nin, devleti adım adım ele geçirme ve idari, hukuksal ve siyasal yapıyı kendine uyarlama savaşında önemli bir mevzi daha kazanmış olduğu da açıkça görülüyor.

Söz konusu gelişmeler, ABD’den AB’ye emperyalist efendiler, AKP’li kurmaylar ve liberal çevreler tarafından koro halinde “demokratikleşmenin göstergesi” olarak pazarlanmak

isteniyor. Bu uğursuz çaba, tam da emekçilere dönük sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının hazırlıklarının yapıldığı, devrimci ve ilerici güçler başta olmak üzere toplumun genelini hedef alan polis devleti uygulamalarının yoğunlaştırıldığı, Kürt halkına dönük saldırganlığın ise özel hareket polisleri eliyle kirli savaş yöntemleri de kullanılarak derinleştirileceğinin ilan edildiği bir süreçte hayata geçiriliyor.

Bu noktada, işçi ve emekçileri burjuva gericiliğin iç dalaşında taraflardan birine yedeklenmemeleri için uyarmak, aynı zamanda ise düzen güçlerinin her türlü yalan ve aldatmacasını boşa düşürerek kendi asli gündemleri ekseninde devrimci sınıf mücadelesine yükseltmeye çağırmak devrimci güçler açısından günün acil görevlerinden birini oluşturuyor.

Yeni “paşanın” katliamcı yüzünden bir kesit...

Genelkurmay Başkanı olması beklenen eski Jandarma Genel Komutanı Necdet Özel’in, 11 Mayıs 1999 tarihinde Şırnak’ın Ballıkaya (Bilika) köyü yakınlarında 20 PKK gerillasının kimyasal silahlarla öldürüldüğü operasyonu komuta ettiğine ilişkin görüntüler yayımlandı.

“Özel paşa”, dinci partinin Kürt sorunu karşısında imha-inkar-tasfiye politikalarıyla da tam uyumlu olacağını görüntülerle bir kez daha ortaya koyuyor.

11 Mayıs 1999 günü Şırnak’ın Silopi ilçesi’ne bağlı Ballıkaya (Bilika) Köyü yakınlarında çıkan çatışmada onlarca kayıp veren Türk ordusu daha sonra kuşatmaya aldığı ARGK gerillalarına karşı kimyasal silah kullanmış ve olayda 20 gerilla yaşamını yitirmişti. Operasyona dair görüntüler çatışmaya katılan bir asker tarafından sızdırılmıştı.

Roj Tv’nin yayınladığı görüntülerde Bilika köyü yakınlarında bir yamaçta bulunan mağaraya yönelik

olarak yoğun bir bombardıman yapıldığı görülüyor. Bombardımanın ardından mağaranın önünde dizilen cenazelerin başına gelen rütbeli bir subay olayda kimyasal silahların kullanıldığını şu sözlerle itiraf ediyor: “Sivaslı Kangallı savaşçı. Bu yaralıydı. Bu Vatandaş da Suriyeliymiş. Aşağıda 6 tane bayan var. Askerlerimiz içeriye gaz, el bombası atıldığı için şu anda zehirlenme tehlikesiyle karşı karşıyalar ama yine de canavarca, kahramanca içeri giriyorlar. Cesetleri çıkarmaya başladılar. İçeride bununla beraber 7 bayan var. Toplam 13 ceset var”

Kimyasal katliamın üzerinden bir süre geçtikten sonra Şkefta Berxwedan (Direniş Mağarası) adıyla anılmaya başlayan mağaranın içinden katledilen bir grup gerillanın cenazeleri fotoğraflandı. Fotoğraflarda gerillaların üzerlerindeki elbiselerde herhangi bir yanma ya da patlamaya bağlı bir deformasyon gözükmemesi dikkat çekiyor.

Dinci partinin gücü ve pervasızlığı nereden geliyor?

(TKİP Merkezi Yayın Organı Ekim'in Mart 2008 tarihli 251. sayısında yer alan "Rejim krizinde yeni safha" başlıklı başyazının "Dinci partinin gücü ve pervasızlığı nereden geliyor?" ara başlıklı bölümünü, güncel öneminden kaynaklı yayınlıyoruz...)

Dinci partinin 22 Temmuz'dan beri birbirini izleyen bir dizi hamle yapması onun artık hükümet olmaktan öteye bir iktidar gücü olmaya soyunduğunu, devleti adım adım ele geçirmeye, bunun bir parçası olarak idari, hukuksal ve siyasal yapıyı kendine uyarlamaya, toplum yaşamına buna uygun bir şekil vermeye çalıştığını gösteriyor. Büyük burjuvazinin etkin bir bölümünün yanısıra ordu ile bürokrasinin önemli bir kesimi ile parlamentodaki ana muhalefetin hala da laik düzen bekçisi olarak orta yerde durduğu koşullarda dinci partinin buna cüret edebilmesi, onun geline yerde bu gücü artık kendisinde görmesinden geliyor ve bu çok temelsiz bir inanç da değil kuşkusuz.

Halen dinci partiyi güçlü kılan ve gitgide de güçlendiren bir dizi etken var. Bunların başlıcalarını şöyle sıralamak mümkün:

Her şey bir yana, dinci parti bugün tek başına hükümet kurabilecek düzeyde güçlü bir oy desteğine ve dolayısıyla parlamento çoğunluğuna sahip. Demokrasi adı altında sürdürülen parlamenter oyunun biçimsel kuralları uygulamada kaldığı sürece, bunun her şeye rağmen önemli bir avantaj ve politik güç ifadesi olduğuna kuşku yok. Dahası biçimsel parlamenter kuralların dışına çıkılmadığı sürece dinci partiye burjuva siyaset sahnesinin içinden etkili bir alternatif çıkarılabilmenin olanağı da halen yok ve görünür bir gelecek için de olacak gibi görünmüyor. Parlamenter burjuva muhalefeti derin bir iflası yaşamaktadır ve kitlelerin geniş kesimleri nezdinde yeniden itibar kazanabilme şansından yoksundur.

İkincisi, parlamenter çoğunluk ve tek başına hükümet kurabilme olanağı, dinci partiyi bir bütün olarak tekelci büyük burjuvazi için bugün vazgeçilmez kılıyor. Zira 5 yılı aşan icraatı ile bir bütün olarak büyük burjuvazinin ihtiyaç duyduğu her türlü emek düşmanı önlemi alabildiğini ve her türden sosyal saldırıyı gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır, her yeni icraatı ile kanıtlamaya da devam etmektedir. Salt bu açıdan bakıldığında burjuvazinin hiçbir kesimi ondan şikayetçi değildir, tam tersine azgın ve kuralsız bir sömürü ve yağma için bugünün koşullarında dinci parti burjuvazinin tümü için gerçekte vazgeçilmezdir.

Üçüncüsü ve elbette önem bakımından gerçekte birincisi, emperyalizmin halen sürmekte olan desteğidir. AKP emperyalist efendilerin her alandaki istem ve beklentilerine en iyi biçimde yanıt vermeye çalışarak bu desteği almakta ve korumaya çalışmaktadır. İç iktidar didişmesi onu bu konuda daha titiz davranmaya, emperyalizmin desteğini koruyabilmek için bir dediğini ikiletmemeye yöneltmektedir. Dinci parti çok iyi bilmektedir ki, emperyalizm desteğini çektiği andan itibaren düşüşü hızlı ve kaçınılmaz olacaktır.

Dördüncüsü, sırtını dayadığı özel tekelci gruplardan alınan güçtür. AKP bugün bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına

hizmet ediyor olsa da, bu onun burjuvazinin bir kesiminin (son 30 yıl içinde palazlanan ve bugün artık etkili bir tekelci sermaye kesimi haline gelen dinci ya da muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi) özel çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğini değiştirmez. Nitekim siyasal sahnede laiklik-şeriatçı kutuplaşması adı altında olup bitenler, gerçekte tekelci büyük burjuvazinin iki ana grubunun sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etmek için yürüttükleri bir iç iktidar mücadelesinin siyasal yansımasından başka bir şey değildir. AKP'nin arkasında bugün özel bir güçlü tekelci sermaye kesimi vardır ve tam da bu sayede bu kesim günden güne daha da güçlenmekte, bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel tekelci sermaye kesimlerini gitgide daha çok rahatsız etmektedir. Fakat öteki kesim de elde ettiği politik avantajlara dayanarak iktidarda daha etkin bir konum kazanmak üzere halen hırsla yüklenmektedir. Türkiye'de dinsel gericiliğin feodal, yarı-feodal öğeler ile geleneksel orta burjuva katmanlara dayalı olarak sistemin eteğinde ve büyük burjuvazinin uyumlu bir eklentisi olduğu dönem artık geride kalmıştır. Bu kesim kendi içinden güçlü tekelci gruplar çıkarmıştır ve bunlar halen devlete hakim olmak ve topluma kendi iktidar mevzilerini güçlendirecek biçimler vermek çabasıdadırlar. AKP bunun taşıyıcısıdır ve kendine özgü sınıfsal gücü aynı zamanda buradan gelmektedir. Özetle dinsel gericilik artık egemen burjuva gericiliğinin kitleleri denetim altında tutmakta yararlandığı bir yan eklentisi değil, fakat sistemin etkin ve asli bir ögesidir, giderek de hakim öge olmak isteği ve çabası içindedir.

Beşincisi, dinci partinin beş yılı aşkın bir süredir tek başına hükümet ediyor olmasının ve çok daha uzun süreden beridir başta büyük kentler olmak üzere belediyelerin büyük bir bölümünü elinde tutuyor olmasının ona sağladığı muazzam kadrolaşma olanağıdır. Dinci parti devleti ele geçirmede şanıldığından da büyük bir başarı

sağlamıştır. Bugün hükümet ve meclisin ötesinde, cumhurbaşkanlığı, polis teşkilatı, bürokrasinin önemli bir bölümü, YÖK ve üniversitelerin kayda değer bir bölümü, medyanın önemli bir bölümü dinci partinin elinde ve hizmetindedir.

Altıncısı, dinci partinin köklü bir örgütsel gelenekten gelmesi ve oy desteğinin ötesinde güçlü, bilinçli, hırslı, gayretli ve özgüveni giderek artan bir kadrosal ve kitlesel güce sahip olmasıdır. Bu onu belki bir ölçüde MHP hariç tüm öteki alışılmış burjuva parlamenter partilerden ayıran önemli bir yanı ve üstünlüğüdür. Buna hemen tümü de bugün dinci parti etrafında saf tutmuş ve onun başarısını kendi başarıları olarak gören her türden şeriatçı tarikat ve cemaat örgütlenmesi de dahildir.

Nihayet yedincisi, onun bugün düzenin en büyük başağrısını oluşturan Kürt sorunu kapsamında sahip olduğu özel üstünlüktür. Dinci parti Kürdistan'ın halen en büyük partisidir, Kürt burjuvazisinin, toprak sahiplerinin, aşiret reislerinin, tarikat şeflerinin önemli bir bölümü, Kürt büyük burjuvazisinin ise hemen tümü bu partiyi desteklemektedir ve onun saflarında örgütlüdür. Bu bugünün koşullarında ve Kürt sorunu çerçevesinde, dinci partiye düzen içinde ayrı bir güç ve ayrıcalık da sağlamaktadır. Kürt halkının yeminli düşmanları olan generaller bile halen bu açıdan dinci partiyi sorunun denetim altına alınıp bastırılmasında önemli bir olanak olarak görmektedirler.

Bütün bu üstünlük, avantaj ve olanakların bileşkesi olarak ortaya çıkan çok önemli sınıfsal, siyasal ve idari güç dinci partiyi 22 Temmuz'dan beri daha atak davranmaya, devleti ele geçirmek, toplumsal ve kültürel yaşamı kendine göre yeniden düzenlemek üzere bir dizi hamle yapmaya yöneltmiştir. Bu çabalar onun alışılmış türden bir hükümet partisi olmaktan öteye bir iktidar partisi olmaya ve öyle davranmaya yönelmesi anlamına gelmektedir. Rejim krizini yaratan, ağırlaştıran ve süreklileştiren tam da bu yönelştir.

İftar çadırları emekçileri düzene yedeklemenin aracı...

Sadaka kültürünün kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Burjuvaların iftar yemeği verme modası başladı. Anadolu’nun birçok kentinde iftar çadırları kuruldu. Ayrıca çadırda yemek verme yerine ihtiyaç sahibi ailelere kart dağıtılması, semt sakinlerinin katılabileceği sokak iftarları ve evlere sıcak yemek dağıtılması çalışmaları da arttı. Bu faaliyetler dinci gericiğin toplumsal desteğini genişletmeye yönelik çabalarıdır.

Azgın saldırılarla kitlesel yoksulluk ve sefaleti artıran sermaye hükümeti suç ortağı olduğu bu tabloda nemalanmak istemektedir. İftar çadırları ya da yoksullara yardım çabaları, AKP başta olmak üzere inanç tacirleri için birer reklam aracı haline getirildi. Yalnızca Ramazan ayı ile sınırlı olan bu moda, emekçilerin giderek daha fazla yoksullaştığının ve açlık sınırı altında yaşamaya mahkum edildiğinin en çarpıcı kanıtıdır.

Çadırların önünde uzun kuyruklarda bir tas yemek için bekleyen ve sosyal güvenlik hakkından yoksun olarak yaşayan milyonlarca emekçinin içinde bulunduğu durum düzenin ürettiği yoksulluk tablosunun göstergesidir. Emekçiler arasında sadaka kültürü yaygınlaştırılmakta, sorunların bu şekilde “dini ihsan ve inayet” yoluyla çözüleceği inancı pekiştirilmeye çalışılmaktadır.

Çadırlarda boy gösteren AKP’nin şefi Recep Tayyip Erdoğan, bakanları ve kimi düzen güçleri bu yolla yoksul emekçilerle yanyana oldukları görüntüsünü vermeye çalışmaktadırlar. Sermaye medyası ise bu görüntüleri işçi ve emekçilerin evine taşımak için yarışmaktadır.

İftar çadırları emekçileri düzene yedeklemenin aracı olarak kullanılmakta, “şükür” kültürünün oluşturulmasında önemli bir işlev görmektedir. İftar çadırları emekçilerin kendine yabancılaştırılması, düşkünleştirilmesi hedefine de hizmet etmektedir.

Açlığın çözümünün bir aylık iftar çadırlarında olmadığını egemenler de bilmektedir. İftar verenlerin amaçlarından biri de emekçilerin kendilerine “minnet” duymalarını sağlamaktır.

Ramazan boyunca iftar çadırları kuran AKP diğer yandan sefalet ve açlığı katmerleştiren yıkım politikalarına hız vermektedir. Yoksulluğun, işsizliğin ayyuka çıktığı, açlık sınırının altında milyonlarca emekçinin yaşadığı Türkiye’de “altta kalanın canı çıksın”, “gemisini kurtaran kaptan” anlayışı emekçilerde hakim kılınmak istenmektedir.

Kapitalizm yolsuzluk ve dilencilik kültürünü bizzat beslemekte, çürümenin derinleşmesine neden olmaktadır.

Sadaka kültürü dinsel gericiликтen beslenmektedir. “Yeşil kuşak” projesinin bir gereği olarak uygulamada tutulmaktadır. Özalde AKP hükümetinin, genelde sermaye devletinin hedefi işçi sınıfı ve emekçilerin kendi güçlerini anlamalarını sağlayacak mücadeleden uzaklaştırmak, düzene muhtaç hale getirmektir. Bu yönüyle toplumsallaştırılmaya çalışılan sadaka kültürünün bir parçası olan iftar çadırları kapitalizmin nefes borularından biri olarak öne çıkmaktadır.

Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları ile Belediyeler aracılığı ile yaygınlaştırılan sadakaya dayanan yaşam biçimi ve kültürü özellikle AKP hükümeti ve belediyeleri eliyle yaygınlaştırılmaktadır.

Sermaye düzeni yıllardır dini kendi sefil çıkar ve

ihtiyaçları doğrultusunda kullanmaktadır. Din emeğin toplumsal kesimlerinin düzen dışına çıkmasını engelleme noktasında önemli bir rol oynamaktadır.

İftar sofralarına en büyük desteği veren AKP hükümeti Ramazan boyunca emekçileri aşağılayan manzaraların önünü açmakta ve sadaka kültürünü yaygınlaştırma politikalarına hız vermektedir. Devlet memurlarının zekat alabilecekleri yolunda fetvalar yayınlanmakta, böylece kamu emekçilerinin zekat alabilecek kadar kötü durumda olduklarını itiraf etmekte ve onları aşağılamaktadır. Tüm bunlar emekçileri aşağılayan sermaye düzenin gerçekliğidir.

Emekçiler bir yandan emek sömürüsüne maruz kalmakta, öte yandan da düşkünleştirilmekte ve aşağılanmaktadır. Onurlarıyla oynanmaktadır. Bir yandan sefahat içinde kapitalistler, diğer yanda sadakaya alıştırılmaya çalışılan, iftar çadırlarında ve sofralarında onurlarıyla oynanan emekçiler... İşte kapitalizm budur!

İşçi ve emekçiler sadaka kültürüne, iftar çadırlarına karşı insanlık onurunu korumalı, sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmelidirler. Kapitalizmin işçi sınıfı ve emekçileri aşağılayan, onursuzlaştıran, kimliksizleştiren sadaka kültürünü ve anlayışını parçalamalıdır.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TİB ‘özel hayatı’ hatırladı

Başladığı günden itibaren katillerin aklanması ve örtbas üzerine kurulu Hrant Dink cinayeti davasında yeni bir örtbas gerçeği açığa çıktı.

Hrant Dink cinayetinin perde arkasını aydınlatabilecek çok önemli bir bilgi Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) engeline takıldı. Düzen güçleri arasındaki dalaşa her türlü bilgi ve belgenin elde edilmesi için seferber olan TİB, Dink öldürüldüğü sırada, olay yerinde tetikçi Ogün Samast dışında şüpheli 4 kişinin daha bulunduğunu belirten avukatların mahkeme kanalıyla ilettikleri cinayet işlendiği sırada o civarda bulunan kişilerin telefon numaralarının gönderilmesi talebini “özel hayatın ihlali” olacağı gerekçesiyle reddetti.

Dink ailesinin avukatlarının yaptıkları görüntü analizine göre, 19 Ocak 2007 tarihinde cinayetin işlendiği Agos gazetesi önünde dolaşan ve sık sık telefonla konuşurken güvenlik kameralarına yakalanan bir kişi var. Görüntülerde bu kişinin, yanına yaklaşan yaşlı bir adamla konuştuğu ve diğer bir şahısla da işaretlediği görülüyor. Dink’in Agos’tan çıkıp girdiği bankadan ayrılmasından sonra arkası dönük olduğu halde telefonla konuşan bu kişi, birden bire dönerek Dink’in bulunduğu yöne bakıyor. Cinayetin ardından Samast kaçarken, aynı kişi yanında bir başka kişiyle birlikte arkadan bir süre bakıyor ve sonra da o bölgede bulunan bir inşaata giriyor. Avukatlar, görüntülerdeki ikinci kişinin Yasin Hayal’in ağabeyi Osman Hayal olduğunu öne sürüyor. Bu amaçla Trabzon Emniyet Müdürlüğüne Hayal’in biyometrik fotoğrafının çekilmesi için yazı yazıldı ancak fotoğraf Hayal bulunamadığı gerekçesiyle mahkemeye ulaştırılmadı.

TİB’in bu tavrına rağmen Yargıtay bir süre önce, yine bir cinayet davasında tanıkların telefon detay kayıtlarının ve HTS (cep telefonunun bulunduğu yerleri belirten raporlar) bilgilerinin mahkemeye gönderilmesine karar vermişti. İstendiğinde teknolojik olanakları seferber eden düzen yargısının, Dink’in gerçek katillerini koruduğu bir kez daha görüldü.

Davada Ali Cengiz oyunu

Dink davası kapsamında yürütülen soruşturma boyunca deliller karartıldı, devletin cinayetindeki rolü itina ile hasıraltı edildi. Cinayette açık ihmali olduğu bilinen emniyet üst düzey yetkilileri doğrudan soruşturmaya müdahale etti. Cinayet bir-iki tetikçinin üstüne yıkılmaya çalışıldı. Fakat tetikçiler de türlü oyunlarla sıyrılmaya çalışıyor.

Yasin Hayal’in avukatı Eda Salman, müvekkilinin bir önceki duruşmada kendisinin Pelitli halkı tarafından tehdit edildiği yönündeki iddialarını hatırlatarak ,bunun üzerine cezaevi müdürlüğüne başvurduğunu dile getirdi. Cezaevinden son 6 ayda Hayal’i avukat dahil hiç kimsenin ziyaret etmediğinin bildirildiğini belirtti. Hayal’in ruhsal durumunun hastaneye sevk edilerek tespitini istediğini hatırlattı.

Mahkeme heyeti, Hayal’in Tekirdağ Cumhuriyet Başsavcılığınca adli tıp uzmanına muayene ettirilerek, gözlem altına alınmasını istedi. Akıl hastası olup olmadığı yönünde CMK’nın 74. maddesinin 1. fıkrası uyarınca rapor alınıp gönderilmesinin istenmesine karar verdi.

Kapitalizm yeni bir krize hazırlanırken...

Kapitalizmin krizi dünya üzerindeki etkisini artırmaya devam ediyor. Alınan tüm önlemlere rağmen krizin etkilerini atlatamayan birçok Avrupa ülkesi halen iflas tehlikesi ile karşı karşıya. Kapitalizmin beşiği ABD’de ise, kriz, cumhuriyetçi ve demokrat partilerin borçlanma limitinin arttırılması konusunda vardığı zorunlu uzlaşma nedeniyle kısa bir süreliğine ötelenmiş oldu.

Bu gelişmeler 2008’de yaşanan krizin ifade edildiği gibi sadece “mortgage krizi” olmadığını, esasında ‘70’lerden beri ötelenen kapitalizmin yapısal krizinin artık metropol ülkeleri de içine alarak sistemi derin bir iflasa doğru sürüklediğini bir kez daha gösteriyor.

Şimdilik kapitalist ülkeler borçlanma oranlarını arttırarak ya da birbirlerini iflastan kurtararak krizi atlattırmaya çalışsalar da yakın gelecekte çok daha derin sarsıntılar yaşanması sürpriz olmayacaktır. Bu sarsıntıların yükünün bir kez daha işçi ve emekçilere yüklenerek hafifletilmeye çalışılacağı ise açıktır.

Özellikle Avrupa’da ve krizin etkisi ile iflasın eşliğine gelen Yunanistan gibi ülkelerde krizin işçi ve emekçiler için nasıl bir yıkıma dönüştüğünü görmeye başladık bile. Yıllardır adım adım uygulanan neo-liberal politikalar iflas tehlikeleri ile birlikte çok daha hızlı ve pervasız bir şekilde gündeme getirilmektedir. Bunun doğal sonucu ise krizin derinleştiği ülkelerde sınıf çatışmasının sürekli olarak şiddetlenmesi olmaktadır.

Teğet geçen krizin sonuçları

Tüm dünyada krizin olası etkileri ile birlikte hiçbir ülkenin kendisini bu etkilerden kurtaramayacağı açık açık tartışılırken AKP şefi Tayyip Erdoğan ise demagojiye devam ediyor. 2008 yılında krizin “teğet geçeceğinden” ve “fırsata dönüştürülebileceğinden” dem vuran Tayyip Erdoğan, şimdi de işi bir adım daha ileriye götürerek “Kriz, bu sefer teğet bile geçmeyecek!” diyor. Bu açıklamanın krizin olası sonuçları üzerinden Ali Babacan’ın yaptığı açıklamanın hemen ardından gelmesi ise, iktidarı etkin bir sosyal demagoji ile devam ettiren Tayyip Erdoğan’ın bu silahını yine devreye soktuğunu kanıtıyor.

Oysa teğet geçtiğini iddia ettiği 2008 krizinin sonuçlarını Türkiye işçi ve emekçileri tüm sonuçları ile en derinden hissetmişlerdi. 2008’in 3. çeyreğinden 2009’un 3. çeyreğine kadar Türkiye ekonomisi %8 küçülürken, 2008 Ekim’i ile 2009 Şubat’ı arasında resmi rakamlarla bile 760 binin üzerinde insan işsiz kalmıştı. Yine bu dönemde sanayi işçilerinin reel ücret kayıpları ise %7’lere ulaşmıştı.

Bu dönemde krizi Erdoğan’ın deyimi ile fırsata çevirenin ise sermaye sınıfı olduğu rakamlardan da anlaşılmaktadır. Sermayenin koçbaşı Sabancı Holding’in net karının %129, Koç Holding’in ise %309 oranında artması boşuna değildir.

Krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere çıkartılmasını yoğun tensikatlarla birlikte hayata geçirilen esnek üretim saldırılarında görebiliyoruz.

Teğet geçtiği iddia edilen bu dönemin, ülke ekonomisi için yarattığı sonuç ise %12’lere ulaşan cari açığa ve 300 milyar dolara ulaşan dış borç stokundan rahatlıkla görülebilir. 300 milyar dış borç stokunun üçte ikisinin özel sektöre ait olduğunu ve bunun da dörtte birinin kısa vadeli olduğunu özellikle belirtmek gerekir. Zira bu borç tablosu Türkiye’nin de kapitalizmi korkuya sürükleyen krizden yakayı sıyıramayacağının en dolaysız kanıtı durumundadır. Kapitalist metropollerin krizden kendilerini sıyrabilmek adına çevre kapitalist ülkelere akıttıkları sıcak paraları çekmeye hazırlanmaları ise Türkiye ekonomisi payına bu sorunu çok daha yakıcı bir hale getirmektedir.

Kaldı ki bir kördüğüm ile birbirine bağlı olan dünya kapitalist sisteminde metropol ülkelerde yaşanan krizin çevre ekonomilerde etkisinin hissedilmemesi mümkün değildir.

Tüm bunların sonucu dünya kapitalizmi ile birlikte Türkiye kapitalizminin de derin bir kriz ile karşı karşıya olduğudur.

Zaten AKP şefi de bunu çok iyi bilmektedir. Tüm demagojik söylemlerine rağmen ortaya koyduğu yeni hükümet programı da bu gerçeği teyit eder niteliktedir. Kıdem tazminatı ve esnek üretimle ilgili düzenlemelerin ivedilikle gündeme getirilmesinin ardında da bu gerçek yatmaktadır.

Sermaye sınıfı ve onun sözcüsü konumundaki AKP hükümeti çalışma yaşamını iyice çekilmez hale getirecek bu uygulamaları hızla devreye sokarak derinleşen krizin etkilerini kendi üzerlerinden atmaya çalışmaktadır. Kaldı ki bu sefer 2008 yılında yaptığı gibi ülke dışındaki sıcak parayı ülke içine çekecek manevralar yapma olanakları da bulunmamaktadır. Bu ise onlar payına tek çare olarak işçi ve emekçilere dönük saldırılara hız verme sonucunu doğurmaktadır.

Ancak bununla birlikte bu saldırı hazırlıklarının AKP şefini fazlası ile tedirgin ettiğini de söyleyebiliriz. Yıllardır adım adım devlet aygıtı üzerinde etkin bir denetim kurmaya çalışan dinci gericiilik, geline aşamada kendisini alaşağı etme potansiyeli taşıyan en ciddi tehlike ile yani sınıf çatışmasının derinleşme riski ile karşı karşıyadır. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da sosyal hoşnutsuzlukların ürünü olan halk ayaklanmaları ile birlikte Avrupa ve hatta Amerika’da sınıfın eylemli tepkilerinin giderek yoğunlaşması onlar için önemli bir korku kaynağıdır.

Bu yanıyla önümüzdeki dönem kapitalizmin derinleşen krizi ile birlikte artan sosyal hoşnutsuzluklara ve bunun ürünü olan sınıf çatışmalarına sahne olacaktır. Bu ise sermaye sınıfı ve dinci gericiilik payına işçi sınıfı başta olmak üzere tüm toplum üzerindeki baskının daha da yoğunlaştırılacağı anlamına gelmektedir.

Yaklaşan kriz her boyutu ile işçi ve emekçiler için büyük bir yıkım anlamına gelmektedir. Bu tüm dünyada olduğu gibi Türkiye için de böyledir. Dolayısı ile işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çevirecek olan krize karşı devrimci çıkış yolunu yaratmak acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yaylacı mücadeleyle kazandı

Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi’nde işten atılan taşeron işçinin direnişi kazanımla sonuçlandı. Sosyal-İş Sendikası Üyesi Sedat Yaylacı işbaşı yapacak.

Sosyal-İş yöneticileri ile üniversite yetkilileri arasında yürütülen görüşmeler sonucunda, Sedat Yaylacı’nın vasfına uygun bir göreve yerleştirilerek çalışmaya devam etmesi üzerine mutabakata varıldı.

Sosyal-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Hüseyin Kaşif, Yaylacı’yı bu zorlu süreçteki onurlu duruşu, sabrı ve sendikal disiplini nedeniyle kutladıklarını belirterek, kendilerine destek verenlere teşekkür etti.

Savrançoğlu Deri önünde eylem

İşçi kıyımına ve sendika düşmanlığına karşı Kampana Deri’nin Tuzla’daki fabrikası önünde direnişlerine devam eden Deri-İş üyesi işçiler, 28 Temmuz günü Güngören’deki Savrançoğlu Deri (Kampana) satış mağazası önünde eylemdeydi.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay yaptığı konuşmada, Kampana işçilerinin taşeron çalışma, esnek çalışma, kuralızsızlık, uzun saatler, düşük ücret karşılığı çalışma, iş sağlığı ve güvenliğine aykırı çalışma gibi işçi sınıfının yaşadığı tüm sorunları yaşadıklarını ve bunun için örgütlendiklerini ifade etti. Tay, Kampana işçilerinin mücadelesinin ve taleplerinin tüm işçi sınıfına ait olduğunu söyledi.

Kampana patronuna seslenen Tay, tek meşru ve yasal çıkış yolunun işçilerin haklarına saygı duyulması ve sendikayla toplu sözleşme masasına oturulması gerektiğini söyledi.

Mukavva işçilerine Türk-İş ziyareti

Form Mukavva Ambalaj firmasında sendikal örgütlenme mücadelesi verdikleri için işten atılan 17 işçi eylemlerine devam ediyor.

Türk-İş ve bağlı sendikaların şube başkanları Selüloz-İş üyesi işçilere 28 Temmuz günü destek ziyareti gerçekleştirdi.

Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı, mağdur olan işçilerin her zaman destekçileri olduklarını söyledi. İşçilere erzak yardımı yapıldı.

İşçiler ise mücadele programları hakkında bilgi verdi. İzmir ile Ankara’ya da yürüyüş düzenleyeceklerini söyleyen işçiler, açlık grevine başlamaya hazırlanıyor.

“İşsizlik fonu kıdem gaspına malzeme yapılıyor”

Kıdem tazminatının fona devredilmesiyle ilgili son gelişme ise, 670 lira olan işsizlik maaşının üst sınırının 1256 liraya çıkartılması.

Burjuva medya tarafından “İşsizlere büyük müjde, işsizlik maaşları yükselecek” başlıklarıyla pazarlanan aldatmacaya ve sermayenin önüne koyduğu saldırı hamlelerine ilişkin Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Araştırma Enstitüsü Müdürü F. Serkan Öngel ile görüştük.

Öngel: AKP, toplumsal tepkinin sinyallerini aldı

Fonun kullanımıyla ilgili ortaya atılanları “AKP hükümetinin ciddi bir toplumsal tepkinin sinyallerini almış olmasına” bağlayan Öngel, bu söylemlerin arkasında yatan amacı şöyle özetledi:

“Kıdem tazminatı, Ulusal İstihdam Strateji Belgesi diye kamuoyuna yansıyan saldırının en belirgin hususlarından birini oluşturuyor. Esneklikle ilgili düzenlemelerin de anahtar unsurlarından biri durumunda. Çünkü esnekliğin çeşitleri var. Özellikle ‘istihdamda esneklik’ dendiğinde işverenler kolayca işten çıkartmayı anlıyor. Hükümet de bunu çok kararlı bir biçimde hayata geçirme arzusunda. Burada toplumsal anlamda çok ciddi destek sağlayabileceği bir taban arayışı var. Bu taban arayışının da temel unsurlarından biri belki de uzun zamandan beri aksayan, yürümeyen ve çözülmesi gereken bir boyutunu, yani bu fonun gerçek anlamıyla işsizlerin faydalanabileceği bir biçimde hayata geçirilmesi noktasıdır. Dolayısıyla aslında bunu bir pazarlık unsuru ya da bu acı reçeteyi içirirken zaten daha önce yapılması gereken düzenlemeyi, toplumsal destek sağlamak için bir araç olarak kullanıyorlar. İşsizlik fonunda biriken para ve işsizlerin bundan yararlanamama hali dönem olarak da kıdem tazminatıyla beraber gündeme getiriliyor. Bu konuda, bu şekilde bir söylemin geliştiriliyor olmasının yegane nedeni, AKP hükümetinin ciddi bir toplumsal tepkinin sinyallerini almış olmasıdır. AKP hükümeti bu sinyalleri aldığı için aslında yeni birtakım düzenlemeleri kendi içinde konuşuyor ama kendi içinde de yine buna itirazlar çıkacaktır. Çünkü fon devasa bir fon ve hükümet bu fonu istediği gibi kullanabilecek. Böyle bir şeyden vazgeçecek ya da gerçekten işçiler lehine kullanacak bir mekanizmayı üretme konusunda ağır davranacaktır. Sunuluş biçimiyle de eksikleri olan bir unsur. İşsizlik fonu herhangi bir koşula bağlanmaksızın

işsiz kalan herkese, kayıtlı işsizlerin hepsine ödenmesi gereken bir tutar olarak algılanmalı. Mevcut halinde ise, mevcut sistemi koruyan ve sadece çeşitli iyileştirmelerle, yararlanacağı kişilerin sayısını biraz daha arttırabilecek bir düzenlemeye gitmeyi tercih ediyorlar. Bu da niyeti ortaya koyuyor”

“İşsizlik fonunu pazarlık unsuru haline getirmeyi planlıyorlar”

İşsizlik fonunun 1999 yılında yasalaştığını ve 2002’de AKP’nin iktidara gelmesinden önce yürürlüğe girdiğini hatırlatan Öngel, fonun kıdem tazminatının kaldırılmasında bir pazarlık unsuru haline getirilmek istendiğine dikkat çekiyor. Öngel bu durumu şöyle anlattı:

“Bütün aksamalarına ve işsizlerin bundan yararlanamıyor olmasına rağmen (resmi olarak 165 bin işsiz var. Halbuki bu sayı 3 milyona yakındır) ciddi bir sorun alanı var. Bunu daha fazla taşıyabilecek bir durum da ortada yok. Sadece işsizlik fonundaki düzenlemeyi değil aynı zamanda sendikalar kanunundaki düzenlemeleri de aynı yasa çerçevesinde gündeme getireceklerini düşünüyorum. Dolayısıyla önümüzdeki en önemli zorluklardan biri bunu nasıl sunacaklarıyla ilgili bir problemdir. İşsizlik fonunu da kıdem tazminatının kaldırılmasında bir pazarlık unsuru haline getirmeyi planlıyor olabilirler”

“Bütün işsizleri kapsayan bir düzenleme öngörülüyor”

Öngel, işsizlik maaşının üst sınırının 1256 liraya çıkartılması planını ise şöyle değerlendiriyor:

“Bugün tartışılan 1256 lira sadece üst sınırdır. Asgari ücretle çalışan bir kişi işsiz kaldığında daha fazla ücret almayacak. Zaten Sosyal Güvenlik Kurumu’na kayıtlı çalışanların yüzde 44’ü asgari ücretle çalışırken asgari ücretin çok az üzerinde alanları da bu orana dahil ettiğimizde bu oran yüzde 60’lara yaklaşıyor. Böyle bir düzenlemede bundan faydalanma oranı düşük olacaktır. Küçük bir iyileştirme yapılmış olacak ama bütün işsizlerin faydalanabileceği bir düzenleme zaten öngörülüyor. Dediğim gibi, bu söylemleri, kıdem tazminatıyla bağlantılı olarak toplumsal destek sağlamak amacıyla kullanacakları da çok açıktır”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapci.org>

“Madende ne varsa insanda onu arıyoruz”

Kütahya Gümüşköy’de bulunan Eti Gümüş AŞ’ye ait maden işletmesinde çalışan işçilerin bazılarında sınır değer üzerinde ağır metal kirliliğine rastlanması üzerine 65 işçi Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesi’nde tedavi altına alındı.

Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesi’ne giderek işçileri ziyaret eden ve işçilerin sağlık durumu hakkında hastanenin başhekimini Dr. Hınç Yılmaz’dan bilgi alan Ankara Tabip Odası konu ile ilgili SES Ankara Şube ile birlikte basın toplantısı düzenledi.

29 Temmuz günü yapılan basın toplantısında ortak açıklamayı okuyan Ankara Tabip Odası Genel Sekreteri Selçuk Atalay, Kütahya’da “zehirlenme” endişesi taşıyan birçok işçi ve vatandaşın tedirginlik içinde yetkililerden tatmin edici açıklamalar beklediğine vurgu yaptı.

İşçilerin vücudunda krom, nikel, çinko, bakır, bizmut, kalay, alüminyum, civa, arsenik, kurşun ve diğer metallerin araştırıldığı bilgisini veren Atalay, “İstanbul’da bir laboratuvar da yapılan çalışmada işletmenin 100 işçisinin 98’inde arsenik maruziyeti tespit edilmiş durumda. Suda, toprakta, bölgede ne varsa insanlarda da o var. Madende ne varsa insanda onu arıyoruz” diye konuştu.

Sadece 65 işçinin değil tüm işçilerin maruziyet açısından taranması gerektiğinin altını çizen Atalay, öncelikle işletmeye çok yakın olan Yukarı Köprüören, Gümüşköy ve Dulkadir köylerinde yaşayanların hem tetkiklerinin yapılmasının hem de klinik olarak değerlendirilmesinin gerektiğini vurguladı.

Bölgedeki riskin tam olarak ortaya çıkarılması ve Çevre Bakanlığı’nın suların, akarsuların analizini yapması gerektiğini söyleyen Atalay, “Çevre Bakanlığı’nın hızla bölgeye müdahale etmesini bekliyoruz. Bu vesileyle ‘çevre etki analizleri’ diye bilinen prosedürlerin ne kadar doğru hazırlandığının da gözden geçirilmesi gerekiyor” dedi.

Kütahya’daki gümüş madeni işletmesinin 1986 yılında kurulduğunu, 2006 yılında özelleştirildiğini ve işletmenin en fazla kar eden şirketler arasında yer aldığını belirten Atalay, işletmenin 900 işçi çalıştırmasına ve “çok tehlikeli işyeri” sınıfında yer almasına rağmen uzun süredir haftada bazı günler işyeri hekimi çalıştırdığı bilgisini verdi.

Çalışma Bakanlığı’nın işletmeyi işçi sağlığı iş güvenliği konusunda denetlemesi ve işletmenin derhal bir işyeri hekimi istihdam etmesi gerektiğini dile getirdi.

TTB Merkez Konsey Üyesi Gülriz Ersöz konuşmasında konu ile ilgili TTB’nin içinde bulunduğu bir bilimsel izleme kurulu oluşturulacağı bilgisini verirken, Metalurji Mühendisleri Odası Genel Sekreteri Hüseyin Savaş, şu ana kadar işçilerin tamamına ve bölge halkına yönelik hiçbir tarama yapılmamasını eleştirdi. Savaş, işletmenin bir an önce kapatılması gerektiğini vurgulayarak ilgili bakanlıkları göreve çağırdı.

Bakanlıktan siyanür yalanı

Kütahya Tavşanlı’daki Eti Gümüş tesislerinde 7 Mayıs 2011’de meydana gelen çökmenin ardından çevre ve insan sağlığının tehdit altında olmasını görmezden gelen yetkili kurumlara göre, bölgede siyanür tehlikesi bulunmuyor. Sağlık Bakanlığı, işçiler ve bölgede oturan insanlar üzerinde yapılan analizlerde siyanürle ilgili zehirlenme saptanmadığını iddia etti.

Birleşik Metal-İş 1 No’lu Şube Genel Kurulu’nun ardından...

“Sendikal bürokrasi dahil tüm engelleri aşmak için mücadeleye!”

Birleşik Metal İşçileri Sendikası şube genel kurulları Haziran ayında yapılmaya başlandı. Bizler, üzerinden yaklaşık 1 ay geçmiş olmasına rağmen şube genel kurullarına ilişkin deneyimlerimizi ve düşüncelerimizi paylaşmayı önümüzdeki sürecin daha iyi ilerlemesi açısından gerekli görüyoruz. Bu yüzden, başta genel kurulların işlevi olmak üzere bu süreci öncesi, genel kurul günü ve sonrası olarak ele almaya çalışacağız.

Bildiğiniz gibi, Türkiye’de işçi sınıfına dönük son yılların en kapsamlı saldırısı olan ve biz işçileri tam anlamıyla köleliğe mahkum eden ‘Torba Yasa’ saldırısının yapıldığı bir dönemde genel kurullar süreci yaşanıyor. Yani sıra, uygulanmaya başlanan Özel İstihdam Büroları ile kiralık işçilik, yani iş güvencesiz, geleceksiz, sendikasız, sigortasız çalışma yaygınlaştırılıyor. Taşeronlaştırmanın ve özelleştirmelerin artmasıyla birlikte işçi sınıfının bugüne kadar kazandığı hakların bir bir ellerinden alınmasının yolu açılıyor. Kıdem tazminatının “fon oluşturulacak” bahanesiyle kaldırılması ise son dönemdeki en büyük darbe olarak bizlerin karşısında duruyor. Örgütsüzleştirme saldırısının hız kazanmasıyla birlikte işsizlik, açlık ve sefalet gitgide derinleşiyor, bizlere kölece çalışmak dışında hiçbir hak tanınmıyor.

Sınıfın ezici bir çoğunluğunun sendikasız olduğunu düşündüğümüzde, bu saldırılara topyekün bir tepki örgütleyebilmek ve tüm saldırıları püskürtmek daha çok sendikalı iş yerlerinin önünde bir görev olarak duruyor. Fakat bugünkü sendikal harekete baktığımızda bunu başarabilmek ne yazık ki söz konusu olamamaktadır. Bu durum şüphesiz on yılları bulan saldırının bir sonucudur. Özellikle, 70’li yıllara damgasını vuran işçi sınıfının hareketliliğini ve örgütlülüğünü dağıtmak ve böylelikle IMF programlarını, 24 Ocak kararlarını kolayca hayata geçirip kar oranlarını arttırmak için sermaye sınıfı sendikaları adeta mücadeleyi denetleyen, dizginleyen örgütlülüklere dönüştürme yoluna gitmiştir. Bunun sonucu olarak da sendikalar ve konfederasyonlar bugün için mücadele yerine uzlaşmayı, arabuluculuk yapmayı tercih etmektedir. Yakın dönemde sona eren 2010-2012 Metal Toplu İş Sözleşmelerinde yasal düzlemlerle gasp edilen haklarımızın daha ileri ve günümüz ihtiyacını karşılayacak bir sözleşme yerine “ek protokoller” ile sürecin bitirilmesi yine aynı anlayışın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu gelişmelere bakarak 4 yılda bir yapılan genel kurullar geçmiş sürecin değerlendirildiği, eksikliklerin tartışıldığı ve bu eksiklikleri gidermek için yeni hedeflerin konulduğu ve karar altına alındığı, haklarımızı nasıl bir mücadele yöntemiyle kazanabileceğimizin belirlendiği süreçler olmalıdır. Bu süreç ayrıca “çağdaş sendikacılık” anlayışına karşı “sınıf sendikacılığı” anlayışıyla ortaya çıkan; fakat G-U, Sinter, Gürsaş ve Casper örneklerinde görüldüğü gibi işçilerin ortak iradesini temsil etmek yerine, onların eylem isteğini boşa düşüren, kazanımı belirsiz tarihlerde sonuçlanması beklenen mahkemelerde arayan bir çizgi izleyen son yönetimle hesaplaşılması gereken bir süreçtir.

Fakat bugüne kadar gerçekleşen genel kurulların çoğu fabrikalardan ve işçi sınıfının sorunlarından uzak

bir şekilde geçerek, daha çok koltuk kavgalarına ve kişisel kaygılara sahne olmuştur. Tabanın iradesini hakim kılıp bürokratik ve mücadeleyi denetleyen bir anlayışı değiştirmek yerine tartışmalar daha çok bir yönetimin gidip başka bir yönetimin gelmesine sıkıştırılmıştır. Delegeler, omuz omuza mücadele edeceği sınıf kardeşlerinin temsilcileri olarak değil, oy deposu olarak görülmüş, sahte taraflaşmalar ve kıyasıya bir rekabet işçilerin genel gündemlerini gölgelemiştir.

Tüm bunlara karşın, sermayedarların karşısında haklarımızı ellerimize almak için güçlü bir örgütlülüğe ve iradeye sahip üye tabanı ile sendikaların mücadele etmesi olmazsa olmaz bir koşuldur. Bu yüzden bizler, Penta, ABB Dudullu, Aksan’da çalışan ilerici-öncü delegeler olarak şubemizin genel kurulu öncesinde bir araya geldik ve bakış açımız doğrultusunda çalışmalar yürüttük. Peki, neydi bu çalışmalar?

İlk adım olarak, şube genel kurullarının fabrikalarımızda gündemleştirilmesi gerekiyordu. Bugün çalıştığımız yerlerde iş arkadaşlarımızın kendi sorunlarına uzak, yabancı veya ilgisiz olduğunu göz önünde bulundurursak bunun zor olduğunun farkındaydık. Çünkü biliyoruz ki, yukarıda da bahsettiğimiz gibi sendikalarımız bugün bürokratların elinde olduğu müddetçe işçileri bilinçlendirmeye dönük ya da onların bu süreçte doğrudan aktif olmasına dönük bir girişimde bulunamayacaklardı. Ki öyle de oldu. Delege seçimleri, sonlanması gereken tarihten yalnızca iki gün önce bildirilerek en baştan bu bilinçlenme ve işin aktif yürütücüsü olmanın önüne geçilmiş oldu. İki gün içinde delegeler seçilecek ve arkadaşlarımız ne yapmaları gerektiğini bilmeden, ya da genel kurulların ne işe yaradığını, bugüne kadar yapılanları ya da yapılmayanları bilmeden delege seçilecek ve sadece gidip oy kullanacaktı.

Fabrikamızda seçim olmadı. Delegelerin bir kısmı kendi istekleriyle aday oldular, bir kısmı ise temsilcimizin yönlendirmesiyle aday oldu. Bunda şüphesiz hem arkadaşlarımızın ilgisizliğinin hem de onlara bu bilinci vermeyen sendikacıların payı var. Bizler de bu noktada sıkış kaldık. Çünkü delege

seçimlerini ya da genel kurul tarihini beklemeden, birkaç ay öncesinden hazırlığa girişebilir ve daha iyi bir çalışma yürütebilirdik. Deneyimsiz oluşumuz bunda etkendi. Yine de yapabileceklerimiz konusunda tartışmalar yürüttük, kararlar aldık. Sınırlı da olsa delege olmayan arkadaşlarımızla genel kurulları tartıştık ve onlara kendilerini temsil edecek delegeler olarak nasıl bir sendika istediklerini sorduk. Amacımız ortak bir bakış açısı etrafında bir araya gelmek ve genel kurulu tam da olması gerektiği gibi oy kullanılıp gidilen değil tartışmaların yürütüldüğü bir güne dönüştürmekti. Hazırladığımız taleplerimizi ve önergelerimizi onlarla paylaştık.

Konuştığımız arkadaşlarımız, çoğunlukla umutsuz ve sendikaya güvensizdi. Bir şeyin değişmeyeceğini, gücümüzün olmadığını söylüyorlardı. Yine de onların fikirlerini önemseyeceğimizi ve bunu genel kurula iletmek istediğimizi anlattık. Aynı tartışmaları delege toplantısında da yürüttük. Hedefimiz ve şiarımız başından sonuna kadar “uzlaşmaya karşı fiili-meşru mücadele, bürokrasiye karşı demokrasi” oldu. Bu yüzden de, “genel kurulların en çok iki yılda bir yapılması”, “iş yeri komitelerinin karar organları olarak tanınması”, “şube temsilciler kurulu kararlarının şube açısından, genel temsilciler kurulu kararlarının genel merkez açısından bağlayıcı olması”, “sendikalarda her hangi bir kademede görev alacak kişinin en fazla iki dönem üst üste yöneticilik yapması”, “grevdeki işçilere asgari ücret tutarında ödeme yapılması”, “genel kurul tartışmalarının iş yerlerinden başlayarak yürütülmesi”, “bölgesel örgütlenme komisyonlarının oluşturulması ve örgütsüz fabrikaların örgütlenmesi”, “düzenli periyotlarla eğitim broşürleri, bildiri vb. materyallerin çıkarılması” gibi taleplerimizi arkadaşlarımıza anlattık. Gerek temsilcilerimizin gerekse de delege arkadaşlarımızın tablosunu düşündüğümüzde bu toplantıların çok da verimli geçtiğini söyleyemeyiz. Fakat bu süreçte başka fabrikalardan görüştüğümüz kişilerle de yine “kişi” ya da “liste” değil “bakış açısı” tartışması yürüttük.

Ve genel kurul günü... Bu çalışmayı yürüten delegeler olarak başından itibaren yaptığımız tartışmaları hayata geçirmek için öncelikle yukarıda saydığımız taleplerden bir kısmını önerge olarak hazırlayıp bu önergelerin karar altına alınarak Merkez Genel Kurulu’na taşınmasını istedik. Fakat o gün çok açık bir şekilde gördük ki, delegelerden temsilcilere, yöneticilere kadar her şey zaten önceden karar altına alınmıştı. Önergelerin altına imza atılmayacak, hatta önergeler divandan okunmayacaktı! İlk olarak Şube Başkanı yanımıza gelerek bunların temsilciler kurulunda tartışılacağını, tüzük değişikliği için bir komisyon oluşturulacağını söyledi. Bir düşünün, fabrikalardan arkadaşlarını temsilen kurula katılan delegelerin olmadığı bir toplantıda tartışmalar yürütülecek. Yani geçelim karar almayı, delegelerin öneri sunma hakkı bile yokmuş! Oysa bizler genel kurulların sendikaların en üst karar organları olduğunu biliyorduk!

Yine de önergelerimizi divana sunduk. Fakat hiçbir şekilde okunmadı, okunmasını bırakalım, önergeler söz konusu bile edilmedi. Yine de bizler söz alarak bakış açımızı sunduk. Geçmişin değerlendirmesini

yaparak eksiklikleri ortaya koyduk. Özellikle ortada bırakılan direnişçi işçileri, uzlaşmayla sonuçlanan TİS’leri gündeme getirdik ve fiili-meşru mücadelenin altını çizdik. Sinter’den bir işçi de söz alarak direniş süresince yaşadıkları sorunları anlatarak haklı eleştirilerde bulundu. Gürşaş işçisine ise iki defa divana bildirmesine rağmen söz verilmedi. 3. kez çıkıp söz aldığı anda ise engellemeye karşılaştı. Bu sırada sınıf devrimcilerinin işçilere söz hakkı verilmesi için yaptığı müdahale de tam bir tahammülsüzlükle karşılandı.

Daha sonra başka delege arkadaşlar da söz aldılar. Yaptığımız eleştirileri doğru bulmayan arkadaşlar, işçilerin gündemlerini ya da saldırılara nasıl karşı koyacağımızı tartışmak yerine mevcut yönetimi destekleyen konuşmalar yaptılar. Seçimlere geçildiğinde de yine her şey oldukça “demokratik” yürüdü. “Blok liste mi”, “çarşaf liste mi” sorusunda “blok liste” kararı alındı. Merkez Genel Kurulu için yapılması gereken delege seçimleri de önceden, yani delegelerin olmadığı toplantılarda yapılarak, daha doğru bir ifadeyle koltuk kavgasına düşenler tarafından belirlenerek tam bir “demokrasi” örneği sergilendi. Eksiklikleri görerek sendikalarımıza sahip çıkmak ve bu iddiaya uygun olarak görev almak için “Örgütlenme sekreterliği”, “Eğitim Sekreterliği” ve “Merkez Genel Kurul delegeliği” için yaptığımız adaylık başvurularının da önüne geçilmiş oldu. Hatta bu başvurular kürsüden dile dahi getirilmedi ve sessizce geçirildi. Kim olduğuna bakmadan, sunmaya çalıştığımız bakış açısını kabul eden ve bu doğrultuda mücadele etmeye hazır herhangi bir kişinin

seçilmesi gerektiğini sürekli olarak vurgulamıştık. Bu yüzden, bu anlayışın olmadığı, daha çok oy verip gitmeyle geçirilecek bir genel kurulda da bizler oy kullanmayarak salondan ayrıldık.

Başta da ifade ettiğimiz gibi, şube genel kurulunun üzerinden yaklaşık 1 ay geçti ve bu yazıyı yazmakta biraz gecikmiş olduk. Fakat, mücadeleyi seçimlere indirgemediğimizi, işçi sınıfının taleplerini ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek sendikalar için sürekli ve ısrarlı bir çaba harcamak gerektiğini düşündüğümüzde aslında geç kalmış da sayılmıyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sendikal bürokrasi işçi sınıfının mücadelesi karşısındaki en büyük engellerden biridir. Bu yüzden, tüm deneyimsizliğimize rağmen genel kurullarla birlikte önemli bir adım attığımızı düşünüyoruz. Bizler, köle yerine konulan, hiçe sayılan, görmezden gelinen, açlığa mahkum edilen işçi sınıfının sendikal bürokrasi de dahil olmak üzere önündeki tüm engelleri aşmak için mücadele etmek gerektiğinin bilincinde olan ve bu sorumluluğu taşıyan işçiler olarak bu adımlarımızı sıklaştırmaya çalışacağız. Bilinç-örgütlenme-eylem bütünlüğünü sağlamak için, tıpkı genel kurul öncesinde olduğu gibi, sonrasında da bir araya gelecek sorunlarımızı tartışacak ve mücadeleye kaldığımız yerden devam edeceğiz. O gün konuşmalarımızda bizi destekleyen, eleştirilerimizi haklı bulan ve mücadele perspektifimizi sahiplenen arkadaşlarımız başta olmak üzere, tüm sınıf kardeşlerimizi mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz.

Penta’dan delegeler

29 Temmuz 2011 | Ankara

Mas-Daf Ankara yürüyüşü sona erdi

Sendikalaştıkları için işten atılan MAS-DAF işçileri seslerini duyurmak için başlattıkları Ankara yürüyüşünü 29 Temmuz günü ILO Türkiye Temsilciliği ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile yaptıkları görüşmelerin ardından tamamladılar.

ILO önünde “Sendikal çalışma hakkımız için Ankara’ya yürüyoruz! İşten atılan MAS-DAF İşçileri DİSK / Birleşik Metal-İş” pankartının açılmasının ardından, sendika yöneticileri ve direnişçi işçilerden oluşan bir heyetin görüşme yapmak üzere içeri gireceği duyuruldu. Heyet içeri girmeden önce Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve ardından da DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu birer konuşma gerçekleştirdi.

Yapılan konuşmalarda MAS-DAF işçilerinin türlü engellemelere rağmen Ankara’ya ulaşmayı başardıkları belirtildi. Sermayenin ve onun politikalarının uygulayıcısı olan hükümetin işçi sınıfına yönelik saldırılarını her geçen gün arttırdığına vurgu yapıldı. Sendikal örgütlenmenin anayasal bir hak olmasına karşın örgütlenen işçilerin işten atıldığı, bu hakkın fiili olarak engellendiği belirtildi.

Rapor sunuldu

ILO temsilciliğindeki görüşmenin ardından dışarı çıkan heyet adına Adnan Serdaroğlu içerideki görüşmeyi anlatan bir konuşma yaptı. Serdaroğlu MAS-DAF işçisinin ve diğer işyerlerinde yaşanan sorunların bir rapor halinde ILO Türkiye Temsilciliği’ne sunulduğunu belirtti. Raporun İngilizce’ye çevrilerek ILO merkezine gönderileceğini açıkladı.

Açıklamanın ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile yapılacak görüşmenin saati beklenmeye başlandı.

Çalışma Bakanlığı ile görüşüldü

Bakanlık binasına kısa bir mesafe kala araçlardan inilerek alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı girişinde Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu basına kısa bir konuşma yaptı. Bunun ardından görüşme yapmak için bir heyet içeriye gönderildi. Görüşmeyi tamamlayan heyetin dışarıya çıkmasıyla MAS-DAF işçileri Ankara yürüyüşlerini tamamladı. BDSP ve MİB çalışanları MAS-DAF işçilerine destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

GEA işçilerinden yürüyüş

29 Temmuz 2011 | Gebze

Sendikalaştıkları için işten atılan GEA işçileri kapı önündeki direnişlerini 29 Temmuz günü sokağa taşıyarak, patronun pervasız saldırılarını protesto ettiler. Direniş alanında toplanan direnişçi işçiler ve çeşitli fabrikalarda çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler; alkış, düdük, ıslık ve sloganlarla Gebze Cumhuriyet Meydanı’na yürüdü.

Gebze Organize içerisinde attıkları sloganlarla patronun tutumunu teşhir eden GEA işçileri, Güzeller ve İnönü mahallelerinden geçerek İbrahim Ağa Caddesi üzerinden Gebze Cumhuriyet

Meydanı’na girdiler. Gebze ve Çayırova Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı resmi ve sivil kolluk güçlerinin ablukası altında geçen yürüyüş boyunca direniş destek çağrısı yapıldı. İşçilerin yürüyüşü Gebzeli emekçiler tarafından alkış ve araç kornalarıyla desteklendi.

Yaklaşık 6 km’lik yolu 2 saat yürüyerek tamamlayan GEA işçileri, Gebze Cumhuriyet Meydanı’nda BDSP, ÖDP, Emek Partisi, TKP ve Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler tarafından karşılandı. Meydanda Gebze Şube tarafından konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Acıklamayı yapan Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, sendikanın yaklaşık 3 yıldan bu yana GEA’da örgütlü olduğunu hatırlatarak işten atmalarla yetinmeyen GEA patronunun son olarak 17 Temmuz günü fabrikayı polis kontrolüne bıraktığını ve üretimi durdurduğunu söyledi.

Durum tespiti ve gayrimenkul ile makine ve diğer menkullerin satışı veya kaçırılmasının engellenmesi için mahkemeden tedbir kararının alındığını söyleyen Özer, “GEA Klima’da gerçekleşenler emeğe, çalışma hakkına ve sonuçta insan haklarına yapılan bir saldırıdır” dedi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde Gebze İşçi Bülteni’nin Temmuz sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Casper’da tazminatlar ödendi

İstanbul Ümraniye’de kurulu Casper Bilgisayar fabrikasında 21 Şubat 2011 tarihinde başlayan direniş 29 Temmuz günü sona erdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olmalarının ardından tazminatsız işten atılan işçilerin tazminatlarının ödenmesi üzerine direniş sonlandırıldı.

Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu, yaptığı

yazılı açıklamayla direnişin “belli ölçülerde amacına ulaşması nedeniyle” kapı önündeki bekleyişin sona erdiğini duyurdu.

Örgütlenme sürecinin henüz tamamlanmadığını belirten sendika, yetki davası devam ettiği sürece Casper Bilgisayar’ın sendika düşmanı tavrını gözler önüne sermeye devam edeceğini vurguladı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mersin’de liman işçileri direnişte!

“Haklarımızı almak için kapıdayız”

Mersin Limanı’nda faaliyet gösteren Nuri Çiftçi (NÇ) Denizcilik’te işten atılan Liman-İş üyesi 35 işçinin Liman A Kapısı önünde başlattığı direniş sürüyor. Direnişin 12. gününde görüştüğümüz işçiler, işten atılma süreçlerini ve mücadelelerini gazetemize anlattılar.

NÇ Denizcilik, taşeronun taşeronu

NÇ Denizcilik, Mersin Limanı’nda faaliyet yürüten MIP firmasına bağlı UĞURSAN Denizcilik’in alt taşeronu olarak çalışıyor. Firmanın sahibi Nuri Çiftçi. UĞURSAN Denizcilik bünyesinde yaklaşık 250 işçi çalışıyor. NÇ Denizcilik ise Aypar Denizcilik, Kardeşler Denizcilik gibi UĞURSAN bünyesindeki alt taşeron bir firma. UĞURSAN Denizcilik patronu örgütlenmenin önüne geçebilmek ve yükümlülüklerinden kaçmak için limanda aldığı işi birçok taşeron firmaya paylaştırmış durumda.

Yoğun iş kazaları, ağır çalışma koşulları...

NÇ Denizcilik’te kimyevi madde yükleme ve boşaltımı yapılıyor. Burada işçiler yağ, asit, çimento, petrokok vb. maddeler yüklüyor. Şimdiye kadar birçok iş kazası yaşanan işletmede işçiler patronun şahsi arabalarıyla hastanelere götürülüyor ve trafik kazası vb. yalan ifadelerle rapor aldırılıyor. Şimdiye kadar yaklaşık 60 işçi de iş kazaları sonrası işlerinden oldu. Bir işçinin üzerine sülfürik asit döküldü. Asgari ücret ile 900 TL arasında değişen maaşlar alan işçilerin sigortaları asgari ücret üzerinden yatırılıyor. NÇ Denizcilik işçileri 8 saat çalışma haklarının kağıt üzerinde kaldığını ve zaman zaman eve gitmeden 2 gün boyunca çalıştırıldıklarını belirtiyorlar. Haftalık izin hakkı işin durumuna göre belirleniyor. İşçiler ancak cenaze, düğün gibi yalanlar söyleyerek izin alabiliyorlar. Bu durumda bile her an telefonla işyerine geri çağırabiliyorlar. Angarya işlerin de çok olduğunu belirten işçiler TOKİ inşaatında bile çalıştırılmışlar.

NÇ Denizcilik bünyesinde çalışan 35 işçi Liman-İş üyesi. İşçiler Ortaçağ’da bile bu koşulların olduğunu sanmıyoruz diye yakarıшта bulunuyor. Liman-İş Sendikası daha önce işyeri ile yapılan görüşmelerde toplu sözleşme talebini öne sürerek 2 Ağustos’ta greve gidileceğini belirtti. Greve yaklaşık 10 gün kala 21 Temmuz günü gece vardiyasına gelen işçilerden 22’sinin iş kartları iptal edildi. Bunun üzerine diğer 13 işçi de arkadaşlarına destek olmak için dışarıya çıkararak beklemeye başladı. Liman-İş üyesi 35 işçi Liman A Kapısı önüne 23 Temmuz günü çadır kurarak direnişe geçti.

İşçilere destek geliyor

İşçiler masa sandalye gibi konularda Akdeniz Belediyesi’nden yardım aldıklarını ifade ediyorlar. Belediyenin, desteğini esirgemediğini söylüyorlar. Geceleri çadır nöbeti tutmak için 5-6 kişilik gruplar oluşturan işçiler günlük nöbet değişimi yapıyorlar. 2 yıl önce limanda direniş deneyimi yaşayan TÜMTİS üyesi AKAN-SEL işçileri de direnişçi işçilere destek oluyorlar. NÇ Denizcilik işçileri geçmiş deneyimlerin de gösterdiği gibi direniş olmadan kazanım olmayacağını farkındalar. Bu bilinçle kararlılıkla sonuna kadar direneceklerini söylüyorlar. Direnişten rahatsız olan patron işçilere direnişi bitirmeleri halinde halde, bağda, bahçede iş bulacağı vaadinde bulunuyor.

Fakat NÇ Denizcilik işçileri “yalanlara karnımız tok” diyorlar ve sonuna kadar direnişin sürecini belirtiyorlar.

- Direniş süreci nasıl başladı anlatır mısınız?

Cevat Erdem: 21

Temmuz’da işe geldiğimizde 22 işçinin iş kartlarının iptal edildiğini öğrendik. Nedenini sordüğümüzde NÇ Denizcilik’in zarar ettiği bu yüzden işi bırakacağı söylendi. Biz de bunun üzerine

35 işçi kapı önüne toplandık. Direnişe başladık.

Ömer Balcı: 22 işçi arkadaşımızın kart girişi iptal edildi. Biz de onlara destek vermek için dışarı çıktık bizim de kartlarımız iptal edildi. Sigorta girişlerimiz devam ediyor ama içeri girişimiz yasaklandı. 35 işçi işe tekrar alınmayı bekliyoruz.

Mehmet Balcı: İşçi arkadaşlarımız işten çıkarılınca biz de onlara destek vermek için dışarı çıktık. O arkadaşlarımız kapıdaysa biz de kapıdayız. 35 işçi bir bütünlüz.

Ömer Eroğlu: Gece vardiyasına geldiğimizde iş kartlarımız iptal edildi. Biz de bundan dolayı direnişe geçtik.

- İşten atılmaların gerçek nedeni nedir?

Cevat Erdem: Bu tamamen sendikalaşma ve örgütlenmeye sekte vurmak için yapılmıştır. Greve bir hafta kala zarar ettiklerini söylüyorlar. Neden diğer taşeronlar kazanırken NÇ Denizcilik zarar ediyor. Bu doğru değil.

Ömer Balcı: Sendikayla toplu sözleşmeye 5 gün kala firma zarar ettiğini söyledi ve bizi işten çıkarttı. Nedeni toplu sözleşmedir. Sendikalı olmamızdır. Bize direnmenin ben sizi tarlada bahçede işe alacam diyor. Biz dik durarak bunların üstesinden geleceğiz.

Mehmet Balcı: Patron zarar ettiğini söylüyor bence bu doğru değil. Biz sendikaya üye olduğumuz ve haklarımızı talep ettiğimiz için ve 2 Ağustos’ta greve çıkacağımız için işten çıkarıldık.

Ömer Eroğlu: Biz sendikal örgütlülüğümüzden

dolayı işten atıldık. Zarar edildiği yalandır.

- Direnişe çıktığınızda sendikanın tutumu ne oldu?

Cevat Erdem: İlk bir haftalık süreçte sendikanın desteğini alamadık. Ardından destek olmaya başladılar.

Ömer Balcı: İlk 1 hafta sendikadan destek göremedik. Biz direnince ve telefonla ağır konuşunca 1 hafta sonra geldiler. Telefonda kendilerine biz direnirken sizin tatil yapmanız doğru değil dedik. Halen yeterli desteği alamıyoruz.

Mehmet Balcı: Önce bize destek vermedi. Sonra UĞURSAN işçisi olarak hepimizi kapıda görünce destek oldu.

Ömer Eroğlu: İlk zamanlar destek görmedik ama şimdi yanımızdalar.

- Liman A kapısında direniştesiniz. Bu süreç nasıl geçti sizin için? Bundan sonrası

için ne düşünüyorsunuz?

Cevat Erdem: Bizim direnişimiz sonuç alana kadar sürecek. Biz sonuç alacağımıza inanıyoruz. Bütün emekten yana olan güçlerin desteğini bekliyoruz. Birkaç gün sonra sesimizi daha çok duyurmak için basın açıklaması yapacağız. Bu açıklamaya herkesi bekliyoruz. Sadece kendimiz için değil diğer işçi arkadaşlarımız ve çocuklarımız için de direniyoruz.

Ömer Balcı: 12 gündür yılmadan usanmadan bir lokma ekmeğimizi bir paket sigaramızı paylaşarak yasal prosedürün işlemlerini bekliyoruz. Elimizden geldiği kadar kimse zarar görmeden bir an önce işimizin başına dönmeyi istiyoruz.

Mehmet Balcı: 12

gündür birlik beraberliğimizi kaybetmedik. Ne kadar ailemizden uzak olsak da ekmeğimiz için direnişteyiz. Tekrar işimize dönüp haklarımızı almak için kapıdayız.

Ömer Eroğlu: 12 gün direnişle geçti. Biz biliyoruz ki mücadele olmadan hiçbir şey olmaz. Direnişimiz sonuna kadar sürecek.

Kızıl Bayrak / Mersin

“TİS’ler başarıyla tamamlandı”

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS); Gaziantep, Mersin, Ankara, İzmir, Bursa, Balıkesir, Eskişehir ve İstanbul şubelerine bağlı ambar işyerlerini kapsayan toplu iş sözleşmelerinin başarıyla tamamlandığını duyurdu.

2011-2013 döneminde, patronların, genel ekonomik kriz, sektörün içinde bulunduğu durum gibi gerekçelerle kazanılmış haklara göz diktiği, sıfır zam dayattığı koşullarda başlayan görüşmelerde kazanılmış haklardan taviz vermediğini belirten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sendika % 20’lere varan oranlarda ücret artışları sağladığı bilgisini verdi.

Bağıtlanan TİS’ler ile üyelerinin ücret ve sosyal haklarında % 9 ile % 20 arasında artışlar sağlandığını duyuran TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu, işyeri toplantıları ve genel üye toplantıları ile toplu sözleşme sürecine hazırlanan sendikanın, üye, temsilci ve yöneticileriyle kenetlenmiş, her tür mücadeleye hazır görüntüsüyle bu sürecin de başarıyla sonuçlanmasını sağladığını ifade etti.

Güvencesiz çalışmaya karşı mücadele sempozyumu

Kayseri İşçi Platformu, 31 Temmuz Pazar günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde düzenlediği sempozyumla sigortasız ve sendikası çalışmaya karşı mücadelenin sorunlarını tartıştı.

Sempozyum, BDSP temsilcisinin kısa konuşmasıyla başladı. Sigortasız, sendikası, esnek ve kural dışı çalışmanın yaygınlaştığını, taşeron, sözleşmeli, kadrolu işçiler arasında ücret, çalışma koşulları ve sosyal haklar bakımından büyük uçurumlar oluştuğunu belirten BDSP temsilcisi, işçi sınıfının güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya mahkum edilmek istendiğini ifade etti. Tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalizmin yıkımının, aynı anlama gelmek üzere işçi sınıfının devrimci iktidarının tüm sorunların köklü çözümünün biricik yolu olduğunu belirtti. BDSP temsilcisinin ardından Kayseri İşçi Platformu sözcüsü söz aldı.

Kayseri sigortasız işçi çalıştırma cenneti...

KİP sözcüsü, Kayseri Organize Sanayi müdürünün, işçilerin sadece %40'ının sigortasız olduğunu belirtmesini ve daha önce sigortalı işçi sayısının yüzde 20 iken, yüzde 60'a çıkması ile övünmesinin işçilerle alay etmekle eşdeğer olduğunu vurguladı. Patron temsilcisinin, sermayedarların, işçilerin yüzde 60'ının sigortalı olmasını bir lütf gibi sunduğunu, oysa işçilerin aleyhine olan mevcut iş yasalarının bile sigortalı işçi çalıştırmayı yasal zorunluluk olarak kayıtlara geçirdiğini belirtti.

Kayseri'de sendikasızlık artıyor

Temsilci, işçilerin sadece yüzde 5'nin sendikalı olduğunu, sendikalı işçilerin yüzde sekseninin kamuda çalıştığını, markalar yaratmakla övünen Kayserili patronların hükümlerini sürdürdüğü organize sanayi bölgelerinde işçilerin sadece yüzde 1'nin sendikalı olduğunu ifade etti. İşçilerin sendika haklarının patronlar tarafından nasıl tırpanlandığını örneklerle anlattı.

Asgari ücret ve izinler...

KİP temsilcisi, Kayseri'de özel işyerlerinde çalışan, genelde tüm işçilerin özelde kadın işçilerin doğum izni ve yıllık izin haklarından büyük bir oranda yararlanmadığını, sigortasız işçilerin ise bu haklardan hiçbirine sahip olmadığını ifade etti.

Kayseri'de çocuk işçiliği yaygın...

KİP temsilcisi, Kayseri'de çocuk işçilerin düşük ücretle sigortasız olarak çalıştırılmasının son derece yaygın olduğunu belirtti. Ağaç işlerinde ve sanayi sitelerinde çalışan işçilerin yarısından fazlasının 14 yaş altı çocuklar olduğunu belirtti. Çıraklık adı altında çocuk işçilerin patronlar tarafından sömürüldüğü ve haftada bir gün bile okula gönderilmediğini örneklerle ortaya koydu. Kayseri'de tarım işçilerinin sadece %4'ünün sigortalı olduğunu sözlerine ekledi.

Söz işçilerde...

Kayseri İşçi Platformu sözcüsünün sunumundan sonra serbest kürsüye geçildi. Bu bölümde söz alan bir metal işçisi, işçilerin güvensiz çalışmasının en önemli

nedenlerinden birinin patronların kullandığı işsizlik sopası olduğunu ifade etti. Fason kalite çemberleri ile sömürünün katlandığını çarpıcı örneklerle anlattı.

Bir tekstil işçisi ise, en fazla iş kazalarının yaşandığı kentler sıralamasında Kayseri'nin beşinci sıraya tırmandığını, 1 yılda 146 işçinin iş cinayetlerinin kurbanı olduğunu, bu işçilerin 63'ünün inşaatlarda can verdiğini ifade etti.

Hizmet işkolunda çalışan bir işçi, saldırı yasalarına karşı mücadele edilmemesini eleştirdi. Yasalar çıktıktan sonra mücadele etmenin gerekli sonuçları yaratmadığını ifade eden işçi, iş kanunlarının işçilerden yana görüldüğünü ancak fiiliyatta patronlardan yana olduğunu, bunun nedeninin işçilerin örgütsüzlüğü olduğunu vurguladı.

Toplantıda söz alan bir kamu işçisi, kamu işçilerinin sendikalı olduğunu ancak fiilen örgütlülüğün örgütsüzlüğünü yaşadığını, bu nedenle yapılan son satış sözleşmesine müdahale edemediklerini belirtti. Sendika ağalarının çok zorlanmadan satış sözleşmelerine imza atmalarının temel nedeninin işçilerin taban örgütlerine sahip olmaması olduğunu belirtti. Sendikaların, özellikle de Türk-İş'in sermayeden yana tavır aldığını söyledi.

Kamu işçisi, kıdem tazminatı oyununa değindi. Kıdem tazminatının gaspının iş güvencesinin de gasp edilmesi anlamına geleceğini belirtti. Kamu işçisi, mevcut düzenlemede işten çıkarılma durumunda patronun ödemek zorunda olduğu kıdem tazminatının fona devredilmesinin bile başlı başına bir gasp olduğunu söyledi. Fonla amaçlananın, patronları işçi çıkartırken toplu bir tazminat ödeme yükünden kurtarmak olduğunu belirtti.

İşçilerinin sigorta primlerini ödemeyen ya da eksik ödeyen patronların fona gerekli aidatları yatırmayacaklarını, yükümlülüklerini sıfırlamak için çabalayacaklarını belirten işçi, işçilerin hem iş güvenceleri için önemli bir dayanağı kaybedeceklerini, hem de alacakları kıdem tazminatının faturasını da kendilerinin sırtlamak zorunda kalacağını ifade etti.

Kıdem tazminatlarının kaybetmemenin yolunun genel grev olduğunu, daha bugünden fabrika fabrika, havza havza, direniş ve grev komiteleri kurulması gerekliliğini, bu komitelerle birlikte dışı dışı bir mücadelenin önemini altını çizdi.

Sempozyumun son bölümünde ise Av. Cemalettin Şenyüz, işçilerin iş hukukuna ilişkin sorularını yanıtladı. Sempozyum, işçilerin katkısı ile hazırlanan sonuç bildirgesinin açıklanmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/ Kayseri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://indirey.org>

SES: Grev ve toplu sözleşme!

15 Ağustos'ta hükümet ile memur konfederasyonları arasında başlayacak 'toplular görüşme' süreci öncesinde "İnsanca bir yaşam, demokratik çalışma koşulları için grev ve toplu sözleşme" talebini dile getiren KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), İstanbul, Ankara ve Adana'da eylemler gerçekleştirdi.

Sağlık Bakanlığı önünde eylem yapan SES üye ve yöneticileri, basın açıklamasının ardından toplu sözleşme taleplerini içeren "TİS Taslağı"nı bakanlığa sundu. Basın açıklamasını okuyan SES Genel Başkanı Çetin Erdolu, toplu görüşme değil toplu sözleşme yapmak istediklerini söyledi.

Toplu sözleşme ve grev hakkının önündeki engellerin kaldırılmasını isteyen Erdolu, sağlık sistemi piyasanın sömürü çarkına terk edilirken, sağlık ve sosyal hizmet alanında çalışma ortamının hiç olmadığı kadar parçalanmış ve karmaşılaştırıldığını belirtti.

Uygulanan sağlık politikaları ile temel bir insan hakkı olan "sağlıklı yaşama hakkı"nın artık bir piyasa malı haline getirildiğini belirten Erdolu, sağlık alanında örgütlü sendikalara şu çağrısı yaptı: "Toplu Görüşme değil, Toplu Sözleşme ve hemen şimdi"

uygulanmasında ısrar etmeyi öneriyoruz. Çünkü emekçilerin içinde bulunduğu durum ve taleplerimizin aciliyeti bunu dayatmaktadır. Hükümet gibi siz de emekçileri kandırmaktan vazgeçerek, emekçiler için mücadele etmelisiniz"

SES İstanbul Şubeleri İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Basına açıklama yapan SES Bakırköy Şube Başkanı Hıdır Doğan, hükümetin, kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkını tanımamaya, toplu görüşme çağrısı yaptığını söyledi.

SES Adana Şubesi, sendika binasında basın toplantısı düzenledi. SES Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel, toplu sözleşme hakkını görmezden gelenleri uyardıklarını ve sözleşme hakkının uygulanmasını talep ettiklerini ifade etti.

İşçilerden TTK'ya tepki

Zonguldak'ta, Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Üzülmüş Müessese Müdürlüğü'ne ait maden ocağında taşeron firmada çalışan işçilerin iş bırakma eylemi sürüyor.

Star İnşaat ve Ticaret AŞ isimli taşeron firmada galeri açma ve taban sürme gibi hazırlık işleri yapan maden işçileri gasp edilen ücretleri için eylemler.

500 ile 2 bin 500 lira arasında değişen miktarlarda şirketten alacakları bulunduğunu belirten işçiler, taşeron firmaya bir yaptırım uygulamadığı için TTK'ya da tepki gösteriyor. İşçiler Zonguldak İş Mahkemesi'ne başvuracaklarını söylüyorlar.

"Biz emeğimizle kazandığımız paramızı istiyoruz, başka bir derdimiz yok" diyen işçiler Ramazan ayına girerken paralarının verileceğinin söylendiğini, ancak ödeme yapılmadığını belirtiyorlar.

İşçiler kararlı olduklarını ve paralarını alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

PTT’de direniş çadırı kalktı, mücadele sürecek!

“Sınıfımız adına direndik!”

PTT Genel Müdürlüğü’ne bağlı taşeron firmada çalışırken 2011 yılına işsiz giren PTT işçileri Rıza Soylu ve Cafer Kalağ’ın Topkapı AVPİM önünde 7 ayı aşkın süre devam eden direnişleri 5 Ağustos’ta sona erdi. Direniş süreci boyunca bir dizi eylem ve etkinliğe imza atan Kalağ ve Soylu ile direnişin kazanımları ve ileriye dönük hedefleri üzerine konuştuk.

- Direnişiniz 7 ayı aşkın bir sürenin ardından sona erdi. İşten atmalara ve taşeronlaştırmaya karşı mücadelenizi başından beri kesintisiz olarak sürdürdünüz. Bu süreçte birçok eylem gerçekleştirdiniz, defalarca kez gözaltına alındınız ama yılmadınız. Bu süre nasıl geçti, direnişteki amacınız neydi?

- Rıza Soylu:

2011 yılının başında işten atılmamızın ardından direnişe çıkış amacımız, Türkiye’de yakıcı bir sorun haline gelen taşeronlaştırma gerçeğini emekçilere anlatmak ve işten atmalara karşı bir

mücadele mevzisi yaratmaktı. Türkiye’de taşeronlaştırma ve taşeron işçi çalıştırma oldukça yaygınlaştı. Ülke genelinde 2 milyonu aşkın işçi taşeron firmalarda kölelik koşulları altında ve düşük ücretlerle güvencesiz biçimde çalışıyor. Taşeron uygulaması birçok sektörde özellikle belediyelerde ve sağlıkta oldukça yaygınlaşmış durumda. PTT’deki taşeron uygulaması ise 1993 yılında başladı. Taşeronlaştırma yaygınlaştıkça sıkıntılar da artmaya başlıyor. Özellikle AKP’nin hükümete geldiği 2002 yılından itibaren taşeronlaştırma yaygınlık gösterdi. Taşeronlaştırma aslında yasada yeri olan bir şey değil. Yasaya sıkıştırılmış birkaç maddeye dayanarak uygulanan bir model. Mücadelemizin başında örgütlenme çalışmalarımız vardı. Bunu yürütürken işten atıldık ve direnişe geçtik. Bu süreç içerisinde ise düzenin mahkemelerinin vereceği kararlara güvenmediğimizi söyledik. İnsanlık onuruna dokunan böylesi bir çalışma düzenine karşı kendi onurumuzu koruyacağımızı söyleyerek mücadelemizi sürdüreceğiz dedik. Direnişimiz boyunca taşeronlaştırmayı ve işten atmaları teşhir eden bir dizi eylem ve etkinlik gerçekleştirdik. Taleplerimizi ve sorunlarımızı Türkiye kamuoyuna duyurmaya çalıştık.

- Neler yaptınız?

- Rıza Soylu: 8 aylık direniş sürecimiz boyunca hiçbir haftayı boş geçirmedi. Her haftaya bazen bir, bazen iki, bazen üç eylem sığdırdık. Çünkü böyle bir mücadeleye karar vermek büyük bir çaba gerektirir. Sarıyer’de basın açıklaması yaparak çadırımızı kurduk. Onunla birlikte PTT’nin önünde eylem yapmıştık. Sirkeci’de PTT İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde eylemler yaptık. O süre içerisinde Ontex/Canbebe’deki işçi arkadaşlar da sendikal bürokrasiye ve sermayeye karşı mücadele başlatmışlardı. Onlarla da mücadelemizi birleştirerek her hafta Cumartesi günleri Galatasaray Lisesi önünden Burger King önüne yürüyüşler yaptık. Bunlar dışında Boğaz Köprüsü’nü trafiğe kapatmaktan, kendimizi PTT binasına zincirlemeye kadar bir dizi eylem yaptık. Türk-İş binasını işgal ettik. Son olarak Ankara eylemlerine başvurduk. Kendimize 72 saatlik bir eylem programı

çıkarttık. Eylemlerin ilk ayağını sirkeci PTT önünde yaptık. Geceyi de oturma eylemiyle geçirerek 24 saat bekledik. Ankara’da PTT Genel Müdürlüğü önünde gerçekleştirdiğimiz 24 saatlik eylemimiz sırasında Genel Müdür Osman Tural’la görüşme talebinde bulunduk. Tural, bizim oraya geldiğimizi duyunca bütün güvenliklere “burada yetkili birisi yok görüşemezsiniz” deme talimatını vermiş. Bu sırada Osman Tural’ın, makam aracına binerek kaçtığını gördük. Bu sistemin başında sermayenin sözcüleri, hükümet, meclis ve bakanların olduğunu biliyorduk. Buradan sonra son 24 saatlik eylemimizi hayata geçirmek üzere TBMM önüne hareket ettik. Yoğun bir polis ablukası altında meclis önüne gittik. Onlardan bir şey dilenmek için gelmediğimizi, taşeron çalıştırmanın sorumlularının meclistekiler olduğunu söyledik. Bunların sermayeye hizmet ettiğini ifade ettik. Meclisin önüne geldiğimizde polis görüşme talebimizi reddetti ve bizi meclise almadı. Biz de birileri bizi muhatap alana kadar buradayız dedik. Ciddi bir yığınak yapıldı. Darp edilerek gözaltına alındık. Polis işkencesine maruz kaldık. Bunu da raporla belgeledik.

“Davamızın peşini bırakmadık”

- Direnişinizin sesini yaymak için neler yaptınız?

- Cafer Kalağ:

İlk önce PTT’de çalışan taşeron işçisi arkadaşlarla biraraya gelerek sorunlarımızı anlattık. Taşeron sorununun çığ gibi büyüdüğünü, bu sorunu tek başımıza değil de hep beraber çözebileceğimizi belirttik. Bazı arkadaşlarımız duyarlılık gösterdi. Çadırımıza gelip bizlere dertlerini anlatıyorlardı. Maddi-manevi desteklerini sundular ama sonuçta tedirgindiler. Çünkü içeride büyük baskı vardı. Arkadaşlarımızın resimleri çekilip fişleniyorlardı. Yanımıza gelen arkadaşlara “Bunlar terörist. Yanlarına gitmeyin” denilerek arkadaşlarımız işten atılmakla tehdit ediliyorlardı. Arkadaşlar korku duyuyorlardı ama yine de gelenler geliyordu.

Yine bu süreçte Ankara’da PTT’de işten atılanlarla da görüştük. Çadır kurulması yönünde görüşmelerimiz oldu ama ne yazık ki hayata geçirilemedi. Çeşitli basın-yayın organlarına röportajlar vererek derdimizi anlattık. PTT önünde ve birçok yerde bildirilerimizi dağıttık. Bizden sonra çeşitli bölgelerde direnişler başladı. Kampana, Legrand, Kubatoğlu, Casper, Burger King vb. direnişlerden arkadaşlarımızla irtibata geçtik. Eylemlerimizi birleştirme amacıyla görüşmeler, toplantılar yaptık. Bu birlikteliği bir platforma çevirmeyi düşünüyoruz. Çadırımızı kaldırdık ama sadece çadırımızı kaldırdık. Biz yine fiili eylemlere devam edeceğiz. Nerede taşeron çalışan işyerleri varsa oralara gideceğiz. Sermayenin taşeronluk sisteminin yakasını bırakmayacağız. Bu mesele şahsi bir mesele değil. Bunu işçi sınıfı adına yapıyoruz. Çünkü biz yaktığımız ateşi büyütmek istiyoruz. Kıvılcımı harlayıp alev topuna, yangına çevireceğiz. Taşeronluk sistemi başlı başına bir sorundur. Güvencesizliktir. Bugün her şey patronların iki dudağının arasında. Hiçbir hak talep edemiyorsun. Biz zaten bu işyerinden haksız bir şekilde

atıldık. Hiçbir hakkımız verilmedi. Düzenin mahkemelerine de güvenmiyoruz. Çünkü bizim davamız haklı ve meşru bir davadır. Mahkeme siyasi bir tutum takınarak, elinde o kadar belge ve örnekler olmasına rağmen bizim davamızı keyfi bir şekilde reddetti. Yine de davamızın peşini bırakmadık ve temyize gönderdik. Bunun sonucu ne olursa olsun biz bu davanın peşindeyiz. Hakkımızı alana kadar devam edeceğiz. 23 Nisan’da Ontex işçisi arkadaşlarımızla birlikte güzel bir dayanışma gecesi gerçekleştirdik. Bize destek verenleri ve vermeyenleri de gördük. Bunun dışında bölgede yaygın afişlemeler ve bildiri dağıtımları yaptık. Sesimizi işçi ve emekçilere taşıyan en önemli araçlar bunlar oldu. İçeriye dönük ‘Postacı’ diye bir bülten çıkartarak taşeron işçisi arkadaşlarımıza seslendik. Bunları ara vermeden yaptık. Direnişin başlarında “Neden direniyoruz” diye bir duvar gazetesi çıkardık. Bunları görüp çeşitli semtlerden ve mahallelerden direniş çadırımıza gelen insanlar oldu.

“Yeterli desteği göremedik”

- Direnişiniz boyunca sendikaların, demokratik kitle örgütleri ve siyasal güçlerin desteklerini ne kadar alabildiniz?

- Cafer Kalağ: Bizim işkolumuzda Türk-İş’e bağlı Haber-İş Sendikası var. Haber-İş Şube Başkanı çadırımızı kurmamızdan 15 gün sonra yanımıza geldi. Geldiler ama dolaylı olarak geldiler. Gaziosmanpaşa’da temsilcilik açılışı vardı. O zamanki şube başkanı şimdi ise sendikanın genel sekreteri Levent Dokuyucu, taşeronlaştırmaya karşı olduklarını söyleyerek bize destek vereceklerini ifade etti. İlerleyen süreçlerde ise ne zaman ulaşmak istesek çeşitli bahanelerle bizi geçiştirdiler. Sendikalar içerisinde bize en büyük desteği Haber-Sen 7-8-9 No’lu şubeler, Eğitim Sen 6 No’lu Şube ve Hava-İş verdi. Diğer sendikalardan destek görmedik. İlerici, devrimci kurumlardan ise Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Mücadele Birliği sürekli yanımızdaydı. Kendine ilericiyim, devrimciyim diyen kurumların bu direnişe sahip çıkmasını istedik ama bunların hiçbiri olmadı. Diğer kurumlardan da sınırlı bir destek geldi.

- Rıza Soylu: Bu süreçte, kendisine sınıfın partisiyim diyen birçok kurumla karşılaştık. Programlarına bakıldığında kendilerini böyle ifade ediyorlar ama bu gerçekçi değil. Direnişe çıktığımız ilk günlerde yanımızda olduklarını söylediler. Bu mücadelenin hepimizin mücadelesi olduğunu söyledik. Gerekli desteği görmeyip eleştiride bulunduğumuzda ise tavır almaya başladılar. Dostane bir eleştiriye öyle algılamadılar. Burada, direnişin başından itibaren yanımızda olan BDSP’ye özellikle teşekkür etmek istiyoruz.

“Mücadelemiz ilgiyle karşılandı”

- Rıza, sen sadece bir PTT işçisi olarak değil aynı zamanda bölgede önemli bir mücadele mevzisi olan Topkapı İşçi Derneği’nin başkanı olarak bu süreci yaşadın. Havzadaki sömürü tablosu ve mücadele düzeyi açısından direniş nasıl bir etki yarattı?

- Rıza Soylu: Topkapı İşçi Derneği bu bölgede yaklaşık 3,5 senedir faaliyet yürütüyor. Bu bölgede matbaalarda ve küçük atölyelerde çalışan işçilerdik. Birleşip biraraya gelerek buradaki sorunlara çözüm bulmak adına dernek kurduk. Buradaki mücadeleyi kucaklayan insanlarız. Küçük atölyelerde sigortasız

çalışmaya, güvencesizliğe ve düşük ücretlere karşı mücadele yürütürken işsiz kalmış ve PTT'ye girmistik. Derneğin amacı da budur. Nerede bir sıkıntı varsa oraya koşar. Biz de bu sorumluluk ve bilinçle güvencesiz çalışmaya ve taşeronlaştırmaya dikkat çekmek amacıyla PTT'de bir çalışma başlatmıştık. Bu süreçte işyerlerinde komiteler kurmaya çalıştık. Derneğimizde toplantılar yapıyorduk. Hepimizin bildiği gibi sendikaların birçoğu taşeron işçileri örgütlemekten kaçıyor. Taşeron örgütlenmesinin zorluklarının yanısıra sendikalar taşeron işçilerden çok fazla aidat alamıyorlar. İşçiler işten atılıp direnişe geçtiklerinde onlar için maddi bir "külfet" oluyor. Şu anda kendine yetecek kadar üyeleri olduğu için taşeron işçilere ihtiyaç duymuyorlar. Ama artık kendilerinin de üye sayıları azaldığı için buraları örgütlemek zorunda kalacaklar. Bunun adımlarını bazı sendikalar atmaya başladı. Direnişe başladığımızda havzadaki işçilerin ilgisini çektik. Direnişten önceki dönemde de büyük hak gaspları yaşanmıştı. İşçilerin elindeki kırıntı haklar bile alınmaya başlanmıştı. İnsanların buna yönelik tepkisi vardı. Topkapı bölgesindeki işçiler bizi ciddi anlamda desteklediler. Mücadelemizi ilgiyle karşıladılar, ziyaretler gerçekleştirdiler. Topkapı İşçi Derneği'nin üyeleri ziyaretimize geldiler, maddi yardımda bulundular, gıda ihtiyacımızı karşıladılar ve eylemlerimize katıldılar. Direniş çadırımızın olduğu yer işçilerin geçiş noktasıydı. Sanayide çalışan işçilerin neredeyse yarısı buradan geçiyor. Çadırımıza gelen işçilerin hepsi gerçekten de önemli bir şey yaptığımızı ve bize saygı duyduklarını ifade ediyorlar. Asgari ücretle çalışan bir işçi sigarasını bizimle paylaşıyordu. Maaşını alan işçiler, bağış kutumuza destekte bulunuyorlardı. Sınıf dayanışmasının güzel örnekleri yaşandı. Bu bölgede büyük ilaç ve gıda fabrikaları da var. Gıda sektörünün devi olan Ülker'de de ciddi bir taşeronlaştırma var. Buradaki sendikalar patronların uşağı haline gelmişler. İşçiler biraraya gelip bu uşaklara derslerini vermiyorlar ama yarın bu böyle olmayabilir. Direnişin bölgeye yansımaları genel anlamda olumlu oldu. Örneğin biz PTT'de çalışırken izin kullanamıyorduk. Biz işten atılıp direnişe başladıktan sonra genel müdürlük, işçilerin izin kullanabileceğini

söyledi. Bunun haricinde işçileri atarken kolayından gönderemiyorlar. Eskiden maaşlar gecikirdi şimdi ise çok kolayından bunları yapamıyorlar. Son olarak, PTT'de motosikletli kuryeler bunu göstermiş oldu. 84 işçi işi bırakıp motorlarıyla konvoylar oluşturarak savcılığa suç duyurusunda bulunmaya gittiler. 3-4 aylık ücretlerini alamayıp işten atılan işçiler vardı. Buna rağmen bir mücadele yoktu. Bu direnişin kazanımlarından biridir.

“Direniş her şeyi öğretti”

- Direniş süreci sana neler öğretti? Öncesi ve sonrasıyla nasıl değerlendiriyorsun?

- Cafer Kalağ: 40 yaşındayım ve hayatımda ilk defa böyle bir deneyim yaşıyorum. Beni bu direnişin, savaşın içine çeken arkadaşşıma da teşekkür ediyorum. Normalde başka işte de çalıştığımda, eşimle veya bir arkadaşşımla bir yere giderken çadır gördüğüm zaman aklıma, “Bunlar neden direniyor?” sorusu gelirdi. Direnişle veya siyasi aktiviteyle uzaktan yakından alakam yoktu. İnsan başına gelince öğreniyor. Bu direniş bana hakkımı aramayı, haksız yere işten atıldığımda göstereceğim refleksi ve nasıl dik duracağımı öğretti. İnsanlarla ilişkilerim değişti. Birçok insanla arkadaş, dost, can ciğer kuzu sarması oluyorsun. Direniş bana her şeyi öğretti. Hakkın sokaklarda aranması gerektiğini, adliyelerde değil de mücadeleden geçtiğini öğretti.

“Sadece çadır kalktı, mücadelemiz sürecektir”

- Direniş sona erdi ama mücadeleniz sürecektir. Neler yapacaksınız?

- Rıza Soylu: 8 ay boyunca birçok şeyden yoksun kaldık. Hepimiz ev geçindiriyoruz. Buna rağmen 8 ay boyunca hiçbir maddi kaygı gütmekten sınıfımızın geleceği adına mücadele etmeye çalıştık. Bizim direnişimiz burada bitiyor ama sadece çadırımızı söküyoruz. PTT'de çalışan işçi arkadaşlarımızla yine yan yana geleceğiz. Onlarla ve başka sektördeki taşeron işçileriyle mücadelemizi paylaşmaya devam edeceğiz. Yaşamımız sürdüğü sürece mücadele etmek zorundayız. Direnişimiz aslında yeniden başlıyor. Bu sorumlulukla önümüze bir mücadele programı da koyduk. Bu mücadele ekseninde sempozyum hazırlığı içerisindeyiz. Taşeron çalıştırmayı inceleyeceğiz. Konunun muhatabı uzmanlarla, taşeron işçileriyle, sendikalarla mücadeleyi sürdüreceğiz.

-Cafer Kalağ: Çadırımız kalkıyor ama mücadelemiz sürecektir. Hayatımızı sürdürmek için başka işlerde çalışsak da platform çalışmalarımıza devam edeceğiz. Sermayenin peşini bırakmayacağız. Taşeron çalışmanın kökünü kazıyana kadar mücadelemiz sürecektir. Direnişlerini sürdüren arkadaşlarımızın da yanında olacağız. Bu noktada tüm kitle örgütlerine, sendikalara, ilerici ve devrimci güçlere çağrıda bulunuyoruz. Bu sınıf adına verilen savaştır. Bu mücadeleyi bireysel görseydik zamanında hiç çadır kurmazdık ve mahkememize bakardık. Yarınlarımızın güvence altında olmasını istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Topkapı

Ontex'te direniş sürüyor...

Fabrika önündeki direnişin yanısıra hukuki mücadelelerini de sürdüren Selüloz-İş üyesi Ontex/Canbebe işçilerinden 7'sinin Bakırköy 7. İş Mahkemesi'nde devam eden işe iade davasında son duruşma 29 Temmuz Cuma günü görüldü. Davanın bir sonraki duruşması 12 Ekim 2011 tarihine ertelendi. İşçilerin direnişi ise devam ediyor.

Dava süreci sürüyor...

7 işçinin duruşmasında şahit sıfatıyla ifade veren bir işçi, işten atma saldırısının keyfiliğine dikkat çekti. İşten atmaya gerekçe gösterilen fabrika önünde bildiri dağıtımını savunan Ontex işçisi, kendilerinden habersiz imzalanan sözleşmenin ve sözleşmeyi imzalayan sendikacıların işçileri temsil etmediğini dile getirdi. İddia edildiği üzere, bildirinin kendilerine zorla verilmediğini ifade eden işçi leyhte ifade verdi.

Duruşmanın ardından basına bilgilendirmede bulunan Ontex direnişçisi Gamze Kayhan, mücadelelerini direniş sürecinin başından itibaren mahkemeye endekslemediklerini ifade etti. Kayhan, davayı zaferle sonuçlandırana kadar mücadelelerinin süreceğini vurguladı.

İşçilerden cumartesi eylemi

Direnişçi Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçileri uzun süre ara verdikleri Taksim yürüyüşlerine 30 Temmuz günü devam ettiler. Direnişçi işçiler direniş süreçleri hakkında bilgi vererek kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı sendikaları göreve çağırdı. Eylemde Kubatoğlu/Fıratpen direnişçisi de yer aldı.

Galatasaray Lisesi önünde buluşan direnişçi işçiler ve destekçi kurumlar Burger King önüne yürüdüler. Burger King önünde PTT direnişçisi Rıza Soylu bir konuşma yaparak işçi ve emekçilere yönelik saldırıların devam ettiğini belirtti. Esnek çalışma ve kıdem tazminatı gasbının gündemde olduğunu söyleyerek sendikaları net tutum almaya, göreve çağırdı. Bu süreçte ancak birleşik mücadele ile kazanılabileceğini sözlerine ekledi.

Basın açıklamasını Ontex direnişçisi Gamze Kayhan gerçekleştirdi. Direniş süreçleri ve işe iade davalarıyla ilgili bilgi veren Kayhan işçilerin bir bölümünün işe iade davalarını kazandığını, diğer kısmının ise duruşmalarının 12 Ekim tarihine ertelendiğini ifade etti. İşlerine geri dönünceye kadar direnişlerini sürdüreceklerini söyledi. Kayhan, 'genel grev-genel direniş' silahını kuşanma, grev komitelerini kurma çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

PTT direnişinde gözaltı

İstanbul Topkapı'daki AVPİM önünde direnişlerini 5 Ağustos günü sona erdiren PTT işçileri, 2 Ağustos sabahı özel güvenlikler tarafından PTT binasının bahçesinden çıkarılmak istendiler.

PTT işçileri Rıza Soylu ve Cafer Kalağ ile direniş destek vermek amacıyla binanın bahçesinde oturan BDSP'lilerin yanına gelen özel güvenlikler direnişçi işçileri ve destekçilerini dışarı çıkartmak istedi. Özel güvenliğin dayatmasını kabul etmeyen işçiler dışarıya çıkmayı reddedince özel güvenlik tarafından çağrılan

kolluk güçleri devreye girdi.

Direniş alanında kimlik kontrolü yapan kolluk güçleri, BDSP çalışanı Akın Aktaş'ı, hakkında yakalama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına aldı. Zeytinburnu Merkezefendi Polis Merkezi'ne götürülen Akın, burada ifade vermediği için Şişli'de savcılığa çıkarıldı. IMF-DB protestolarına katıldığı gerekçesiyle tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen Akın, mahkemede verdiği ifadenin ardından serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ortadoğu'da halk hareketleri-3

Tunus-Mi

-V-

Konuyu belli maddeler halinde toparlayıp genelştirerek devam etmek istiyorum.

Bir, hareketin kendiliğinden bir patlama olarak gerçekleşmesi olayı var. Bu genellikle de böyle olur. Devrimleri mayalayan dönemler vardır, devrim dönemlerinde bu hissedilir. Ama nerede, nasıl, hangi biçimler içerisinde patlak vereceği genellikle bilinmez. Devrim olayları derken, burada isyanlar, halk ayaklanmaları, sosyal patlamalar, bunları katarak da söylüyorum, daha rahat bir ifade olsun diye yalnızca devrim diyorum.

Devrimler hep dipten dibe, derinden derine mayalanır. O “toplumsal fay hattı” analojisini kullanırsak, toplumun derinliklerinde sürekli olarak bir enerji birikir. Bu patlayıcı enerji çok farklı etkenlerin birleşik etkisi altında birikir. Salt basitçe sömürü ilişkileri, temel ekonomik-sosyal etkenler değil, bunlar da içinde olmak üzere çok değişik ve karmaşık etkenlerin ürünü olarak birikir bu enerji. Ve her toplumun kendi özgünlüğüne, somut koşullarına bağlı olarak şu veya bu olay, şu veya bu gelişme, günü gelir onun kendisini dışa vurmasına vesile olur. Özetle devrimler hep de beklenmedik bir biçimde ve beklenmedik bir olayın ateşlemesi ile kendiliğinden patlak verirler. Akılda tutmamız gereken temel önemde gerçeklerden biri budur.

Devrimler hep belli vesilelerle kendiliğinden patlak verir dedim. Bu örneğin, 1905 Devrimi'nde Putilov fabrikasında iki işçinin işten atılması olur. Bu, 1917 Şubat Devrimi'nde 8 Mart vesilesiyle kadınların sokağa çıkmasının yol açtığı beklenmedik bir olay olur. Bu, Fransız Devrimi'nde kralın 150-200 yıldır toplanmamış bir meclisi yeni vergileri kabul ettirmek üzere toplantıya çağırması üzerine, bu vesileyle yaşanan parlamenter kargaşa içerisinde olur. '91'deki yıkılışın ardından ve yıllar içinde Arnavutluk'ta büyük bir hoşnutsuzluk birikir, sonra 1997 yılında bir bankerlik skandalı yaşanır, bu toplumsal bir patlamaya yol açar, bir de bakarsınız ki olay silahlı halk ayaklanması halini almış, ordunun yarısı da ayaklananların safına geçmiş. Özetle, devrimler kendiliğinden gelir, dipten dibe mayalanır ve beklenmedik bir biçimde patlak verirler.

Devrimler beklenmedik biçimlerde, beklenmedik zamanlarda, beklenmedik olaylardan alevlenerek patlak verirler diyorum ama, yine de devrimlerin geleceğinin her zaman önemli işaretleri vardır. Tarihsel dönem olarak vardır. Büyük Fransız Devrimi'nin, kralın yeni vergileri meşrulaştırmak üzere neredeyse 200 yıldır toplanmamış bir meclisi toplantıya çağırmasıyla, toplanan meclisinse bölünüp ayrılarak devrimci bir inisiyatif odağına dönüşmesiyle patlak verdiğini söylemişim. Ama bakıyoruz o günün Fransız toplumuna, 18. yüzyılın o büyük aydınlanmasının yaşandığı bir toplum bu. Böyle bir toplumda devrim elbette tesadüf olamaz. Orada Voltaire var, Rousseau var, Fransız materyalizminin büyük kurucuları var,

Diderot var, Ansiklopedistler var... Voltaire Avrupa çapında okunuyor o dönemde, bağınazlığı ve mutlakiyeti sorguluyor. Montesquieu var, *Kamunların Ruh'u*'nu yazıyor, yasalara dayalı meşrutî monarşiyi savunuyor. Rousseau var, cumhuriyeti savunuyor, sosyal ayrımları gündeme getiriyor, tanrısal hukuku reddediyor ve toplum sözleşmesi öneriyor... Materyalizmi geliştiren büyük filozoflar var. Böyle bir toplumda devrim tesadüf olabilir mi? Deprem çok da beklenmedik bir şekilde gelmiyor, onu haber veren ön sarsıntılar var, bunların ardından geliyor. Burada da toplumsal devrimin sarsıntıları işte bu tür olaylar. Fransız aydınlanması Fransız Devrimi'nin ideolojisinin ve felsefesinin hazırlanmasıdır. *Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm*'e İngiliz okur için yazdığı *Genel Giriş*'te Engels bunu çok güzel ortaya koyar. Fransız aydınlanmacılarının kurulu düzeni ve sınıf iktidarını tepeden tırnağa sorguladıklarını, resmi bilime, kiliseye ve hatta devletin kendisine savaş açtıklarını söyler. Bu Büyük Fransız Devrimi'nin yolunun düzenlenmesi, dahası gelmekte olduğunun çığlık çığlığa duyurulması değilse nedir?

Beri yanda bakıyorsunuz, Kant felsefesi aynı çağın ürünüdür. Fransız aydınlanmasının çağdaşdır Kant ve felsefesi de klasik Alman felsefesinin başlangıcı ve temelidir. Hegel bunun ürünü, uzantısı, son büyük temsilcisidir. Hegel'de diyalektik var; orada varolan her şeyin ya haklılığını ispat etmesi ya da yok olup gitmesi, yani devrimci diyalektik, yani devrimin diyalektiği var. Yani değişimin ve dönüşümün felsefesi, devrimin felsefi haklılaştırılması var. İnsanoğlunun bunu bilince çıkarmakta olduğu bir dönemden söz ediyoruz, Büyük Fransız Devrimi'nin gerçekleştiği çağdan söz ederken.

Devrimin gelmekte olduğunun açık işaretleri, 1905 Devrimi'nde çok daha belirgindir. 1905 Devrimi hiç de beklenmedik bir olay değil. Günü beklenmedik olabilir, ama devrim beklenmedik bir şey değil. Önden 1861 reformunu zorlayan serfliğe karşı büyük hoşnutsuzluk birikimi var. Ardından Narodnikler şahsında devrimci demokrasinin yirmi yılı bulan mücadelesi var. Rusya'da Marksizmin Enişin Kuruluşu var.

şahsında ve Plehanov önderliğinde doğuşu var. Ardından 1895-96-97'de büyük işçi grevleri, yaygın ekonomik mücadeleler var. Rusya'da ilk sosyal demokrat gruplar ve giderek 1898'de marksist partinin ilk kuruluşu var. Narodnik geleneğinin uzantısı olarak Sosyalist Devrimci partinin kendini bir ölçüde Marksizme uyarlaması var. Ve giderek de, Rosa Luxemburg'un *Kitle Grevi* broşüründe çok iyi bir dökümünü yaptığı, büyük ve kesintisiz kitle mücadeleleri fırtınası var, odağında tam da işçi sınıfının durduğu. 1901'den itibaren, yok Kafkasya, yok Odessa, yok Petrograd, yok Moskova, durmadan yer değiştiren büyük bir toplumsal hareketlilik var. Bu arada büyük bir öğrenci hareketliliği var. Öte yandan Çarlığa karşı, ona yıkmak üzere, tüm ilerici-devrimci partilerin hummalı bir ideolojik, politik ve örgütsel hazırlığı var. Bütün bunların üstüne bir de Rus-Japon Savaşı binıyor ve toplumda büyük tepkileri mayalıyor. Liberal burjuvazinin temsilcileri bile, Çarlığın yenilmesini istiyor bu savaşta. Çarlık gerçekten yeniliyor ve böylece büyük bir güç ve itibar kaybına uğruyor. Peki devrim bu toplumda patlak vermez de nerede patlak verir? Verdi de nitekim. Ama bunun 9 Ocak'ta Putilov fabrikasında işçilerin atılmasıyla başlayacağını kimse bilemezdi, öyle patlak verdi. Ama devrimin geliş tarihihsel dönem içinde hiçbir biçimde şaşırtıcı değil.

Mısır'da, BBC'nin “deneyimli” sıfatı ile sunulan Kahire muhabiri, kuşkusuz aynı zamanda burjuva önyargılarla hareket ettiği için, bir ayaklanmayı öngörmüyor, bu tür beklentilerin yersizliğini kesin ifadelerle ve ayaklanmadan yalnızca birkaç gün önce vurguluyor. Devrim koklanamıyor, sezilemiyor, adam ne yapsın denilemez. Ama bunu beklemeyenler genellikle de burjuva gözlemciler, genellikle de halklara karşı güvensiz gözlemciler, genellikle de, “tarihin sonu geldi, artık ne sınıf mücadelesi, ne işçi sınıfı, ne komünist kaldı” diyenler... Burjuvazi böyle bakıyor. Kaldı ki Arap toplumlarına karşı en kabasından bir oryantalist bakış da var, köklü önyargılarla yüklü. İşte, 5 milyonluk İsrail kaç milyonluk Arap toplumunu dize getirdi, kaç savaşta

ir dersleri

H. Fırat

yendi; bunların başında diktatörler var, Saddam'lar var, yıllardır bu keyfi ve zorba iktidarlara kölece bir uysallıkla boyun eğiyorlar, bu kötürümleşmiş toplumlardan hiçbir şey çıkmaz vb...

Ama bugün Arap halklarının görkemli ayaklanmalarını görüyoruz. Dalga dalga nasıl yayıldığını da izliyoruz. Kaldı ki biz daha olayların içyüzünü fazlaca da bilmiyoruz. Bize yalnızca Tahrir Meydanı gösteriliyor, emperyalist medya organlarınca. Oysa Mısır ayaklanmasında en büyük kavgalardan biri örneğin Süveyş'te yaşandı. Karakollar basıldı, silahlara el konuldu, insanlar öldü. Bunların esasını ve ayrıntısını hala da bilmiyoruz. Mısır çapında büyük bir halk ayaklanması var. Ama etrafı tanklarla kuşatılmış, tel örgülerle çevrilmiş, kontrol yapılmaksızın girilemeyen Tahrir Meydanı gösteriliyor bize. Arka planda, ülkenin bir dizi kentinde grevler var, demiryollarında grev var, Süveyş Kanalı gibi stratejik bir yerde grev var, tekstil kombinalarında işgaller var. Bunlar bize gösterilmiyor, ama tüm bunların varlığını biliyoruz, sol iletişim o kadar da aciz değil. Grevler ani bir yaygınlaşma gösterince, ne edip edip Mübarek'i gönderdiler. ABD ve ordu ağırlık koydu ve gönderdi, çünkü sınıf eylemleri gündeme geldi. Gitmesinden bir gün önce işçi sınıfı genel grev ilan ediyor, Tahrir Meydanı'nda genel grev çağrısı yapılıyor. Ve tam da bu, Mübarek'in sonunun ilanı oluyor.

Demek istiyorum ki, bu oryantalist bakış açısı, Doğu halklarına bu güvensizlik olmasa, belki de Mısır toplumunun bir yerde patlamaya varacağını sezebilirlerdi. İşte 6 Nisan gibi bir gençlik çevresi seziyor. Sokaklara çıkacağız ve diktatörü devirmeden dönmeyeceğiz, bu bir onur sorunudur, diyebiliyor. Nitekim çıktılar ve kovmadan dönmediler, pratikte bunu kanıtladılar.

Ama Müslüman Kardeşler buna inanmadı, kendi gençlik tabanı eylemlerin içinde olduğu halde, dördüncü güne kadar eylemlere katılmadı. Türkiye'nin eski bir dışişleri bakanı, eskiden Mısır'da büyük elçilik yapmış biri, AKP'li Yaşar Yakış, televizyonda konuşuyor; Müslüman Kardeşler düzenin icazeti içinde, bu nedenle başlangıçta sonu belirsiz görünen eylemlere katılmaktan geri durdu, başarısızlık durumunda başına gelebileceklerden korktuğu için, diyor. Bunları devlet aygıtı, polis çok iyi biliyor, sürekli izliyor, istese hepsini bir gecede toplayabilirler, onlar da bunu biliyorlar ve bunun verdiği bir korku ile hareket ettiler, bu nedenle harekete başlangıcında katılmaktan geri durdular, diyor. İşte size düzenin icazet sınırları içinde siyaset yapmanın son derece dikkate değer bir öğretici örneği.

Bundan çıkarmamız gereken sonuç ne? Reformist sol siyasal akımlar, ucunda ciddi bir çatışma ve dolayısıyla ağır bedeller olan her büyük eylemden, tam da bu aynı korkular ve hesaplarla geri duracaklardır, bundan kuşku duymayınız, çıkarmamız gereken sonuç işte bu. Kendi kontrol mekanizmaları, genel merkezleri, yöneticileri, hepsi polisin eliyle koymuş gibi

toplanabilecek yerdeselerse eğer, ki öyledirler, işte hep böyle, Müslüman Kardeşleri'nkine benzer bir ihtiyat ve dikkatle davranacaklardır. Olayların arkasında kalacaklardır. Hiçbir gerçek kitle eyleminin önüne düşemeyeceklerdir. Çünkü icazetin ve denetimin içindeler. Eski bir dışişleri bakanı, sistemin bir adamı, AKP'nin bir yöneticisi bile, bunu işte aynen böyle formüle edebiliyor. Bu gerçekten çok dikkate değer bir gözlem ve Mısır'daki hareketten çıkarılması gereken önemli derslerden biri.

Devam ediyorum. Devrimler kendiliğinden gelir, bunda şaşılacak bir şey yok, ne zaman patlak vereceği de bilinmez, dedim. Ama ardından da ekledim; ama gene de bunun yeterli belirtileri vardır, büyük depremlerin ön sarsıntıları türünden. Belirtileri Mısır'da var, 1998'de yüzbinlerce işçinin katıldığı büyük işçi grevleri oluyor. Mısır işçi sınıfının Müslüman Kardeşler'in nüfuz edemediği tek alan olduğu söyleniyor. Bu nedensiz değil. Müslüman Kardeşler temelde burjuvazinin bir kesimine, büyük kapitalistlere dayanıyor. Bunların fabrikalarında işçiler grev yapıyor ve bunlar da bu yüzden grev düşmanlığı, işçi düşmanlığı yapıyorlar. Olayın mantığı bu, sınıfsal bir sorun var, bir sınıfsal karşı karşıya geliş var.

Demek ki Mısır'da önce 1998'de bunun işaretleri var. Sonra 2006 ve 2009 işçi fırtınası var. Bunu çok değişik yazarlar söylüyorlar. Bugün Mısır hareketini Sorosculukla suçlayanların en önemli dayanaklarından biri bu mesela. Banu Avar isimli bir yazar var, zamanında TRT'de program yapıyormuş, Sınırların Ötesinde isimli. Diyor ki, 2006'da program için Mısır'daydım, Mısır işçi sınıfı ayakta ve ölümüne direniyordu. Ama hiçbir uluslararası ajansta tek kelime duyamazdınız bu direniş hakkında, tam tersine, tam bir suskunluk fesadı hakimdi uluslararası medyaya, çok bilinçli bir biçimde ve özel bir çabayla gizleniyordu bu büyük eylem dalgası. Oysa şimdi cömertçe propagandası yapılıyor olup bitenlerin, diye ekliyor ve demek ki gündemdeki hareketin arkasında Soroslar var sonucuna çıkıyor, mantığını böyle kuruyor.

Burada 2006 yılının büyük işçi mücadeleleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anitey.org>

karşısında emperyalist medyanın tutumuna ilişkin olarak ortaya konulanların elbette bir anlamı var. Ama bunun bugün Tunus ve Mısır'da yaşanan çapta olayları açıklama değeri yok. Soroslar saray darbeleri

yapabilirler ancak. Şu veya bu başkentin ana meydanına toplanmış güdümlü ve korumalı kalabalıklarla iş görür onlar. Tunus ve Mısır'daysa neredeyse bütün bir toplumun öfkeli ve görkemli ayağa kalkışı var. Bu hareketin içinde Soroscu küçük gruplar, önden buna yönelik hazırlıklar olabilir. Ama gerçekleşmiş hareketin içinde onlar neredeyse bir hiçtir, büyük bir halk hareketinin önemsiz bir bileşenidir en fazla. Emperyalist haber ajansları bunları önplana çıkarabilirler, hareketin sürükleyici öğeleri olarak da sunabilirler, ama buna aldanmak için bir neden yok.

Devrimler sessizce derinden gelir ama geldiğini haber veren dış belirtiler de hep vardır, bunun üzerinde duruyordum. Aşlında yanardağ patlamalarında da bu vardır. Eskiden devrimler yanardağ patlamalarına benzetilirdi. İlk lavlar püskürtülür, devamı gelecek mi diye merakla beklenir. Bir hareketlilik durumudur bu. Henüz büyük patlama yoktur ama "Etna'da bir hareketlilik var" dedirtecek bir durum da kendini göstermektedir. Bilim böyle durumlarda bir dizi belirti ve ölçüm üzerinden olayın akıbetini ve şiddetini kestirmeye çalışır. Toplumsal olaylarda da böyle ölçüler var, sezebileceğiniz, tartabileceğiniz, ilk gösterge sayabileceğiniz türden...

Devrimler kendiliğinden gelir ama tarihi bir dönem içerisinde baktığınızda çok da beklenmedik biçimde gelmezler. Mısır'da işçi hareketi üzerinden bunun önemli işaretleri ortaya çıkmış. Önemli diyorum, zira işçi hareketi toplumun en diri kesimidir, 25 bin kişi ile bir kombinayı işgal etmek müthiş bir olaydır, bunu işçi sınıfı yapabilir ancak, bu tarihi dönemde. Bu Tahrir Meydanı'nı 2 milyon kişiyle işgal etmeye benzemez, o artık toplumun boşaldığı bir dönemdir, patlamanın yaşandığı bir dönemdir. Öteki bir ilk sarsıntıdır, öncü bir çıkıştır, önden bir kendini duyuruştur. Biz benzer bir durumun Tunus'ta maden ayaklanması olarak kendini gösterdiğini artık biliyoruz, henüz ayrıntılarını bilmesek bile. Mısır gibi Tunus'ta da bunun özellikle işçi sınıfı hareketi üzerinden olması fazlası ile anlamlıdır.

Devrimler büyük birikimler üzerinden kendiliğinden patlamalar biçiminde yaşanabilir. Devrimler derken, isyan, ayaklanma ayırmıyorum. Sosyal olaylar, büyük sosyal çıkışlar, patlamalar diyelim biz bunlara. Ama nasıl geldikleri, toplumdaki hangi birikimlerin üzerine geldikleri gene de çok önemli. Hangi mücadele birikimlerinin, hangi örgütsel birikimlerin, hangi deneyimsel birikimler üzerine geldikleri... 1905 Devrimi 9 Ocak'ta Putilov fabrikasındaki bir işten atma olayı üzerine beklenmedik bir şekilde gündeme geldi ama öncesinde grev, direniş, siyasal gösteriler, yer yer yerel genel grevler var. Tüm bunların, bunların oluşturduğu birikimlerin üzerine

geldi. Ve bu hareketli sürecin içinde şekillenen, güç ve deneyim kazanan, sınamadan geçen partiler var, bunu görüyoruz. Önceden Narodik hareket olarak şekillenen, sonra ardından ayrışıp değişime uğrayan, Marksizm bayrağı altında sosyal-demokrat biçim alan, küçük-burjuva ideolojisinin bayrağı altında Sosyalist devrimciler biçimini alan, Liberal burjuva ideolojisi bayrağı altında Kadet biçimini alan partiler bunlar... Lenin, *Sol Komünizm*'de, 1905 Devrimi sürecinde, bütün partiler ve bütün sınıflar tarih sahnesine çıktılar ve büyük bir sınamadan geçtiler, diyor. Demek ki, önden bir süreç var; programlar var, strateji ve taktikler var, örgütsel hazırlıklar var, ve 1905 Devrimi bunların hepsini pratik bir sınamadan geçiriyor.

Böyle bir toplumda aynı hedefe vurmaya çalışan sınıflar ve partiler arasında kıyasıya bir hegemonya mücadelesi yaşanır. Komünist partisi şahsında işçi sınıfı önderliği küçük burjuvaziye ve liberal burjuvaziye kaptırmamaya, ilkini yedeğine almaya ve ikincisini etkisiz kılmaya ve tecrit etmeye bakar. Liberal burjuvazi kendi cephesinden Kadet partisi eliyle önderliği ele geçirmeye ve böylece, Lenin'in o günkü ifadeleriyle, devrimci süreci bir anayasal monarşi ile kapatmaya bakar. Küçük-burjuvazi ikisi arasında salınır durur. Ama sonuçta sahnede sınıflar var ve bu sınıfların siyasal temsilcilerinin hazırlığı, inisiyatifi, yeteneği olayların gidişatında ve alacağı yönde çok önemli bir rol oynuyor. Toplumun gündeminde devrim ve devrimin içinde sınıflar ve siyasal akımlar var.

Lenin *İki Taktik*'e yazdığı *Önsöz*'de, devrim olayları bize bugüne kadar çok şey öğretti; ama şimdi sorun, devrimin öznelere olarak bizim ona bir şey öğretip öğretemeyeceğimizdir, der. Bununla devrime başarılı bir yön verip verememeyi, ona sağlam bir strateji ve taktikler demeti sunup sunamamayı kasteder. Bizzat *İki Taktik* çalışmasının aslı işlevi bu; devrime bir yön vermek, ona bir program kazandırmak, doğru bir stratejik bakış açısıyla ona sağlam bir rota çizmek. Demek ki devrimlerin devrimci sınıflara ve partiler şahsında devrimci öncülere ihtiyacı var. Devrimlerin de onları açığa çıkarıyor olması, güçlendiriyor olması lazım.

Tunus ve Mısır'da bunu göremiyoruz. Mısır'dan henüz hiçbir işaret alamadık. "Mısır sosyalistleri"nin bir açıklaması var, yazık ki reformist sınırları aşamayan bir açıklama. Parlamento dağıtılsın, Mübarek gitsin, dönemin sorumlularından hesap sorulsun, bir an önce geçici bir hükümet kurulsun, yeni anayasa yapılsın diyen bir şey. Baradey'in de söylediği şeyler kabaca bunlar. Burada sınıfın ve kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarmaya ve düzene yöneltmeye, sınıfın bağımsız devrimci yönelimini ortaya koymaya ve eylemini geliştirmeye yönelik en ufak bir işaret göremiyoruz.

Tunus'ta nispeten daha ileri bir durum var. 15 sol kuruluşun ortak bir bildirisi var. Daha net ifadeler var bu bildiride, emperyalizme karşı, neo-liberal yıkıma karşı, kapitalist dünya sistemine karşı... Bin Ali'nin yarattığı mekanizmaya ilişkin olarak, ordu konusunda çok açık şeyler söylenmiyor olsa da siyasi polis dağıtılsın, siyasi tutuklular serbest bırakılsın, tam özgürlükler sağlansın, taban inisiyatifleri/örgütlülükleri kurulsun, her yerde ve her alanda inisiyatif ele alınsın, öz savunma örgütlensin diyen daha devrimci, daha militan bir açıklaması var. Bu bakımdan Tunus daha iyi bir durumda, daha ileri bir konumda görünüyor.

Sonuç olarak, devrimci parti olmazsa olmaz koşul! Yönü, şiarı devrimci parti verir. Devrimci parti olmadı mı ne oluyor? Milyonluk hareketler ordunun denetiminde kalıyor. Ya da Baradey türünden, Viyana'da yaşayan ve emperyalist dünyaya hizmet eden bir adama kalıyor. Ya da daha da kötüsü, Müslüman Kardeşler denen bir gerici burjuva çeteye kalıyor.

Devrimler genellikle kendiliğinden patlak verir, bunu yeterince irdeledik. Ama örgütlü, donanımlı ve

yılların mücadelesi içinde deneyim kazanmış devrimci partiler devrime yön veremezlerse eğer sonuç genellikle başarısızlık olur, bu da bir başka temel önemde ders. Devrimci partinin olması devrimin zaferinin kesin güvencesi değil kuşkusuz ama parti yoksa eğer bu durumda devrimin zaferi için zaten bir şans kalmıyor.

Tarihsel deneyimden çıkarılmış formülümüzü bir kez daha yineliyorum: Rusya'da ve ardından bir sene sonra da Almanya'da devrim var. İlkinde devrimci parti var ve dolayısıyla da devrimin zaferi! İkincisinde parti yok, ya da ancak devrimin ardından son anda var, ve dolayısıyla devrimin zaferi yok, trajik bir biçimde yenilgisi var! Rusya'da devrim Şubat'ta patlak verdi, Kasım'da yeni bir devrim olarak doruğa çıktı ve zafere ulaştı. Bir yıl sonra Almanya'da devrim patlak verdi, ama bir toplumsal devrim düzeyine yükselmeden yenilgiye uğradı, yerini burjuva karşı-devrime bırakarak.

İki ülkede de devrim var. İki ülkede de kitleler ayağa kalkıyorlar ve sınıflar hareket halinde... Rusya'da işçi, köylü ve asker sovyetleri, Almanya'da işçi ve asker konseyleri var. Peki fark nerede? İlkinde, Rusya'da devrimci parti var, ikincisinde, Almanya'da devrimci parti yok, biçim olarak var ama gerçekte henüz yok. Birinde devrim patlak verirken parti var, uzun yılları bulan bir hazırlığın ürünü, devrime yön vermeye çalışıyor ve bunu başarıyor da. Ötekinde devrim patlak verdiğinde parti henüz yok. Sosyal-Demokrat Parti var, devrimin dalga kıranı, karşı-

devrimci. Spartakist grup var, parti değil henüz. Devrimin sağladığı olanaklar içinde hızla partileşiyor ama bu devrime yön verebilmesine yetmiyor. Bunun için yeterli hazırlıktan yoksun ve ifade uygunsu fazlasıyla geç kalmış durumda.

Biçim olarak bir partinin olması hiçbir biçimde yeterli değil. Lenin, *Sol Komünizm*'de, biz uzun bir mücadeleler sürecinden geliyorduk ve bunun çok yönlü deneyimi ile donanmış durumdaydık; yasadışı ve yasal, şiddete dayalı ve barışçıl, parlamento dışı ve parlamenter tüm mücadele alanlarında bir sınamadan geçmiş, zengin bir deneyim biriktirmiştik, diyor. Küçük-burjuva devrimciliği ile, burjuva liberal akımla, kendi içimizde her biçimiyle tasfiyecilik ile hesaplaşmıştık, diye ekliyor. İllegaliteyi ve legaliteyi, açık kitle mücadelesini ve parlamenter mücadeleyi, tasfiyeciliği ve partinin birliğini korumayı, tüm bunları gördük, yaşadık, bunlardan deneyim biriktirdik, sınamadan geçtik, demek istiyor. Sonuç olarak Rusya'da büyük mücadeleler içinde pişmiş ve sınamadan geçmiş deneyimli bir parti var. Rusya'da devrimci sürecin sosyalist devrimin zaferiyle taçlanması bu açıdan rastlantı değil.

Devrim partilerle zafere ulaştırılabilir, özellikle modern zamanlarda. Günümüzde, modern kapitalist toplumda, devrimlerin zaferinin güvencesi devrimci sınıf partileridir. Devrimi partiler yaratmaz, devrim kendiliğinden gelir. Ama devrimi zafere ulaştırmak, öncü devrimci partinin temel tarihsel misyonudur. Devrimci partinin rolünü başarıyla oynayıp oynayamaması ile devrimin kaderi arasında kopmaz bir bağ vardır.

Ama kendi başına devrimci bir partinin varlığı da yeterli değildir. Siyasal akımlar, partiler sınıflar üzerinden bir anlam taşırlar. Bilimsel anlamda parti, sınıfın siyasal öznesidir. İşçi sınıfının demiyorum, her sınıfın. Modern toplumlarda modern sınıflar var, partiler onların siyasal temsilcileridir. Sınıflar kendilerini partiler üzerinden ifade ederler. Kendi eğilimlerini, hedeflerini, çıkarlarını, iktidardaysalar yönetimlerini partiler şahsında somutlarlar... Partiler sınıflara dayanmak zorunda. Devrimci partilerin bir devrimde kendi rollerini başarıyla oynayabilmeleri de onların devrimci sınıfa ne ölçüde dayandıklarıyla sıkı sıkıya ilişkilidir. Devrimci bir sınıfa dayanmayan devrimci bir partinin devrime yön verebilme şansı yoktur. Alman devriminin yenilgisi üzerinden

Mübarek yargılanıyor

Mısır'da halk ayaklanması sonucu 11 Şubat'ta iktidarı bırakmak zorunda kalan Hüsnü Mübarek'in davası başladı.

Mısır'da emekçilerin ve gençlerin Mübarek'in devrilmesinin ardından inisiyatifi ele alan askeri yönetime uyguladığı basınç sonucu mahkemeye çıkarılan Mübarek, yolsuzluk ve adam öldürme suçlarıyla yargılanıyor. Zira halk ayaklanması sırasında göstericileri öldüren polislerin ve Mübarek ile yakın çevresinin ciddi bir şekilde yargılanması talebiyle Temmuz ayından bu yana başta Tahrir Meydanı olmak üzere eylemler yapılyordu.

Mübarek ile birlikte güvenlik şefi Habib El Adli ile 6 üst düzey polis yetkilisinin de yargılandığı davanın ilk duruşması 3 Ağustos günü başkent Kahire'de Milli Polis Akademisi'nde yapıldı.

Geçici bir duruşma salonu kurulan polis akademisi, 3 bin polis ve asker tarafından korundu. Mübarek helikopterle getirilirken, duruşmaya sanıklara ayrılan demir kafeste sedyede yatarak katıldı. Duruşmada Mübarek, iki oğlu Ala ve Cema suçlamaları reddetti. Mahkeme Başkanı Ahmed Refaat, Mübarek'in Kahire yakınındaki bir hastaneye kabul edilmesi yönünde talimat verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir sonraki duruşma 15 Ağustos'a ertelendi.

Duruşma öncesi çatışma

Kahire'de duruşmanın yapılacağı polis akademisi önünde toplanan Mübarek yandaşları ve karşıtları arasında çatışma çıktı. Karşılıklı taşlar atıldı ve kovalamaca yaşandı. Çatışmalar sonucunda yaralananlar olurken, Mısır polisi göstericilere saldırdı.

Ordudan saldırı

Mısır ordusu 1 Ağustos günü Temmuz ayından beri meydana gösteri yapan muhaliflere polisle birlikte saldırdı.

Ordu birliklerinin havaya ateş açtığı belirtilirken saldırı sonucu 5 kişinin yaralandığı öğrenildi. Tahrir Meydanı'nda kontrolü ele geçiren askerler, göstericiler tarafından kurulan yüzlerce çadırı kaldırarak alanı temizledi. Askeri birlikler de Temmuz başlarından itibaren trafiğe kapalı olan meydanı araç ve yaya geçişine açtı. Meydandaki malzemeler de orduya ait kamyonlara yüklenecek gasbedildi.

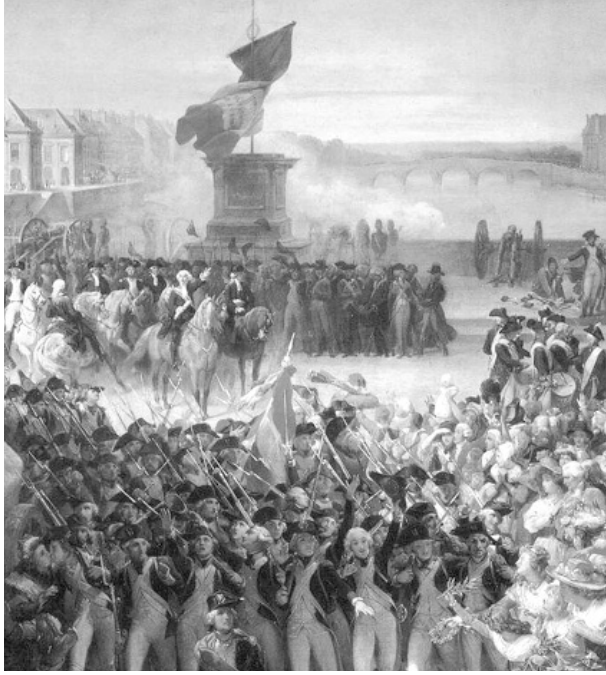
gördüğümüz aynı zamanda budur. Oysa Lenin’in partisi sınıfa sağlamca dayanıyordu ve bu Rusya’daki sosyalist devrimin başarısının gerçek güvencesi oldu.

Tunus’ta olayların seyri içinde sınıfı fazlaca bir ağırlığa sahip olarak göremiyoruz. Sınırlı ölçülerde ve daha çok da sendikalar üzerinden bir rolü var... Mısır’da sınıfı ancak sürecin son aşamasında, fabrikalar ve işletmeler üzerinden hızla büyümekte olan bir eylem dalgası içinde görebildik. Kuşkusuz işçiler Tahrir meydanında gösterici bireyler olarak vardılar ama örgütlü sınıf bölükleri olarak yoktular. Sınıf üretim birimleri, fabrikalar ve işletmeler üzerinden kendini örgütler, meydanlara bile bu yapı içinde akar. ‘70’li yılların Türkiye’sinden biliyoruz bunu. 1 Mayıs’a onbinlerce işçi katılır, ama her fabrika bunu kendi örgütlü yapısı üzerinden ve kendi pankartları ile yapardı. Fabrikalar üzerinden örgütlü güç olarak ve kolektif sınıf kimliği üzerinden gerçekleşirdi bu katılımlar, şekilsiz yığın olarak değil...

1848 Devrimlerinde Parisli işçilerin ellerinde kızıl bayrakları var. Burjuva cumhuriyetinin üç renkli bayrağının karşısına, diyor Marx, işçiler toplumsal cumhuriyetin kızıl bayrağı ile çıktılar. Siyasal devrimin bayrağının karşısına toplumsal devrim bayrağı ile çıktılar. Üç renkli bayrağın karşısına kızıl bayrak ve burjuva cumhuriyetinin karşısına toplumsal cumhuriyet istemiyle... 1789 Fransız Devrimi’nde sınıflar ve özneler var. Jirodenler var, Jakobenler var, bunların kendi içinde kanatlar var. Karşıda monarşistler ya da meşruti monarşi yanlıları var. 1848 Devrimleri’nde yine sınıflar ve yine siyasal özneler var. 1905 Devrimi üzerinde bu açıdan yeterince durdum. Sonuç olarak sınıflar ve onları temsilen siyasal özneler var, tüm gerçek devrim olaylarının değişmez tablosudur bu.

Biz bugün Mısır’da bu şekliyle bunları, sınıfları ve siyasal özneleri göremiyoruz. Yarın göreceğiz kuşkusuz. Bu büyük kitle fırtınasının da sağladığı imkanlarla zaman içinde kaçınılmaz olarak ayrışacaklar ve şekillenecekler. Zira bu büyük eylem dalgası topluma kaçınılmaz olarak bir şeyler, belki de çok şeyler kazandırdı. Bundan sonrası çok önemli. Mısır’da, Tunus’ta olaylar yeni başlıyor. Halk ayaklanması bu şekliyle hız kesmiş olabilir ama mücadele kızışarak sürecek. Yeni bir cendere ile toplum zapturap altına alınmadığı sürece, siyasal ve sınıfsal bakımdan ayrışarak sürecek hareket. Nitekim Tahrir gösterileri bitti, işçi grevleri sürüyor. Birini bitiriyorlar, öteki başlıyor. Öteki biterken belki ertesi gün yeniden başlıyor. Birşeyler kabul ediyorsun, tamam haklar verilecek, kimse atılmayacak diyorsun, direniş bitiyor. Bittikten üç gün sonra direnişin önderlerini atmaya kalkıyorlar, yeniden direniş başlıyor. Ve Mısır’da bir fabrika işgali geleneği olduğu çıkıyor. Bu zaman içinde o sınıfı şekillendirecek, bugünün şekilsiz yığımindan ayıracak, umalım ki ortaya devrimci öznesini de çıkaracak...

Dalga ne kadar sürer bilmiyoruz dedim. 18 günlük büyük bir toplumsal hareketlilik, ki yasalar felç edildi, rejimin olağan işleyişi boşa çıkarıldı. Polis meydana çekildi, yasaklar para etmedi, yasalar çiğnendi, herkes özgürce konuştu ve eyleme geçti... Bunun Tahrir Meydanı’nda neye yolaştığını gördük. Ama Tahrir dediğiniz 20 milyonluk bir Kahire’nin Taksim’i, 20 milyonluk bir İstanbul’un yalnızca Taksim bölgesi. Herkes oraya akmadı, 20 milyon yoktu orada. Kaldı ki Cuma günü dışında zaten milyonlar yoktu Tahrir Meydanı’nda. Bir an için Kahire’yi İstanbul ve Tahrir Meydanı’nı Taksim Meydanı olarak düşününüz. Ve biz, GOP’ta, Topkapı’da, Esenyurt’ta, Sefaköy’de, Gebze’de, Tuzla’da, Pendik’te, Kurtköy’de, buralarda ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Buralarda kitleler ne yaptılar, nasıl örgütlendiler, ne türden bir eylem inisiyatifini içinde oldular, bunları henüz bilmiyoruz. Sokak kontrollerini, mahalle güvenliğini nasıl sağladılar, ne türden öz örgütlenmeler yarattılar, bunları bilmiyoruz. Kesin olarak çok şey yaratılmıştır. 18 günlük bir otorite boşluğu içerisinde eylem halindeki

kitle yaratıcılığının ürünü olarak çok şey çıkmıştır ortaya, ama biz bilmiyoruz. İşçiler zaten fiilen komiteler kurdular, bağımsız sendikalar içinde örgütlendiklerini ilan ettiler, bunu biliyoruz.

Dolayısıyla, zafer ya da yenilgi türünden bir durum yok bugün için. Bir toplum 30 yıllık bir cendereden silkiniyor. Nefes alması bile büyük bir kazanım. Özgürce diktatörlüğe son demesi bile büyük bir kazanım, büyük bir ilerleme. Sürecin seyri uzun yılları bulur, henüz yeni başlayan bir süreç olarak bakmalıyız olup bitene. Başıyla sonu bir olamaz toplumsal olayların, zaman içinde bir biçimde yeni düzeylere sıçrama potansiyeli taşır.

Partiler sınıflara dayanır, sınıflar üzerinden iş görür, sınıfların örgütlü temsilcileri olurlar siyasal mücadele sahnesinde. Jakobenler Paris’in emekçilerine dayanıyorlar, özellikle küçük-burjuvaziye, zanaatçıya, dükkancıya, yanısıra da henüz oluşmakta olan proletaryaya. Bu alt sınıf katmanları Paris’in sokaklarına çıktığında, gerçekte beşte dördü kendisine karşı olan, dahası nefretle bakan Konvansiyon’a Robespierre istediğini kabul ettirebiliyordu. Ne zaman ki baldırı çıplaklar dalgası kırıldı, ki kırılmasında bizzat kendisinin çok özel bir rolü var, çünkü sola kaymayı kırıp dizginlemeye çalıştı, ne zaman o dalga kırıldı, aynı Konvansiyon Robespierre’i anında giyotine gönderdi. Bu da bize siyasal akımların ancak dayandıkları sosyal sınıflarla bağlantılı olarak, onlara dayandıkları ölçüde kendi rollerini oynayabildiklerini bir büyük devrimin deneyimi üzerinden bir kez daha gösteriyor.

Devrimci parti temsil etmek ve dayanmak iddiası taşıdığı sınıf ekseninde devrime hazırlığını yapabilir ancak. Elbette gerçekten ciddi bir devrimci parti ise. Kendi sınıfı ne ise öncelikle ona dayanarak ilerleyebilir... Siz dayanmak iddiasında olduğunuz sınıftan güç olarak siyasal mücadele sahnesine çıkacak ve öteki siyasal güçlerle boy ölçüşeceksiniz. Buradan güç olarak toplumun öteki emekçi kesimlerini etkilemeye, yoksullarını arkanıza almaya bakacaksınız. Yok eğer siz kendi sınıfınıza dayanmıyorsanız, daha da kötüsü sınıf dışıysanız, zaten hiçbir şansınız kalmaz, herhangi bir misyonu yerine getiremezsiniz. Eğer kendi temsil etmek iddiasında olduğunuz sınıfa değil de başka bir sınıfa dayanıyorsanız, bu durumda da kaçınılmaz olarak onun damgasını taşır, onun türküsünü söylersiniz. Dayandığınız sınıf zemini son tahlilde sizin gerçek sınıf konumunuzu ve kimliğinizi de belirler.

Tüm bunlardan çıkan basit ama temel önemde sonuç şudur: Devrimin zaferinin gerçek güvencesi, devrimci partiden de öteye bizzat devrimci sınıfın kendisidir. Devrimci parti de ancak devrimci sınıfa dayanabildiği ve ona başarıyla önderlik edebildiği ölçüde, kendi tarihsel rolünü başarılı bir biçimde oynar ve devrimi zafere taşır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://www.kizilbayrak.org> (Kitapların tamamı ücretsiz olarak alınmıştır...)

Hama’da katliam

Suriye’de gerici rejim baskı ve terör ile halk hareketini ezmeye çalışırken, cuma eyleminde kitlelere düzenlediği saldırının ardından 30 Temmuz günü Hama’da yeni bir katliama imza attı.

Onbinlerce kişinin katıldığı cuma eylemlerinde ordunun göstericilerin üzerine ateş açması sonucu onlarca kişinin öldüğü bildirildi. Şam, Lazkiye, Hama, Humus, Dara, Kisva ve Dir Ez Zor gibi kentlerde rejim değişikliği talebiyle düzenlenen eylemlere saldıran Baas güçleri en az 20 kişiyi öldürdü. Baskın ve gözaltıların da arttığını belirten insan hakları örgütleri, sadece Şam’da yüzlerce kişinin gözaltına alındığını duyurdu.

30 Temmuz gecesi ise ise Suriye ordusuna ait tanklar gece saatlerinde Hama’ya girdi. Suriye ordusu çeşitli kentlerde gerçekleştirdiği ezme saldırıları ile halk hareketini bastıramaya çalışmış fakat başarılı olamamıştı. Gerici rejim bir kez daha dizginsiz terörünü devreye soktu. Beşar El Esad rejimine karşı protestoların en yoğun yaşandığı yerlerden biri olan Hama’ya gece saatlerinde tanklar girdi. Tanklardan rastgele ateş açıldığı belirtilirken, ordu sokaklarda halkın kurduğu barikatları kaldırarak ilerledi. Kentin ana semtlerinde de su ve elektrik kesildi. 100’ün üzerinde kişinin katledildiği saldırıda yüzlerce insan da yaralandı.

Kanlı operasyonlara rağmen eylemler **1 Ağustos** günü de devam etti. Ramazan’ın ilk gününde 10’u akşam olmak üzere toplam 24 kişi öldürüldü.

Suriye İnsan Hakları İzleme Örgütü Başkanı Rami Abdürrahman “Teravihten sonra birçok kentte düzenlenen gösterilerde güvenlik güçlerinin ateş açması sonucu 10 kişi şehit düştü ve birçok kişi yaralandı” dedi.

Başkent Şam’ın kuzeydoğusundaki İrbîn’de 6, Şam’ın yakınında bulunan Maadamiye’de 1, Lazkiye’de 2 ve Humus’ta 1 kişinin öldürüldüğünü kaydeden Abdürrahman, 150’yi aşkın kişinin de gözaltına alındığını belirtti.

Bahreyn’de özgürlük çağrısı

Bahreyn’de Suudi destekli rejimin baskılarını protesto eden göstericiler 2 Ağustos günü çeşitli kentlerde eylemler gerçekleştirdi.

Sitra şehrinde gerçekleştirilen rejim karşıtı protestoya ateş açılırken, Diraz, Eb Saiba ve Dair’de de eylemler yapıldı. El Halife karşıtı sloganlar atılan eylemlerde hapishanedeki tutsakların serbest bırakılması çağrısı yükseltildi.

‘Biat Günü’nde eylemler

Fas’ta binlerce kişi hanedanın yetkilerinin kısıtlanması ve yolsuzlukların üstüne gidilmesi için 30 Temmuz günü sokağa çıktı.

Protestolar, bir asırlık ‘Biat Günü’ törenlerinin yapıldığı güne rastladı. Yüzlerce bölgesel temsilci Kral Muhammed’e “itaat ve bağlılık yeminlerini” sunarken, binlerce kişi sokaklarda Kral’ın yetkilerinin azaltılmasını istedi. Başkent Rabat’ta binlerce Faslı da “geçmişle bağların koparılacağı değişiklikler istiyoruz” dedi. Ülkenin en büyük kenti Casablanca’da 4 bin, Tanca’da da yaklaşık 5 bin kişi protesto eylemlerine katıldı.

TC'nin transformasyonu, GOP ve hegemonya savaşları

Volkan Yaraşır

Türkiye Cumhuriyeti bir transformasyon sürecinden geçiyor. TC emperyalist kapitalist sisteme derinden ve yeniden entegre oluyor. Referandum ve genel seçimler bu sürecin önemli adımları oldu.

Uluslararası düzeyde 11 Eylül konsepti, kapitalizmin yapısal krizi, ülke içinde ise 5 Nisan kararları, 2002'de Kemal Derviş darbesi ve Kürt ulusal özgürlük hareketinin ulaştığı boyut yeniden yapılanmanın sıçrama noktaları olarak öne çıktı.

GOP ve 11 Eylül konsepti

ABD 11 Eylül konseptiyle küresel hegemonya atağına kalktı. Bu hamle bir yanıyla da ABD'nin hegemonya krizini aşma ya da hegemonyasını restore etme gayretiydi. Dünya jeopolitiğindeki konumu ve etkisiyle Ortadoğu bu hamlenin odak coğrafyası oldu.

ABD Ortadoğu'nun yeniden dizaynına girişti. Irak ve Afganistan'ın işgali yeni Ortadoğu düzeninin kurulması yönündeki emperyal saldırılardı. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), yeni Ortadoğu düzeninin sofistike ifadesi oldu. ABD imparatorluk projesini ve hamlesini bu doğrultuda gerçekleştirdi. ABD'nin imparatorluk atağı bölge halklarının direnişi karşısında çöktü. Bu gelişme BOP'un bir dizi yeni evresini gündeme getirdi. ABD AB'yle ortak hareket etmeye başladı. BOP'un ikinci evresinde açık zorla, ideolojik zoru konsantre eden taktikler uygulandı. Ne var ki emperyal kültür zaman kadar eski ve kadim bir uygarlık olan Mezopotamya uygarlığı karşısında başarısız kaldı. Bu sefer Condoleezza Rice tarafından dile getirilen BOP üçüncü evresi gündeme geldi.

“Yaratıcı kaos” diye tanımlanan konseptle Ortadoğu'nun Balkanlaştırılması hedeflendi. Ortadoğu halkları etnik, mezhebi ve dinsel polarizasyona tabi tutuldu. Eklem yerlerinden kırılmak istendi. Irak ve Filistin'de bu yönde mikro devletler icat edildi. Bölgede kanton ve mikro devletlerin yaratılmasıyla polarizasyon tetiklenmek istendi. Mikro devletler aracılığıyla makro tahakküm tahsis edilmeye çalışıldı.

Yani kaostun, katliam, yıkım ve talanın önü açılmak istendi. Fakat daha başta Irak bir kan gölüne dönüştü.

Obama'nın iktidara gelmesi emperyalist politikalarda “deri değişimine” yol açtı. Bölgede yükselen direnişi ve ABD karşıtlığını hesaplayan, Ortadoğu'da sıkışmışlığı bir düzeyde aşmaya çalışan, Latin Amerika'daki kontrolsüz gelişmeleri denetlemeyi arzulayan ve her ABD askerinin ölümünün iç politikada etkilerini hafifletecek bir konseptte geçildi. Clinton'un “akıllı güç” olarak tanımladığı bu konsept özellikle bölge güçlerine emperyal politikalara tam angajmanla aktif rol yükledi. Açık işgali her zaman rezervde tutan ABD bölgede hem imaj yenilemek hem de hegemonyasını yeniden kurmak istedi. Irak'ın kalbinde 50 bin kişilik askeri güç bırakarak yani ileri karakolla jeostratejik noktaları enerji kaynakları yollarını kontrol etmeyi amaçladı. Böylece bir yönden askeri mobilizasyonunu arttırmayı, diğer yandan Ortadoğu'da sıkışmışlığını aşmayı hesapladı.

Arap devrimleri ve bu devrimlerin dalgalı etkisi, BOP'un yeni evresini işaretledi. Aşağıdan devrimin önünü kesmek, bölgede kapitalist stabilizasyonu sağlamak için bir anlamda BOP'un “yaratıcı kaos” ve “akıllı güç” evreleri sentezlendi.

Libya'ya NATO'nun askeri müdahalesi bu pratiklerden biri olarak öne çıktı. Kolektif emperyalist bir operasyonla Libya'ya müdahale edildi. Açık işgalin gündemde olduğu Libya'da Balkanlaştırma taktiklerinin devreye sokulması büyük bir olasılık.

Ayrıca Libya müdahalesi Arap devrimlerinin önünü kesmeye yönelik emperyal atağı ifade etti. Bahreyn ve Yemen'de Suudi Arabistan'ın açık işgal girişimleri de bunun bir parçasıydı. Açık işgalle toplumsal muhalefet şiddetle bastırıldı. Suudi Arabistan bölgesel güç ve emperyalizm lejyoneri olarak konuşlandı.

Mısır ve Tunus'ta devrimin yarattığı oloğanüstü dinamizm ve yıkıcı gücün etkisizleştirilmesi için adımlar atıldı. Kapitalist stabilizasyon yönünde bir dizi restorasyon politikaları devreye sokuldu. Bu çok vektörlü karşı-devrimci taktiklerle Arap devrimlerinin bertaraf edilmesi amaçlandı. Hatta devrimler mutasyona tabi tutulmaya çalışılıyor. (1) Böylece kitle mobilizasyonunun yarattığı etkiyle “renkli devrimlere” uygun bir şekilde sistemin rektifikasyonu için hamleler yapılıyor. Bu durum, kapitalist entegrasyonun derinleşmesinin önündeki çeşitli despotik ve otoriter Arap rejimlerini devre dışı bırakmayı kolaylaştırıyor. Bu adımlarla islamın ve İslam coğrafyasının kapitalist sisteme daha yoğun ve derin bir şekilde entegre olması hedeflendi. Bölgenin topyekün stabilizasyonu pazarın derinleştirilmesi amaçlanıyor. Ayrıca petrole bağlı kapitalist gelişmenin taşıdığı riskin giderek artmasıyla petropolitik bir hamle olarak petrol kaynaklarının daha doğrudan kontrolü hesaplanıyor. Bu “dönüşüm” süreci ABD'nin bölgede hakimiyetini kalıcılaştırma ve tahkim etme uğraşı olarak değerlendirilebilir.

İslam coğrafyasının finans kapitalin somut ve güncel ihtiyaçları açısından pürüzsüz bir coğrafyaya dönüştürülmesi için kompleks politikalar gündeme getirildi.

BOP'un genişletilmiş versiyonu olan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) bu politikalarından biri. Kuzey Afrika, Arap Yarımadası, Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Asya'yı kapsayan bu coğrafya emperyalist nüfuz ve ekonomik alan savaşlarına sahne oluyor. Dünya enerji kaynaklarının 3/4'ünün çıktığı, dünya zenginliğinin yüzde 60'ının üretildiği, dünya nüfusunun yüzde 75'inin yaşadığı bu topraklar büyük altüst oluşlara gebe. GOP'un kapsadığı alanlar, kaynak savaşlarının cereyan edeceği coğrafya olarak dikkat çekiyor.

TC'nin bölgesel güç olma hamleleri

TC, BOP ya da GOP içindeki en stratejik ülkelerden birisi. TC büyük altüst oluşların yaşanacağı, talan ve yağma anlamına gelen kaynak savaşlarının kaçınılmaz olduğu bu coğrafyada bölgesel güç olmaya çalışıyor. Aynı süreçte finans kapital küresel sermayeyle (Özal dönemi ve Kemal Derviş operasyonlarıyla sıçramalar kaydeden) içiçeliğini daha fazla pekiştiren ve derinleştiren adımlar atıyor. Bu adımlar sadece finans kapitalin değil onunla son derece derin entegrasyon yaşayan, hatta onun görünüşüne bürünmüş küresel sermayenin acil, güncel hedeflerine uygun biçimleniyor.

Daha sürecin başında olunmasına rağmen bölgesel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

açılım mahiyetinde ciddi adımlar atıldı. Ortadoğu pazarındaki payın arttırılması için birçok sektörde yatırımlar yapıldı. Başta bankacılık, tekstil ve inşaat sektöründe önemli sermaye transferleri gerçekleşti.

Bölgenin yoğun bir ucuz emek pazarına sahip olması, Arap monarşilerinde petro-doların yarattığı olanaklarla geniş tüketim zeminlerinin bulunması, finans kapitalin iştahını kabarttı ve agresyonunu arttırdı. Bu ülkelerin iç pazarlarında hegemonya kurma çabaları yoğunlaştı.

TC bu sürecin ihtiyaçlarına göre transforme oluyor. En başta finans kapitalin büyük yatırımlarının ve yatırım hamlelerinin korunması için askeri ve siyasi bir dizi yapı değişikliği içine girdi.

AKP iktidarı döneminde bu yönde son derece önemli hamleler gerçekleştirildi. Hatta AKP'nin iktidara gelişi ve işlevi ancak bu süreç kavrandığında anlaşılabilir. Çünkü bu süreç küresel sermayenin yönelimleri ve emperyalizmin yeni jeopolitiğiyle bağlantılı olarak şekillendi.

TC'nin Neo-Osmanlılık politikalarında ifadesini bulan bu gelişmelerle, finans kapitalin yönelimi bir dizi stratejik ve politik hamleyle desteklendi. NATO'nun yeni konseptine bağlı bir şekilde ordunun profesyonelleşmesi, mobilizasyon gücünün ve savaş yeteneğinin arttırılması, operasyonel niteliğinin yükseltilmesi ve modernizasyonu, yeni silah alımı ve silah sanayinin geliştirilmesi yönündeki hamleler finans kapitalin yeni açılımına uygun düzenlemeler olarak dikkat çekiyor.

Bu yönelimin diğer bir adımı “ılımlı İslam” modelinin bölgenin yeni dizaynında temel bir ideolojik zemin olarak devreye sokulması oldu. “Yeşil Kuşak” doktriniyle ve Afganistan'ın Sovyet işgali sonrası müdahalelerle İslam, emperyalizmin Ortadoğu politikalarında önemli bir politik enstrüman haline geldi. İslam'ın, ABD'deki cemaatlara ya da Endonezya'da son derece etkin olan cemaat örgütlerine benzer bir dönüşüme uğratarak anti-komünist ve kapitalizme içkin ve uygun hale getirilmesi hedeflendi. İslamın ve İslam coğrafyasını emperyalist-kapitalist sisteme daha yoğun, derin ve kompleks bir şekilde içselleştirilmesine yönelik bu adımlar titizlikle hayata geçirildi, geçirilmeye devam ediyor.

İslam'ın kapitalizm ruhuna uygun hale getirilmesi ve kapitalist rasyonalizasyonu ve rıza mekanizmaları

üreten bir ideooljik politik zemine oturtulması yönünde AKP ve Fethullah Gülen Cemaati önemli bir rol oynadı. İslam'ın bu “özgün” biçiminin ya da yorumunun etkinlik alanının geliştirilmesi yönünde uygulamalar (Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya, Balkanlar ve Afrika'ya kadar) yaygınlaştı. Böylece İslam coğrafyasının küresel sermayenin güncel, somut ve tarihsel hareketi için pürüzsüz ve sorunsuz coğrafyaya dönüştürülmesi hedeflendi. Sermayenin ihtiyaç ve yönelimlerine yönelik bu “mekan” düzenleme hareketlerinde “ılımlı İslam” son derece belirleyici işlev gördü. Bu sürecin bütünü, devlet, toplum, birey ilişkilerinde muazzam altüst oluşlar yarattı.

Ekonomik, kültürel, askeri, siyasi ve sosyo-politik yönleri olan bu gelişmeler egemen klikler arasında sert çatışmalara ve gerilimlere yol açtı. Referandum ve seçim süreci AKP'ye muazzam bir kitle desteği kazandırdı. Atacağı adımların daha radikalize olmasının önünü açtı.

GOP bataklığındaki TC

TC'nin üçüncü dönem yeni jeo-politik konumlanışı Neo-Osmanlıcılık üzerinden şekillendi. Neo-Osmanlıcılık ılımlı İslam artı BOP/GOP angajmanı (2) ve Vietnam-Çin çalışma rejimi olarak biçimlendi. Vietnam-Çin çalışma rejimi AB angajmanının-sürecinin dışavurumu oldu. BOP/GOP'a angajman, emperyalizm lejyonerliği ve aktif taşeronluk olmak üzere iki ayakta yürütülüyor. Bunu şöyle formüle edebiliriz. TC pantürkizm ya da Neo-Enverizmle, Neo/pan İslamizmi kaynaştıran bir yönelimi devlet politikası haline getirdi. Neo-Osmanlıcılık'ta konsantrasyonu bulan bu yönelim TC'nin bölgesel güç olma arzusunu yansıttı. Osmanlı'ya gönderme BOP/GOP uygun bir düzenlemeydi. Aynı coğrafyanın ABD ve AB tarafından yeniden dizaynının gündemde olması TC'nin yönelimleriyle aktüel ve reel politika olarak çakiştı. Arkasını iki emperyal güce dayayarak TC ataklar yapmaya çalıştı. Ayrıca Neo-Osmanlıcılık ülke içinde neoliberal politikalarla açlık, yoksulluk, sefaletle itilmiş, sosyal enkaza çevrilmiş kitlelerin komplekslerine hitap etmesi yanında, faşizmin kitle ruhunu tetikleyecek milliyetçi/şoven/ırkçı ve İslamcı yönelimleri içinde barındırıyordu. AKP politik çizgisini İslamcı/muhafazakar/milliyetçi eksenlerde kurdu. Bütün bu süreç dış politikada agresyon politikaları izlemeye, içerde ise şiddetli gericilik ve militarizasyon sürecine girilmesine yol açtı. Bu dönemde bazı gelişmeler TC'ye kısmi de olsa “bağımsız” davranma olanakları sağladı.

ABD'nin 11 Eylül sonrası imparatorluk hamlesinin başarısızlığı ve kapitalizmin yapısal krizinin yarattığı zaafılar, TC'nin tırnak içinde bu türden bağımsız hamle girişimlerine yol açtı. TC'nin Ortadoğu'ya yönelik “derin” stratejileri, bölgesel hegemonya girişimleri hızla etkisizleşti. Bunun bir nedeni tırnak içindeki bağımsız hamlelerin sınırlılığıydı. Diğer nedeni ise Arap dünyasının TC'ye yaklaşımı, özellikle Kürt federe devletine yönelik çeşitli düzeylerde diplomatik, ekonomik, askeri operasyon girişimlerinin bizzat ABD tarafından bloke edilmesi ve Talabani ve Barzani'nin TC'ye mesafeli yaklaşımları oldu. Ayrıca bir dizi Arap ülkesi bütün iddialı ve diplomatik girişimlere rağmen TC'yi muhatap kabul etmedi. Kısaca süreç bağımsız davranma girişimlerini boşa çıkardı ve kısa bir süre içinde TC ABD'yle bütünüyle uyumlu hale getirildi.

Bölgenin yeni dizaynının ABD açısından taşıdığı stratejik öneme paralel olarak, TC'nin iç politik sürecine ABD daha direk ve derin müdahalelerde bulunmaya başladı. Ayrıca iç politik süreçteki her türlü gelişme ABD'yi dünkünden daha çok ilgilendirmeye başladı. ABD BOP'u aksatacak her iç politik salınımına müdahale edecek noktaya geldi. ABD-TC ilişkilerinin tarihsel arka planı yeni sömürgecilik ilişkilerinin

yarattığı olanak ve zeminler ABD'nin hamle gücünü arttırıcı faktörler oldu.

ABD TC'nin yaşadığı transformasyon sürecinin yönlendiricisi ve şekillendiricisi olarak rol oynuyor. Bugün AKP'nin hegemonik atakları ve performansıylay yürütülen sürecin realizasyonunu engelleyecek tüm faktörler, ABD'nin farklı operasyonlarıyla devredışı bırakıldı. Bir anlamda AKP, ABD'nin her düzeydeki desteğiyle “yol alıyor”. AKP'nin varlık zemini bir boyutuyla bu desteğe bağlı. Fethullah Gülen Cemaati-AKP (bir cemaatler koalisyonu olarak) ilişkisinin ve rezonansının zeminleri Washington'da örüldü. Çok kısa bir zamanda ılımlı İslamın ekonomik, politik, ideolojik ataklarına muazzam olanaklar yeni bu merkezlerde hazırlandı. Ordunun istenen hizaya sokulması, Soğuk Savaş devlet yapılanmasının bazı aparat ve oluşumlarının etkisizleştirilmesinde Pentagon fiilen rol oynadı. Ayrıca ordunun AKP iktidarı dönemindeki darbe girişimlerine ABD tarafından onay verilmedi. Tabiki bu operasyon ve hamlelerin bir başka yönünü ise kapitalist entegrasyonun derinleşmesi ve rasyonalizasyon ihtiyacı oluşturdu.

Tüm bu adımlar ABD-TC ilişkilerinde pürüzlü noktaların temizlenmesini, ordu gibi Weberyen bir ifadeyle statü gruplarının yarattığı problemlerin aşılması ya da hizaya sokulmasını, TC'yle ilişkilerin daha doğrudan ve derinden yürütülmesini içeriyor. Bu gelişmelerin başka bir yansıması ise Anadolu coğrafyasının küresel sermayenin yeni üssüne dönüştürülmesi oldu. Bu durum GOP için gerekli hamlelerin son derece kompleks ve çok boyutlu (diplomatik, ekonomik, politik, askeri) yürütülmesi anlamına geliyor. İzmir'in NATO'nun yeni operasyonel üslerinden biri haline dönüştürülmesini bu bağlamda ele almak gerekir.

Dipnotlar...

⁽¹⁾ Arap coğrafyasında devrim ve karşıdevrim sarmalının tipik dışavurumu olan bu gelişmeler; Arap devrimlerinin yeni bir evreye girmesiyle boyut kazanacaktır. Özellikle işçi sınıfının (başta Mısır ve Tunus'ta) yaratacağı dinamizm bundan sonra Arap devrimlerinin yönelimini ortaya koyacaktır. Ama her şeyden önce muktedir olma duygusunu hisseden ve bir devrim tecrübesi yaşayan Arap halkları, kazanımlarını kolayca terketmeyecektir. Uzun vadede Arap devrimleri daha yeni başlıyor ya da başka bir ifadeyle birikiyor. 21. yüzyılın ilk devrimleri olarak şekilleniyor. Fransız İhtilali'nin 5 yıl, Alman Devrimi'nin yine 5 yıl, İspanya İç Savaşı'nın 3 yıl sürdüğü unutulmamalıdır. Arap coğrafyasındaki devrimci süreç salınımlı bir şekilde sürmektedir. Ve asıl olarak bu birikimlerin patlamalarını görmek ve beklemek gerekir. İşçi sınıfı tarihsel rolünü daha yeni kavıyor ve bu role uygun donanımına giriyor. Tunus'ta 28 gün, Mısır'da 18 gün süren devrim günleri sınıfa birçok şey öğretti. Mısır'da Nil Vadisi, Mahalla bölgesi, Tunus'ta maden bölgesi ve büyük şehirler Arap coğrafyasının yeni Petrogradları olarak öne çıkıyor. İsyen ve ayaklanmalar ve Arap devrimleri buralarda mayalanıyor. Karşıdevrim ise aşağıdan devrimi restorasyon taktikleriyle engellemeye çalışıyor. Kısaca her şey, devrimin doğasına ve ruhuna uygun geliyor. Asıl bundan sonra büyük devrim dalgası gelecektir.

⁽²⁾ TC kuruluş süreciyle birlikte üç jeo-politik evre geçirdi. TC'nin birinci jeo-politiği petro-politiğe bağlı biçimlendi. TC'nin kuruluşunda emperyalizmle Bolşevizm arasında bir tampon bölge olarak konumlandı. TC'nin ikinci jeo-politik dönemi 1945-1990 arasında yaşandı. İki kutuplu dünyadaki makro dengelere bağlı olarak biçimlendi. Soğuk Savaş döneminde ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakolu olarak işlev gördü. Kürt sorunun varlığı TC'nin soğuk savaş devlet yapılanmasını ve reflekslerini bir müddet daha sürdürmesine yol açtı. TC'nin üçüncü jeo-politik konumlanışı 11 Eylül konseptine bağlı ve ABD'nin imparatorluk projesine uygun biçimlendi. TC'nin BOP angajmanı yeni jeo-politiğin yönelimini belirledi.

(Devam edecek...)

“Katil polis!” sloganına 7 yıl hapis istemi

Ekim Gençliği okuru Zennure Karaaslan hakkında 7 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

İzmir Buca Belediyesi'nde işten çıkarılan taşeron işçisi Batıgül Tunç'un 23 Mayıs 2011 tarihinde Ankara'da gerçekleştirdiği eylemde gözaltına alınan Zennure Karaaslan'a, attığı sloganlar gerekçe gösterilerek dava açıldı.

Tunç ve destekçi kurumlar, Yüksel Caddesi'nde toplanarak CHP Ankara İl Başkanlığı'na yürümek istemiş, polis ise biber gazıyla eylemcilere saldırmıştı. Eylemde gözaltına alınan 15 kişi ertesi gün nezaretten çıkartılarak sağlık kontrolünden geçirilmeleri için polis aracıyla Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Zennure Karaaslan'ın bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sırada attığı “Katil polis-faşist polis-işkenceci polis!” sloganları ise kendisini götüren kadın polis tarafından engellenmeye çalışıldı ve arbede çıktı.

Kadın polis, Adli Tıp'tan rapor alarak savcılığa hakaret ve yaralama iddiasıyla suç duyurusunda bulundu. Karaaslan da polisten şikâyetçi olurken, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, sadece polisin şikâyetini dikkate aldı. Bunun üzerine Karaaslan hakkında dava açıldı. Ankara Sulh Ceza Mahkemesi'ne sunulan iddianamede, Karaaslan'ın “kamu görevlisine görevinden dolayı hakaret” suçundan iki yıla kadar, “Kişinin yerine getirdiği kamu görevi nedeniyle kasten yaralama” iddiasıyla da beş yıla kadar hapisle cezalandırılması istendi.

Nazilli’de faşist saldırıganlık

Nazilli’de 28 Temmuz günü sokak aralarında kimlik kontrolü yapan ülkücü-faşist gruplar Kürtlere hakaretler ve tehditler savururken bir Kürt gencini de linç edimek istendi.

Nazilli’de bir restorantta garsonluk yapan Nadir Gülenç’in önü gece yarısı evine dönerken bir grup faşist tarafından kesildi. “Buralar sizin mezarınız olacak. Defolun gidin buralardan” diyerek Gülenç’in üstüne saldıran grubun ellerinde bıçak ve sopalar olduğu ifade edildi. Bir eczaneye sığınan Gülenç’i uzun süre dışarıda bekleyen saldırganlar, daha sonra olay yerinden uzaklaştı.

Daha önce de arkadaşlarından, faşistlerin mahallede yol keserek, kimlik sorduklarını ve Kürtlere saldırdıklarını duyduğunu ifade eden Gülenç, bu grupların terör estirdiklerini ancak kimsenin müdahale etmediğini söyledi.

Korucular terör estirdi

Bingöl’ün Karlıova ilçesinde Taşlıca Köyü Korucubaşı Hacı Alan’ın ölümünü bahane eden korucular valilik ve emniyetin de desteğini alarak terör estirdi. Başta BDP ilçe binası, Karlıova Belediye hizmet binası olmak üzere kentte BDP’lilere ait birçok işyeri ve evin camı kırıldı. BDP İlçe Başkanı Şemsettin Özen’in evinin de, Özen’in eş ve çocukları da içeride ateşe verildiği ifade edildi.

Karlıova Belediye Başkanı Ferit Çelik, meydana gelen olayın hemen ardından korucuların çarşı merkezine gelerek BDP’ye yakınlığı ile bilinen birçok esnafın camını kırdığını söyledi. Yine BDP ilçe binasını taş yağmuruna tutan korucuların ardından ilçe binasında bulunan eşyaları dışarı attığını duyduklarını söyleyen Çelik, belediyeye yönelen korucuların belediye personeline hakaretlerde bulunarak, belediyeyi işgal etmek istediklerini, personelin izin vermemesi üzerine belediyenin camlarını kırdıklarını söyledi.

Kendisinin de korucular tarafından ölümle tehdit edildiğini, bizzat ilçede güvenlikten sorumlu kolluk birimlerinin kendisine birkaç gün ilçeye gelmemesi yönünde telinde bulunduğunu söyleyen Çelik, tek amacın Karlıova’da BDP’yi bitirmek olduğunu sözlerine ekledi. Polis ve valilik ise ilçede olup bitenlere müdahale etmeyerek olayları izlemekle yetindi. Bingöl Valisi Hakan Güvençer’in, yaşanan gerginlik için “duygusal ve toplumsal tepki söz konusu” açıklamasında bulunması da devletin tutumunu özetliyor.

Bursa BDP’ye saldırı

Bursa’nın Yıldırım ilçesine bağlı Cumalıkızık-Değirmenönü Mahallesi’nde bulunan BDP temsilciliği önüne 30 Temmuz gecesi basit düzenekli el yapımı bomba bırakıldı.

Parti temsilciliğinin giriş kapısına bir çanta içerisinde hazırladıkları bombayı bırakan saldırgan ya da saldırganlar, olay yerinden uzaklaştı. Patlayan bomba, yangına neden oldu.

Mahalle Temsilcisi Abdullah Ekinci’nin görüştüğü jandarma komutanın Maraş’ta hayatını kaybeden askerin cenazesinin ilçeye getirilecek olması nedeniyle, “Bugün buraya asker cenazesi gelecek. Bu saldırıyı bırakın, gençlerinize sahip çıkın” dediği öğrenildi.

“Kontrollü bir deneme mi?”

İHD İstanbul Şubesi 16-22 Temmuz tarihlerinde İstanbul’un Zeytinburnu ilçesinde Kürtlere dönük gerçekleşen saldırılara ilişkin hazırladığı raporu 3 Ağustos günü basın toplantısı ile kamuoyuna sundu.

Rapor İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Abdülbaki Boğa tarafından açıklandı.

Olayların özetlendiği raporda saldırıların gelişimi ortaya kondu. Buna göre Diyarbakır Silvan kırsalında yaşanan çatışmanın ardından internet ortamında başlatılan saldırı çağrıları ile linç güruhlarının kışkırtılarak sokaklara salındığı belirtildi.

Polisin tutumu teşhir edildi

Olayların anlatıldığı raporda 18 Temmuz’da ellerindeki sopalarla BDP il binasına yürüyen ülkücülerin polis barikatı ile durdurulduğu ancak binanın tüm camlarını kırmalarının engellenmediği belirtiliyor. Raporda polisin tutumuna da değinen şu ifadeler yer alıyor:

“20 Temmuz günü tekrar toplanan ülkücü grup ile ev, araç ve işyerleri tahrip edilen Kürtler karşı karşıya gelmiş, polis araya barikat kurmuştur. Gerginliğin artması üzerine Kürtlere müdahale eden polislerin içinden bir amirin ‘arkadaşlar siz dağılın, biz onlara yeteriz’ sözleri ise video görüntülerine yansımıştır. Ülkücüler yürüyüşe geçerek Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı ve BDP ilçe örgütünün bulunduğu Yeşiltepe ve Sümer mahallelerinde ev, işyeri ve araçları tahrip etmiş ve saldırılar sabaha kadar sürmüştür”

Raporda ayrıca şu noktalar öne çıkıyor:

* BDP ilçe merkezi önünde 5 otobüs çevik kuvvet polisi ve onlarca sivil polis beklediği, Yeşiltepe Mahallesi’nde saldırıya uğrayan Giresunlular Kırathanesi önünde ise bir otobüs içinde 20 çevik ve kırathane önünde de sivil polislerin olduğu;

* Yeşiltepe ve Veli Efendi mahallelerinde saldırıya uğrayan ve Kürtlere ait olan kahvehanelerin önünde ise herhangi bir önlem alınmamıştır;

* Mahalle aralarında kimliği belirsiz, eli sopalı küçük grupların beklediği ancak dağıtılmaları için herhangi bir çaba sarf edilmediği;

* İlçe dışına çıkıldığında ise gerek gece, gerekse de gündüz herhangi bir gerginliğin olmadığı gözlemlenmiştir.

Gözlemlerini bu şekilde aktaran heyet, çalışmalarının ise bölgede kendilerine dönük güvenlik tehditlerinden ötürü dar tutulduğunu belirterek bu bölümü tamamladı.

“Organize ve planlı”

Heyetin genel kanaatları ve vardığı sonuçların bazıları şöyle

- 16-22 Temmuz 2011 tarihlerinde provokasyonlarla başlayan olaylar 2 kişinin yaralanması, Kürtlere ait ev, işyeri ve parti binasının tahrip edilmesi, 72 kişinin gözaltına alınması ve 8’inin tutuklanması, yapılan ev

aramalarında 7 adet kuru sıkı tabanca, tabancalara ait 56 adet fişek, bir miktar uyuşturucu ve bol miktarda kesici ve delici alet ele geçirilmesi göstermiştir ki Kürtlere dönük linç girişimine dönüşen olaylar organize ve planlıdır.

- 6-7 Eylül, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi olaylarında olduğu gibi yalanlar ve kışkırtıcı söylemler burada da kullanılmıştır. Güvenlik güçlerinin önleyici tedbirler almaması ve saldırganlara müsamahkar davranması kaygı vericidir.

- Gözaltına alınan 22 Kürt, Terörle Mücadele Şubesi’ne götürülüp, terör örgütü üyeliği ile suçlanmıştır. Özel yetkili mahkeme tarafından 8’i tutuklanırken, 65 ülkücü saldırgan önce güvenlik şubeye götürülmüş ardından Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından ifadelerine dahi başvurulmadan serbest bırakılmıştır.

- Devlet yetkililerinin saldırganlar karşısında pasif kalması düşündürücüdür. Emniyet amirinin “siz dağılın, biz onlara yeteriz” demesi de bizde “Kontrollü bir deneme mi yapılıyor” endişesi yaratmıştır.

- Bu bağlamda saldırılar siyasi bir intikam düşüncesiyle Kürt-Türk çatışması çıkarmaya yönelik ırkçı bir saldırı izlenimi vermektedir.

- Benzer linç girişimlerinin süreklilik kazanması ve toplumsal bir kültür haline getirilmeye çalışılması kaygı vericidir. Bu koşullarda mevcut yasalarda toplumsal farklılıkları yok sayan, ırkçı ve ayrımcı anlayışın payı büyüktür. Bu ve benzer linç girişimlerinin bir daha yaşanmaması için alınacak tedbirler yanında bir sistem ve zihniyet değişikliğine de gereksinim olduğu ve çözümün Türkiye’nin bir bütün olarak insan hak ve özgürlüklerine dayalı demokratik bir yönetime kavuşturulmasıyla mümkün olacağı kanaatindeyiz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kaymaz’ı ananlar tutuklandı

Mardin’in Kızıltepe ilçesinde 21 Kasım 2004’te babası Ahmet Kaymaz’la birlikte evlerinin önünde polisler tarafından katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ın anmasına katıldıkları için 2 Ağustos sabahı gözaltına alınan Eğitim Sen üyesi 4 eğitim emekçisi tutuklandı. Kızıltepe Eğitim Sen Temsilcisi Salih Kудay, yönetici Abdulkadir Demir, eski yönetici Mehmet Ali Çiçek ve sendika üyesi Erdal Çam tutuklama talebiyle Kızıltepe Asliye Ceza Mahkemesi’ne sevk edildi. Mahkemece ifadeleri Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

alınan öğretmenler, 24 Kasım 2010’da Uğur Kaymaz için düzenlenen yürüyüşe katıldıkları iddiasıyla “yasadışı örgüt propagandası yapmak”tan tutuklandı. Eğitim Sen’liler Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi’ne gönderildi.

Mahkeme çıkışında Eğitim Sen’lilere destek vermek amacıyla adliye binası önünde bulunan çok sayıda kişi “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganı attı. Eğitim Sen’liler de kendilerine destek verenlere zafer işareti yaparak, kitleyi selamladı.

DTK direnişe çağırdı

DTK 5. Genel Kurulu 31 Temmuz ve 1 Ağustos tarihlerinde 43 ilden 850 delegenin katılımıyla gerçekleştirildi.

Genel kurul, BDP Diyarbakır İl binasında Vedat Aydın Konferans Salonu'nda yapıldı.

“Demokratik Özerklikle, gönüllü demokratik birlikteliğe doğru yol alıyoruz”, “Demokratik Özerkliği emek ve inançla, kadın mücadelesi ile yükselteceğiz” pankartlarının asıldığı konferans salonunda, divanın iki tarafına Diyarbakır ve Muş'ta bedenlerini ateşe veren Mustafa Malçok ve Evrim Demir'in posterleri asıldı. Üzerinde Kürt önderleri Şeyh Sait ile Seyit Rıza, PKK'nın öncü kadrolarından Kemal Pir ile Mazlum Doğan, bedenini ateşe veren Zekiye Alkan ile İran operasyonunda yaşamını yitiren HRK'lilerin fotoğraflarının yer aldığı pankartlar da salonda yer aldı.

“Kürtler statü istiyor”

Açılış konuşmasını yapan DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk'ün ardından konuşan DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk bundan sonra esas tartışma ve mücadele konusunun, sorunun nasıl tartışılacağına dair olacağını belirtti. “Kürtlerin cevabını aradığı soru şudur, Kürtlerin meşru taleplerini kabul etmek kadar bu taleplere anayasal güvencelerle karşılık verecek midir? Kürtlerin statüsü ne nasıl olacaktır” dedi.

Tuğluk mücadelelerini kararlılıkla sürdüreceklerini vurgulayarak şunları söyledi: “Bilinmelidir ki bu faşizme karşı var oluş mücadelemizi ve direnişimizi çok daha kararlı bir şekilde sürdürürüz ve kendimizi savunuruz. Bu bir tehdit değil, siyasete, değişime ve diyaloga bir çağrıdır. Siyasete siyaset yaparak karşılık veririz. Ama devletin saldırılarına karşı da topyekun mobilizasyon halinde oluruz, demek istiyoruz. Nasıl ki Başbakan sürekli çarpışa çarpışa var olduk diyorsa biz de AKP hegemonyasına karşı direniriz”

5 öneri

Tuğluk 5 adımlık bir sürecin gelişmesi gerektiğini belirterek önerilerini şöyle sıraladı:

* Demokratik ve anayasal çözüm için ilgili her aktör net bir ifadeyle irade beyanında bulunmalı, tutum belirlemelidir.

* 1 Ağustos-1 Ekim tarihleri arasında uygulanacak kısa vadeli yol haritası hazırlanmalı ve işlevli hale getirilmelidir. KCK tutuklularının bırakılmasından TMK değişikliğine kadar idari ve yasal düzenlemelerden ibaret olmalıdır.

* Sayın Öcalan'ın sürece hakim ve müdahil olması

için koşullar düzenlenmelidir.

* Eylemsizlik ilan edilmeli, operasyonlar durdurulmalıdır.

* Meclis inisiyatif olarak demokratik ve anayasal çözüm için katılımcı bir yöntemle çalışmaları 1 Ekim tarihi itibarıyla başlatmalıdır

“Mücadele etmek kadar bedel ödemeye hazırız”

Tuğluk konuşmalarını şöyle bitirdi: “*Hakaret ve saldırıları da not ediyoruz. Bunlara karşı kendimizi korumayı bildiğimizi söylemekle yetineceğiz. Zayıf, güçsüz, çaresiz hiç değiliz. 40 bin canını vermiş bir halkın temsilciyiz. Mücadele etmek kadar bedel ödemeye de hazırız. Kefaleti kadar onurlu bir barış olsun ötesine kimse razı olmaz.*”

Ulusal konferans için karar

Genel kurulun ikinci gününde eşbaşkanlığa Ahmet Türk ile Aysel Tuğluk yeniden getirildi.

Genel kurulun sonuç bildirgesini okuyan DTK Sözcüsü Cemal Coşkun Öcalan'ın özgürlüğü için siyasi, diplomatik ve hukuki alanda çalışmalar yürütecek bir inisiyatifin oluşması kararına varıldığını belirtti.

İran'ın Federal Kürdistan Bölgesi'ne yönelik operasyonuna ilişkin ise Coşkun, “*Kurulumuz bu paralelde İran devletinin Kürdistan'ı işgal saldırısını kapsamlıca ele almış saldırıyı nefretle kınamıştır. İşgal girişimi Güney Kürdistan federal bölgesinin iradesine ve haklarına bir saldırdır. Bu doğrultuda işgal saldırısını tüm Kürdistan halklarına saldırı olarak tanımlamış ve buna karşı direniş kararlılığına ulaşmıştır. Kürdistan topraklarında sınırların meşruiyeti kalmamış ve tüm Kürt halkının kendini savunma hakkı doğmuştur. DTK tüm Kürt halkına, bölge halklarına ve uluslararası kamuoyuna işgale karşı tutum alma ve direnme çağrısı yapar*” dedi.

Coşkun, Kürt Ulusal Konferansı'na ilişkin yapılan tartışmalara değinerek şunları belirtti: “*Gelinen aşama; belirli bir hazırlık düzeyine ulaşan, ulusal konferansın aciliyetini ve önemini bir kez daha açığa çıkarmış, sürecin hızlandırılması gerektiği belirtilmiştir. Türkiye, İran ve Irak kirliliği ittifakı öncelikle oluşan Kürt ulusal birliğini ciddi bir tehdit olarak görmekte ve ulusal birliğin kurumsal yapısının oluşmasını engellemek için her türlü yönetime başvurmaktadır. Türkiye destekli, İran devletinin işgal girişiminin ulusal birlik ve ulusal konferans çalışmalarına saldırı olduğu açıktır. DTK Kürt halkının statüsüzleştirilmesi planına karşılık, tüm ulusal güçlerin birliğini daha da ilerleterek cevap verilmesi inancını tazelemiştir*”

“Demokratik özerkliği inşa etme çalışmaları sürececek”

Coşkun “Demokratik Özerklik Kürt halkının Kürdistan coğrafyasında kendisi için belirlediği statüdür. İlan sonrasında yaşanan tüm gelişmeler Demokratik Özerkliğin ilanının çok tarihi bir adım ve karar olduğunu göstermiştir. Kürt halkı ve onun en meşru ve geniş iradesi olan DTK'nin aldığı bu kararla yeni bir süreç başlatmış ve herkesi de bu süreçte rengini belli etmeye davet etmiştir. Bunun yanı sıra, bu irade beyanına yaklaşım ve tepkiler ne olursa olsun demokratik özerkliği inşa etme ve kurumsallaştırma çalışmaları devam edecektir. Bu çözümün hazırlanacak yeni anayasada yer alması için mücadelesini yürütüyoruz” diye konuştu. - <https://rantey.org>

Sınırdan oturma eylemi

İran'ın Güney Kürdistan'a yönelik operasyonlarına tepki gösteren halk, Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Esendere Sınır Kapısı'na giderek 31 Temmuz gecesi oturma eylemi başlattı.

BDP Şırnak il, Cizre, Silopi, İdil, Uludere ile Beytüşşebap ilçe örgütü üyeleri, BDP Van milletvekili Özdal Üçer, belediye başkanları, il genel meclis üyeleri ve bini aşkın kişi araçlarla Esendere Sınır Kapısı'na geldi.

“Hedef Kurd hemû ne” pankartının açıldığı protesto gösterisinde sınır kapısının giriş çıkışlarını kapatan kitle adına konuşan BDP Şırnak İl Başkan Abit İke, operasyonların durması için geldiklerini belirtti. PKK ve Kürt halkına yönelik yeni konseptlerin devreye konulduğunu söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından kitle oturma eylemi başlattı. 3 gün süren oturma eylemi basın açıklamasıyla sona erdi.

İran saldırılarına protesto

İran saldırıları, yurt dışında birçok merkezde YEK-KOM tarafından düzenlenen etkinlik ve yürüyüşlerle protesto edildi.

Essen

30 Temmuz günü Almanya'nın Essen şehrinde de bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüşe başta BİR-KAR olmak üzere MLPD, Tamil Kaplanları ve İranlılar destek sundu. Willy-Brand Meydanı'nda başlayan yürüyüş şehrin en işlek caddelerinden geçilerek devam etti. İnsanların yoğun olarak bulunduğu kafeterya önlerinde ise yürüyüş kolu durdurularak saldırıları teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı, çevrede bulunanlar bilgilendirildi. Yürüyüşte “Türkiye ve İran el ele Kürtlere karşı” ve “İran'da Kürt tutsaklara yönelik idamlar derhal durdurulsun” yazılı iki ana pankart taşındı.

Yürüyüşün ardından konuşmalar yapıldı. Essen BİR-KAR adına yapılan konuşmada, Kürt özgürlük hareketine yönelik yürütülen bu kapsamlı saldırıların arka planı teşhir edildi. Düzenin icazet sınırları içerisinde faşist sermaye devleti ile masa başında yapılacak anlaşmaların Kürt emekçilerine hiçbir zaman gerçek özgürlüğü getirmeyeceği, biricik kurtuluşun ise, yalnızca değişik uluslardan oluşan Türkiye işçi sınıfı ile yoksul Kürt emekçilerinin ortak mücadelesi olduğu ifade edildi.

Ayrıca BİR-KAR'ın “Kürt halkı ile eylemli dayanışmaya” şiarı ile çıkarılan bildirinin dağıtımı gerçekleştirildi. Eyleme 300'e yakın kişi katıldı.

Frankfurt

27 Temmuz günü Frankfurt'ta yapılan eyleme BİR-KAR da destek verdi. Yaklaşık iki saat süren eylemde “Dizginsiz devlet terörüne, ırkçı, şoven saldırganlığa ve linç girişimlerine son” başlıklı Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Essen - Frankfurt

Emperyalistlerle işbirlikçileri Sudan'ı parçaladı

Onlarca yıla yayılan iç çatışmalara sahne olan Sudan, temel sorunları yerli yerinde dururken, iki parçaya ayrıldı. Şimdilik nispi bir sükûnet döneminden geçse de Sudan halen savaş, yoksulluk, açlık ve ölümün kol gezdiği diyarlardan biridir.

Ülkenin parçalanması ABD başta olmak üzere emperyalist güçlerin dolaysız müdahalelerine bağlı olsa da, genelde Sudan rejimi özelde uzun yıllardan beri işbaşında bulunan dinci gerici el Beşir yönetimi de bu suça ortak oldular. Nitekim Hartum'daki yönetimin şefi el Beşir hem Güney'in Kuzey'den ayrılmasıyla ilgili referandumu desteklemiş hem ayrılmaya ilk onay veren kişi olmuştur.

Sudan'ı parçalanmaya götüren son dönemdeki gelişmelere bakıldığında “alanın da satanın da memnun” olduğu görüntüsü yansıyor. Oysa temel sorunların yerli yerinde duruyor olması, bu görüntünün aldatici olduğuna işaret ediyor.

Gerici rejimlerin aczi...

Sudan, etnik/dinsel yapısı zengin Arap ülkelerinden biridir. Emperyalist sömürgeciliğin de etkisiyle uluslaşma sürecinde yaşanan gecikme ve kesintiler, kabile yapısının belli bölgelerde varlığını korumasına yol açmış, bunlara ekonomik alandaki sorunlar eklenince, ülkedeki etnik/dinsel zenginlik sonu gelmez çatışma ve iç savaşlara vesile olmuştur.

Diğer sömürge ülkeler gibi Sudan da, “bağımsızlık”tan sonra emperyalistler tarafından rahat bırakılmamış, gerici çıkar ve hesaplar, etnik, dinsel, bölgesel çatışmaları körüklemiştir. İç çatışmaları körükleyen emperyalist güçler, şimdi güya buna çözüm üretmek adına ülkeyi parçaladılar.

İç çatışmaların kesintili de olsa devam etmesi, emperyalistlerle siyonist İsrail gibi gerici güçlerin bu çatışmalarda taraf olmasına alan açmış; kuşkusuz ki buna zemin hazırlayan Sudan rejiminin kendisi olmuştur. Zira Sudan'ın egemenleri laik/demokratik bir yönetim kurmayı başaramamış, tersine, iç çatışmaların tarafı olarak halkların iradesini zorbalıkla kırmaya çalışmışlardır. Sudan rejimi sadece Güney'de değil, Darfur ve Abyei'deki çatışmalarda da katliamlar gerçekleştirmekle suçlanmaktadır.

Nitekim şu sıralar Sudan'ın parçalanması için emperyalistlerle işbirliği yapan el Beşir, halen “aranan katil” durumundadır. Uluslararası Ceza Mahkemesi, Darfur'daki katliamlardan sorumlu tuttuğu el Beşir hakkında tutuklama kararı çıkartmıştı.

Bu kararın alınmasında emperyalistlerin ikiye bölünmüş politikaları etkili olsa da, bu, AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın “yakın dostu” olan el Beşir'in sicili kanlı bir rejimin şefi olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Uzun yıllara yayılan ve yüzbinlerin, hatta kimi iddialara göre milyonların katledilmesine yol açan iç çatışmalardan, bunun sonucu ülkenin parçalanmasından emperyalistler kadar, Sudan'daki gerici rejim de suçludur.

Ülkenin parçalanmasına zemin hazırlayan çatışmaların bedelini, farklı etnik, dinsel yapılara mensup yoksul emekçiler ödemiş, öte yandan ise gerici güçler, savaş ağaları ve küçük bir azınlık ülkenin yıkımından yarar sağlamıştır.

Sudan örneği de gösteriyor ki, gerici rejimlerin, emekçilere ve ezilen halklara yoksulluk, sefillik, zorbalık ve ölümden başka sunacakları bir şey yoktur.

Emperyalist güçlerin riyakarlığı...

Sudan nüfusunun yarıdan fazlası işsizlik ve yoksulluk içinde yaşarken, sağlık ve eğitim olanaklarından yoksun, günde bir dolarla hayatta kalmaya çalışıyor. Ancak milyonların yaşamını cehenneme çeviren bu sorunlar ne el Beşir yönetiminin ne Sudan'ı parçalayan emperyalistlerin umurunda. Onlar gerici, sefil çıkarları uğruna bu yoksul ülke halklarını bir araç olarak kullanıyorlar.

El Beşir hakkında tutuklama kararı çıkartan, Sudan'a ambargo uygulayan ABD ile suç ortakları, söylemde baskı altındaki halkların haklarını savunuyorlar. Oysa bu iddia rezilce bir yalandan ibarettir. Zira hiçbir emperyalist güç odağının, - etnik/dinsel kökeninden bağımsız olarak-, yoksul Sudanlılar'ın sorunlarıyla ilgilendiğine tanık olunmamıştır.

Şimdi Sudan'ın Güney'ini koparıp burada “bağımsız devlet” kurduran emperyalistler, ezici çoğunluğu yoksul, eğitimsiz, sağlıklı beslenme ve barınma olanağından yoksun halkların sorunlarıyla ilgili değiller. Onlar Afrika kıtasını iğrenç planlarına göre dizayn etmek ve kukla devletçikler kurdurarak halkları köleleştirmek derdindeler.

Kurdurdukları rejimlerin demokratik olacağı söylemi ise safsatadan ibarettir. Örneğin Güney Sudan'ın nüfusunun sadece yüzde 15'i Hristiyanlardan oluşmasına rağmen, burada resmi dili İngilizce olan Hristiyan bir devlet kurmaya çalışıyorlar. Daha ilk adımda Güney Sudan'da yaşayan 8 milyonu aşkın kişinin yüzde 85'inin iradesini yok sayan bir devletin ne kadar “demokratik” olduğu şimdiden anlaşılıyor.

Bu arada Güney Sudan'da birbiriyle anlaşamayan, kimi zaman silahlı çatışmaya giren çok sayıda hareket şimdiden mevcuttur. Yeni kurdurulan bu devletçik, Kuzey Sudan'la yaşayabileceği sorun ve çatışmalar bir yana (zira sınırların çizimi, petrol ve Nil sularının paylaşımı gibi kritik sorunların hiçbiri çözülebilmemiş değil), iç çatışmaların da her an patlak verebileceği bir yapıya sahiptir.

Belirtmek gerekiyor ki, ayrılmadan yana tutum alan Güney Sudan halkları, yeni devletin emperyalistler eliyle ilan edilmesini bayram havasında kutladılar. Oysa emperyalistler eliyle kurdurulan ve

bundan dolayı kukla olmaya mahkûm bu devletçiğin hiçbir soruna çözüm üretemeyeceğini fark etmeleri için, Güney Sudanlılar'ın çok beklemelerine gerek kalmayacak.

Emperyalistlerin kuklalarına dönüşüyorlar...

Baskı altındaki halkların eşitlik ve özgürlük uğruna direnmeleri haklı ve meşrudur. Ancak bu tür direniş hareketlerinin devrimci ilke ve programdan yoksun olmaları ya da bundan uzak durmaları, kaçınılmaz olarak yozlaşma ve gericileşmeyi beraberinde getirmektedir. Zira devrimci ilke ve programdan yoksunluk, kim ne amaçla desteklerse onunla işbirliği yapmayı bir “ilke” haline getirmektedir.

Küçük burjuva veya orta sınıfların önderlik ettiği bu tür akımların, özellikle son 20 yılda emperyalist güçlerle işbirliği yapmaları neredeyse bir kural haline geldi. Bu tür hareketlerin zaaflı ve pragmatist yapıları, emperyalist/siyonist güçlerin pek çok soruna dolaysız bir şekilde müdahale etmelerine zemin hazırlıyor.

Görünen o ki, Güney Sudan'daki hareketlerin çoğu bu türden zaaflar taşıyor. Örneğin ilan edilen Güney Sudan devletinin ordusuna dönüşen Güney Sudan Halk Kurtuluş Ordusu (SPLA), hem siyonist İsrail hem emperyalistlerle işbirliği yapmıştır. Bu yönüyle gericileşen SPLA, kirli/kanlı yöntemlere başvurmaktan da geri durmamıştır. Köyleri yakmak, sivilleri katletmek, kadınlara tecavüz etmek gibi iğrenç icraatlara imza atan bu hareket, gelinen yerde emperyalistlerin kuklası olmaya mahkûm bir devletin resmi ordusu haline gelmiştir.

Çıkış sebepleri haklı olsa da, devrimci ilke ve ahlaktan yoksun silahlı hareketlerin zamanla gericileşmesi ve giderek kanlı/kirli yöntemlere başvuracak noktaya savrulmaları neredeyse kaçınılmazdır. Bu tür hareketlerin ise, ezilen halklara özgürlük değil, şekil değiştirmiş esaretten başka bir şey sunmamaktadır. Tıpkı şu sıralar Güney Sudan'da olduğu gibi.

Direniş hareketlerinin, halkları özgürleştirmenin olduğu kadar, kirli/kanlı icraatlardan uzak durmasının tek yolu, devrimci çözümü temel almaları ve mücadeleyi devrimci ilke ve ahlaka bağlı kalarak sürdürmeleridir.

Somali’de resmi açlık ilanı...

Açlığın ve sefaletin sorumlusu kapitalizmdir!

Emperyalist kapitalist sistem insanlığı yok oluşa sürüklüyor. Bir yandan üretim alanlarında işçi ve emekçilerin kanını emiyor, diğer yandan dünyanın tüm zenginliklerini yağmalıyor, doğayı yaşanabilir bir yer olmaktan çıkarıyor. Bir avuç sömürücü asalak bolluk içerisinde yaşarken, milyonlarca işçi ve emekçi, ezilen halklar açlık, kuraklık ve salgın hastalıklarla boğuşuyor.

Kısa bir süre önce Somali’de yeniden gün yüzüne çıkan bu gerçek, “uzay çağında yaşayan insanlığın” perde arkasında gizlenen dramını da gözler önüne seriyor. Somali’de resmi olarak ilan edilen açlık, esasında kapitalist sömürü düzeninin gerçek yüzüne çarpıcı biçimde ayna tutuyor.

Emperyalistler “açlık” konusunda uyarıyor (!)

Birleşmiş Milletler (BM) kriterlerine göre, günde 2.100 kilokalorinin altında beslenmek, çocukların yüzde 30’unun yetersiz beslenmesi ve günde her on bin çocuktan dördünün ölmesi “resmi olarak açlık” anlamına geliyor. Bu kriterlere göre en son 1984-1985 yıllarında Etiyopya’da açlık ilan edilmişti. Etiyopya’daki resmi açlık ve salgın hastalıklar nedeniyle bir milyondan fazla insan yaşamını yitirmişti.

İçinde bulunduğumuz dönemde BM aracılığıyla emperyalistler yeni bir “açlık salgını” konusunda uyarılarda bulunuyorlar. Afrika’nın doğu ucunda yer alan ve Kenya, Etiyopya, Somali, Eritre, Cibuti ve Uganda gibi ülkeleri içine alan Afrika Boynuzu’nda on milyon insanı etkileyen kuraklığa BM tarafından dikkat çekiliyor. Geline yerde BM, Somali’nin güneyinde yer alan Bakul ve Aşağı Şabelle bölgeleri için resmi olarak açlık ilan etmiş bulunuyor. BM Somali İçin İnsani İşler Koordinasyon Ofisi’nden yapılan açıklamaya göre, ülke genelinde Somali nüfusunun yarısını oluşturan yaklaşık 3,7 milyon insan açlıktan etkileniyor. Bu insanların 2,8 milyonu ise ülkenin güneyinde yaşıyor.

BM tarafından yapılan açıklamada, açlığın yaşandığı bölgelerin El Kaide ile ilişkili El Şabab milis grubunun kontrolü altında olduğuna dikkat çekiliyor. Zira BM 2009 yılında El Şabab’ı kendi topraklarında yabancı yardım örgütlerine yasak koymakla suçluyordu. Bugün yaşanan açlığın nedenlerinden birinin de bu örgütün insani yardımların kontrolü altındaki bölgeye sokulmasına izin vermemesi olduğu iddia ediliyor.

Peki ya gerçekler?

BM tarafından yapılan açıklama açlık salgınının gerçek nedenlerini tercihen yansıtmıyor. Gerçek nedenleri açıklamak BM’den beklenemez de zaten. Çünkü bugün insanlığın karşı karşıya kaldığı bu yıkım ve trajedinin gerçek sorumluları BM’nin de bir parçası olduğu emperyalist güçlerdir. Örneğin, salgının yaşandığı yer olan Afrika Boynuzu denen yer ve özellikle Cibuti, Kızıldeniz’in kontrolü açısından büyük bir önem taşıdığından dolayı, burada sürekli olarak ABD ve diğer batılı emperyalist devletlerin askerleri konuşlandırılıyor.

Türlü iddia ve söylemlerle, kendi yarattıkları

yıkımın sorumluluğundan sıyrılmak isteyen emperyalistler, aynı zamanda göstermelik yardım vaatleriyle de kapitalizmin vahşi yüzünü gizlemeye ve bir bütün olarak sistemi aklamaya çalışıyorlar. Buna göre, İngiltere 145 milyon dolar, AB 8 milyon dolar, İspanya 10 milyon dolar ve Almanya 8,5 milyon dolar para yardımında bulunacağını taahhüt ediyor. Adı geçen ülkelerin Afrika halklarını açlığa ve yıkıma sürükleyen emperyalist yağma ve talan projelerine ya da silahlanma başta olmak üzere emperyalist saldırganlığa ayırdıkları dev bütçeler düşünüldüğünde, henüz kuru vaat de olsa, bu yardımların bir anlam ifade etmeyeceği açıkça görülüyor.

Somali’nin hem tarihi hem de bugünü gerçeğin tüm açıklığıyla ortaya çıkarılmasına yetiyor aslında. Önceleri İtalya ve İngiltere’nin sömürgeci altında bulunan Somali’de 1969’da sömürge sonrası bir yönetim kuruldu. ‘70’li yıllar boyunca eğitim, sağlık ve altyapı gibi sosyal alanlarda önemli gelişmeler kaydedildi.

1980’lerin başından itibaren Afrika’da uygulanan “IMF-DB yapısal uyum programlarından” Somali de nasibini aldı. Bu “yapısal uyum programları” nedeniyle ülkedeki yerli tarım çökertildi. Yine aynı nedenden dolayı ‘80’li ve ‘90’lı yıllar boyunca ülkede çok sayıda açlık yaşandı. Daha önce yaşadığı kuraklıklara rağmen kendi kendine yetebilen

Somali’nin, IMF ve DB programları nedeniyle ekonomisi istikrarsızlaştırıldı. Bu çöküntü süreci hem ekonomik hem de sosyal anlamda bir kaosa yol açtı ve bu da 1991 yılında ABD destekli bir iç savaşın zeminini hazırladı. İç savaş boyunca yaşanan açlık nedeniyle 200 bin insan yaşamını yitirdi.

Somali aynı zamanda önemli miktarda petrol rezervine de sahip olan bir ülke. Ancak Somali’deki tüm petrol zenginliği ABD’li petrol tekellerinin denetimi altında buluyor. Bu petrol tekellerinin iç savaştan önce kendi konumlarını sağlama aldıkları, hatta iç savaş sürecinde ABD’nin “askeri çalışmalarına” doğrudan katıldıkları da biliniyor.

BM’nin insani yardımları engellemekle suçladığı İslamcı örgütlerin bağlantıları da önemli gerçeklere işaret ediyor. Zira, söz konusu örgütlerin Suudi Arabistan tarafından finanse edildiği ve batılı emperyalistlerin istihbarat örgütleri tarafından desteklendiği gün yüzüne çıkmış bir gerçek.

Şu çok açıktır ki, Somali’de yaşanan açlığın asıl sorumlusu emperyalist kapitalist sistemdir. Bu sömürü düzeni tarihin çöplüğüne atılmadıkça da gerek Somali’de gerekse dünyanın öteki yerlerinde işçi ve emekçiler felaket, dram ve trajedilerle karşı karşıya kalmaya devam edeceklerdir. Somali örneği, insanın insanca yaşabileceği tek düzenin sosyalizm olduğunu tüm açıklığıyla bir kez daha bizlere göstermektedir.

Dünyadan...

İtalya’da göçmen öfkesi

İtalya’da sığınma taleplerine yanıt alamayan göçmenler 1 Ağustos günü polisle çatıştı. Bari kentindeki göçmen kampında kalan yüzü aşkın kişi, düzenledikleri protesto gösterileri sırasında çöp kutuları ile araba lastiklerini yaktı.

Gösteriyi dağıtmak için azgınca saldıran polise taşlarla karşılık veren göçmenler, kentin sanayi bölgesinden geçen kara ve demiryolları üzerinde barikatlar kurdu.

İnsani hakları çerçevesinde oturma izni talep eden göçmenlerin büyük çoğunluğunu; Libya’da çalışan işçiler, Afrika’dan gelenler ya da savaştan kaçanlar oluşturuyor.

Berlusconi hükümetinin göçmenlere yönelik aldığı sert önlemler ile yasal oturma izni için prosedürleri ağırlaştırması son yıllarda bu sorunun giderek gerilime dönüşmesine neden oluyor.

Vietnam’da katliam gibi salgın

Uluslararası tekeller için ucuz işgücü cenneti olan Vietnam’da çocukları vuran el, ayak ve ağız hastalığı salgınında yılbaşından bu yana 70 çocuk yaşamını yitirdi.

Dünya üzerinde, çocukların seks işçisi olarak pazarlandığı ülkeler arasında ilk sıralarda yer alan Vietnam’da Sağlık Bakanlığı yetkilileri, çoğu vakanın ülkenin güneyinde görüldüğü hastalığın çoğu 5 yaş altı 23 bini aşkın kişiye bulaştığını belirtti.

Ülkede enterovirüs 71’in yolaştığı kaydedilen hastalığın ağırlaşarak çocuk felci, beyin tümörü ve ölüme yol açması riski bulunuyor.

Vietnam’da 2008’den bu yana 10-15 bin el, ayak ve ağız hastalığı vakası görüldüğü ve şimdiye kadar yılda yaklaşık 20-30 çocuğun hayatını kaybettiği belirtiliyor.

S21 Projesi: Kavga devam ediyor!

S21 projesi üzerinden süren mücadele sertleşerek devam ediyor. Değişik boyut ve sertlikte kavgalara konu olan S21 projesi, ilk kez Alman Demir Yolları şirketinin (DB AG) başkanı olan Heinz Dürr tarafından Nisan 1994'te, büyük bir gürültüyle basına ve kamuoyuna tanıtıldı. Nereden bakılırsa bakılsın, bu proje tartışmasız olarak, kentin merkezinin çehresini değiştirip, oldukça geniş bir yeşil alanı yok edecek ve su kaynaklarına zarar verip, yakın çevre ile raylı ulaşım sistemini sınırlandıracak, dahası, kentte ve yakın bölgelerde yaşayan insanların gelecekteki yaşamını olumsuz yönde etkileyecek olan bir projeydi. Ne var ki, bütün bunlar bu projenin mimarlarının umurunda bile değildi. Onların tek düşündüğü şey projenin arkasında duran tekellerin sefil çıkarlarıydı. Bu nedenledir ki, Stuttgart halkının iradesi de hiçe sayılarak, medya desteği eşliğinde her şey kapitalist tekellerin vurgunlarına kurban edildi. Projeden büyük vurgunlar yapacak olan arsa spekülâtörleri, inşaat ve demir-çelik şirketleri, eyalet bankası LBBW, otomobil firmaları dezenfermasyona başvurarak, S21 projesini oldu bittiye getirip, topluma kabul ettirmeye çalıştılar. Doğrusu, bu konuda hayli başarılı da oldular. Nitekim, 29 Ağustos 1995'te yapılan ilk kamuoyu yoklamasına göre, halkın %51'lik kesimi projeyi çok iyi bulurken, karşı çıkanların oranı ise %30'da kalıyordu. Bu aşamada tekellerin ve onların hükmetnin projeyi gerçekleştirmelerinin önünde bir engel kalmamış görünüyordu. Bunun o kadar kolay olmayacağı sonradan anlaşıldı.

İnisiyatifler kuruluyor, muhalifler harekete geçiyor

S21'in bir yıkım projesi olduğunu düşünenler harekete geçmekte gecikmedi. Kasım 1995'te PDS'nin federal parlamenti Winfried Wolf'un girişimiyle **“Leben in Stuttgart - Kein Stuttgart 21”** inisiyatifi kuruldu. Ardından, S21 projesinin gerçek amaçlarını deşifre etmek ve karşı bir hareket yaratmak için değişik isimler altında yeni pek çok başka inisiyatif de kuruldu. Deyim yerindeyse tam bir propaganda savaşı başladı. Muhalifler yani S21 karşıtları çalışmalarını sadece soyut propaganda ile sınırlamadılar, bir yandan bilgilendirme çalışmaları yapan bu inisiyatifler, öte yandan da, oldukça somut alternatif raporlar hazırlayarak, projenin gerçek amaçlarını açığa çıkartmada oldukça başarılı bir pratik ortaya koydular. Bu arada, projenin iptal edilmesi amacıyla, bir de imza kampanyası yürüttüler. Toplanan 13 bin imza, 24 Temmuz 1996 tarihinde **“Leben in Stuttgart - kein Stuttgart 21”** inisiyatifi tarafından, vatandaşların itirazı olarak hükümete sunuldu.

S21 bu tarihten itibaren burjuva çevrelerin en önemli istismar konularından biri oldu. Örneğin, Ekim 1996'da yapılan belediye seçimlerinin en önemli argümanlarından birisi de S21 projesiydi. Proje karşıtlığına ilk soyunanlar ise Yeşiller oldu. S21 karşıtlığının prim yaptığını gören Yeşiller ve onların adayı Rezzo Schlauch seçim çalışmalarında, açıkça S21 karşıtı olarak tavır belirledi. Bu kampanya sonucunda CDU'nun adayı Wolfgang Schuster %35,2 oy alırken, Yeşiller ilk defa SPD'yi geride bırakarak, % 30.6 oyla, CDU'nun gelecekteki rakipleri olduklarını ortaya koydular. Yeşillerin bu seçim başarısında S21 karşıtı inisiyatiflerinin **“S21 yandaşlarına oy yok!”** çağrısı ve bu çerçevede yürüttükleri etkin kampanyanın rolü büyüktü. Yeşiller'in adayı R. Schlauch dışında kalan tüm adaylar, S21 projesini destekliyorlardı. Doğal olarak karşıt oylar kaçınılmaz biçimde Yeşillere aktı.

Bilindiği gibi Yeşiller, Stuttgart ve çevre halkının

proje konusundaki hassasiyetini bu yılki eyalet seçimleri döneminde de istismar etti. S21 karşıtı çalışmaları organize ettiler, her hafta düzenli biçimde gerçekleştirilen protesto eylemlerini örgütlemeye aktif çaba sarfettiler. Bu ise seçimlerde halktan büyük destek almalarını sağladı. Seçimlerden, kendi deyimleriyle **“tarihi”** bir zaferle çıktılar. Nitekim, aldıkları bu büyük destek sayesinde, ilk defa Almanya'nın bir eyaletinde, Baden-Württemberg Eyalet Başbakanlığı koltuğunu kaptılar.

Yalanlar ve gerçekler

S21 Projesi, projenin mimarları tarafından, başından itibaren Stuttgart'ın ve halkın yararına olan bir 21. yy projesi olarak lanse edildi. Aslında her şey tekellerin sefil çıkarlarına göre planlanmıştı. Fakat buna karşın, sürekli biçimde uluslararası ulaşım ve kente sağlayacağı ticari imkanlardan söz edilerek, halkın dikkati dağıtıldı, zihni bulandırıldı. Böylece, aç gözlü tekellerin bu proje aracılığıyla yapacakları vurgunlar gözlerden gizlenmeye çalışıldı.

Projenin pek çok amacı vardı. Bunlardan biri de, Stuttgart üzerinden Slovakya-Paris bağlantısını sağlamaktı. En önemlisi de, projenin askeri amaçları da vardı. Ne ki, bu, bugüne dek hiç konuşulmadı ve ne hikmetse, hala da konuşulmamaktadır.

S21 karşıtı inisiyatifler projenin, askeri amaçlar dışındaki diğer amaçlarını önmeli oranda deşifre ettiler. Bu çerçevede, ilk elden tünel çalışmalarının ve ulaşımının su kaynaklarında yol açacağı tahribat ortaya kondu. Şehir merkezindeki yeşil alanın önemli oranda yok olacağı ise, geçen yıl başlatılan yıkımlarla oldukça somut biçimde kanıtlandı. Projenin maliyeti konusunda sürekli yalana başvuruldu. Her defasında farklı miktarlardan söz edildi. Yine de gerçekleri gizleyemediler. Maliyet konusundaki yalanları bizzat kendilerinin ortaya attıkları rakamlar tarafından açığa çıktı .

7 Kasım 1995 yılında DB AG ile federal, eyalet ve yerel çaplı yönetimler arasında yapılan çerçeve anlaşmasında 4,893 Milyar Alman Markı'na mal olacağı yazılıyordu. Bu Euro olarak, 2,5 Milyara denk geliyordu. Nisan 1998'de yapılan revizyonla rakam 4,893 Milyar Mark'tan 5.2 Milyar Mark'a çıkartıldı. Projenin arkasında duran bankalardan Südwetbank, LBBW'nin ve inşaat firması Bilfinger und Berger'in yaptığı hesaplar ise 7-8 milyar olarak açıklandı. Böylece, 1995 yılında 2,5 Milyar Euro olarak açıklanan maliyet fiyatı, 2011 yılında proje sahipleri tarafından **7-8 milyar** Euro'ya, yani demek oluyor ki üç katına kadar

çıkartılmış oluyordu.

“Ulaşımnda kolaylık” yalanı

DB AG'nin Temmuz 2011'de İsviçre firması Schweizer Verkehrsgutachterfirma (SMA) yaptırdığı bir denemede, yer altına alınacak olan merkez istasyondan, saatde 49 trenin giriş-çıkış yapmasının olanaklı olduğunu açıkladı. SMA'nın yaptığı hesap bilgisayar üzerinden bu sonucu verirken, mevcut haliyle Stuttgarta HBF'den merkez istasyon saatte 39 tren sorunsuz olarak giriş-çıkış yapmaktadır. İyi ve kaliteli bir yönetimle mevcut Stuttgart garına 49 ile 54 arasında treninin giriş-çıkış yapması olanaklıdır.

Tünele alınacak olan Stuttgart garının maliyet rakamlarından ve belirttiğimiz diğer olumsuz sonuçlarından bağımsız olarak, ulaşım asıl olarak uzak mesafe ve hızlı ulaşımı temel aldığı için yakın mesafe ulaşımında nitel ve nicel olarak bir düşüşe yol açacaktır. Zaten bir otomobil üretim kenti olan Stuttgart'ta, projenin arkasında Mercedes, Porsche gibi firmaların yer almalarının asıl nedeni de, yakın mesafe toplu taşımacılıkta yaşanacak olan bu kalite ve kapasite düşüşünden dolayı, daha çok insanın araba almak zorunda kalacağı hesabıdır.

S21'in arkasındaki tekeller

Dr.-Ing. Martin Herrenknecht, Vorstandsvorsitzender der Herrenknecht AG'nin yönetim kurulu başkanı. Bu firma Avrupa'nın tünel yapım makinalarının, üretiminde başta gelmektedir. Denetleme kurulu başkanlığını ise BW eski başbakanı CDU'lu Lothar Späth yapmaktadır.

Dr.-Ing. Michael Blaschko, Bilfinger ve Berger firmasının başkanı. Bu firma Almanya'nın en büyük inşaat firmalarındandır.

Michael Knipper Hauptgeschäftsf,hrer des Hauptverbands Deutsche Bauindustrie. Almanya İnşaat Sanayicileri Birliği başkanı.

Hans-Martin Peter, Taşocakları Endüstri Birliği BW baskanı

Dr. Peter Baumeister, Südwetbank AG'nin Denetim Kurulu Başkanı.

Christian Brand, Baden-Württemberg Eyalet Bankası (LBBW)yönetim kurulu başkanı.

Heinrich Haasis, Deutschen Sparkassen Bankası'nın başkanı.

Siegfried Jaschinski, Landesbank Baden-Württemberg'in (LBBW) eski başkanı.

Joachim E. Schielke, Baden-Württembergischen

Bank’ın başkanı.

Willhelm Haller von Hallerstein, Mitglied der Geschäftsleitung Deutsche Bank AG. ’nin yönetim kurulu üyesi.

Liste uzayıp gidiyor. S21 projesinin arkasındaki kapitalist güçlerin ortak özellikleri, projeye maddi çıkar birlikteliklerine sahip oluşlarıdır ki, bu daha ilk bakışta göze çapmaktadır.

S21 ve Yeşiller’in iki yüzlülüğü

Yeşiller S21 karşıtlığını, gerçekte bir seçim malzemesi olarak kullandı. Bunu oya dönüştürmek ve bu sayede iktidar ortağı olmak, her zaman Yeşiller’in önemli bir hedefiydi. Nitekim, S21 karşıtlığı Yeşiller’i 1996 belediye seçimlerinde zafere oldukça yaklaştırmıştı. Bu sonuç Yeşiller’i iyiden iyiye heyecanlandırdı. 11.12.2009’da, Stuttgart bölgesi başkanı Irmela Neipp-Gereke “Ayaklanmamız devam edecektir” diyordu ve ekliyordu,”Biz çoğunluğuz. Karşı çıkmak için haklı ve yeterli gerekçelerimiz var. Daha çok kenetlenmeliyiz. Bizden olan herkes protestolarını sokaklara taşımalıdır.” Yeşiller’in Stuttgart başkanı hızını alamayarak, SPD’ye “Bütün bunlara karşın sizlerin karşı tarafda olduğunuz asla unutmayacağız” diyerek yükleniyordu.

Yeşiller daha baştan itibaren S21’e karşı bir duruş sergiledi. Bir yandan proje konusundaki hassasiyetleri sömürürken, öte yandan, muhalefette olmanın verdiği rahatlık ve avantajla burjuva politikacılığının demagojik yöntemlerini sonuna kadar kullanmakta bir mahsur görmedi. Tam tersine, onlar için amaca giden her yol mübahı. Nihayet, Mart 2011 eyalet seçimlerinde birinci parti olarak çıktılar. SPD ile birlikte hükümeti kudular. Şimdi hükümetler, geline yerde Yeşiller için demagoji yapmanın imkanları tümüyle tükenmemiş olsa da, bir hayli azalmış bulunuyor. Günümüzde, Yeşiller’in hızlı S21 karşıtlığından eser kalmamıştır. Kendisine oy veren seçmenlerinin basıncını ise, şimdilik “kolisyon ortağımız kabul etmiyor“ diyerek savuşturuyor. Seçim öncesi dönemdeki gibi S21 karşıtı ateşli çağrılar yapmıyor, taraftarlarını S21 karşıtı protestolara katmak için ciddi bir çaba sarfetmiyor. S21 karşıtı eylemlere katılımdaki zayıflamanın önemli nedenlerinden biri de budur. Fakat hayat devam ediyor. Buna rağmen S21 karşıtı protestolar sürüyor. Düne kadar Yeşiller konusunda yanılığ içinde olanlar, yavaş yavaş onların gerçek yüzleri konusunda açıklığa kavuşuyorlar.

Yeşiller-SPD eyalet hükümeti, DB AG’nin Temmuz 2011’de İsviçre firması SMA yaptırdığı,araştırma sonuçlarını, kabul ettiklerini açıklayarak, protestoculara karşı açıktan cephe aldı. Siyasal literatüre “schwarzer Donerstag” olarak gecen, 30 Eylül 2010’daki eyleme dönük vahşi saldırı tekrarlanmak isteniyor. Polisi yeniden eylemcilerin üzerine saldırtmanın koşulları hazırlanıyor. Her fırsatta „herkesi yasalara uygun davranmaya“ çağırımları da bunun ifadesidir. Zaten, Eyalet başbakanı olan Winfried Kretschmann ilk ziyaretlerinden birini Porsche firmasına yaparak tutacakları yolu açıkca ortaya koymuştu. Hatırlanacağı üzere, bu aynı siyasal kadro Porsche arabalarını “porno wagen - porno mobil“ olarak nitelemişti. Günümüzde ise Porche’nin önünde diz çökmüş bulunuyorlar. Bunun şaşılacak hiçbir yanı yoktur. Yeşiller’i karakterize eden şey, ikiyüzlülük ve döneklidir. S21 vesilesiyle bu bir kez daha kanıtlanmıştır, hepsi bu.

Son söz yerine

S21 karşıtlığının başını bir dönem Die Linke çekiyordu, sonra Yeşiller devraldı. Şimdi onlar da yolun sonuna gelmiş bulunuyorlar. O kadar ki, giderek S21 karşıtı olmaktan uzaklaşıyorlar. Günümüzde, S21 karşıtı hareketin başını, artık diğer inisiyatifler çekiyor. Bu arada, hareket katılımdaki zayıflamaya karşın, giderek daha tanımlı hale geliyor. Talepler daha bir belirginleşiyor, hedefler de daha bir netleşiyor. Ve dahası da, hareket giderek radikalleşiyor. Dikkate değer olan ise, son dönemlerde sedikaların ve sendikacıların harekete ilgi göstermesi ve belli bir katılım göstermesidir.

Yerli ve göçmen ilerici ve devrimci güçlere gelince, bugün için, hareket içinde, hiçbirinin sıradan bir katılımcı olmanın ötesinde bir rolleri bulunmamaktadır. Özellikle göçmen parti ve örgütler hali hazırda geçmiş durumlarıyla kıyaslanmaz ölçüde iddiasız bir konumda seyretmektedirler. Her şey bir yana, kimileri harekete asgari düzeyde bir ilgi dahi göstermemektedir. Şüphesiz ki, bu, sadece konjoktürel bir durum değildir. Sorun aynı zamanda bir program, politika ve perspektif sorunudur ki, bu konuda hepsi de sorunludurlar.

Fakat, herkese ve her şeye rağmen kavga devam ediyor. Gelecekteki seyri ve sonucu ne olursa olsun, S21 karşıtı hareket, bugüne kadarki deneyleri ile, görmek ve bilmek isteyenlere çok şey öğretmiştir, öğretmeye de devam etmektedir.

İsrail’de protestolar yayılıyor

İsrail’de, Dafni Leef adlı kadının kiralık evinden çıkarılmasından sonra Tel Aviv’in bilinen caddelerinden Rothschild üzerinde çadır kurmasıyla başlayan protesto hareketi büyüyerek ülke geneline yayıldı.

30 Temmuz günü başta Tel Aviv, Kudüs, Hayfa, Ber Şeva, Aşdod, Nasıra olmak üzere 11 değişik kentte eş zamanlı düzenlenen ve yaklaşık 150 bin kişinin katıldığı gösterilerde “sosyal adalet” çağırısı yapıldı. Binlerce kişi, Binyamin Netanyahu hükümetini protesto etti,

hükümetten daha ucuz konut ve daha iyi yaşam koşulları talebinde bulundu.

Tel Aviv ve diğer kentlerde yapılan eylemlerde Netanyahu’ya hitaben “diktatör”, “Sadaka değil, sosyal adalet istiyoruz”, “Hükümet halka, halk hükümete karşı” sloganları atıldı.

Kudüs’te kent merkezinde Ben Yehuda Caddesi’nde toplanan 12 bin kişi Başbakan Netanyahu’nun resmi konutuna doğru yürüdü.

İki hafta önce daha ucuz konut talebiyle başlayan protesto gösterilerine anneler, aylardır toplu sözleşme görüşmelerinde hükümetle uzlaşamayan doktorlar, öğrenci dernekleri ve en son işçi sendikaları da katılmıştı.

150 bin belediye çalışanı grevde

150 bin belediye çalışanı 1 Ağustos günü greve gitti. Yerel Yönetimler Sendikası Başkanı Shlomo Buhbut, grevin ülke genelindeki belediye hizmetlerinin büyük çoğunluğunu durdurduğunu belirtti.

Belediye ve yerel yönetimleri temsilcilerinin halkla birlikte olduğunu belirten Buhbut “halk sosyal adalet için gösteriler düzenlerken biz ellerimiz kollarımız bağlı duramayız” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Madrid’de protesto

İspanyol polisinin, Madrid’deki Sol Meydanı’nda sabahlamaya devam eden az sayıdaki sistem karşıtı müdahalesi protesto edildi. Madrid’de binlerce kişi 2 Ağustos günü yeniden sokağa çıktı.

Akşam saatlerinde başlayan gösteride, Sol Meydanı’na girmek isteyen sistem karşıtları meydana giren tüm sokakların polis tarafından kapatılmasından dolayı ilk sokakta oturma eylemi yaparak meclise yürüdü.

Meclis önünde de polis barikatıyla karşılaşan göstericiler, 15 Mayıs’ta ilk gösterilerin başlatıldığı yerlerden olan Atocha istasyonuna yürüdü.

Sol Meydanı’ndaki metro durağı eylemlerden kaynaklı kapatılırken, göstericileri bazı yollarda kısa süreliğine trafiği durdurdu.

Destek için Barcelona’da da bir grup gösteri düzenledi.

Madenciler’den açlık grevi

Arnavutluk’un Bulgiza maden ocağında çalışan işçilerin açlık grevi sürüyor.

Başkent Tiran’ın 40 kilometre kuzeyinde bulunan Bulgiza ocağında işçiler, ücretlerinin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle açlık grevine başladı. 16 madenciden ikisi, grevin dokuzuncu günü olan 3 Ağustos günü hastaneye kaldırıldı.

Yerin 1400 metre altında grevi sürdüren madenciler, talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevini sürmeye kararlı olduklarını açıkladılar.

Yunanistan’da öfke

Grevlerle çalkalanan Yunanistan’da, taksicilerin ülke genelinde başlattığı grev 2 haftayı geride bıraktı.

Hükümetin piyasaya yeni plakalar sunarak taksi sayısını arttırma kararına tepki göstermek amacıyla 18 Temmuz’da başlayan grev kapsamında protestolar 1 Ağustos günü de sürdü.

Taksiciler başkent Atina’nın merkezindeki Ulaştırma Bakanlığı binasının da bulunduğu, “Mesogion” Caddesi’ni ve Mora Yarımadası ile anarayı birbirine bağlayan Rio-Andirio köprüsü girişini ulaşıma kapattı

Girit Adası “Heraklion” (Kandiye) Havaalanı girişinde de polis ile taksiciler arasında arbede yaşandı. Taksiciler kolluk güçlerini taş yağmuruna tutarken, polis de eylemcilere gözyaşartıcı gazla saldırdı.

BBC’de grev

BBC çalışanları 1 Ağustos günü Ulusal Gazeteciler Sendikası’nın aldığı karar doğrultusunda 24 saatlik greve çıktı.

BBC Dünya Servisi’nde ve BBC’nin dış yayınları takip eden BBC Monitoring hizmetinde çalışan personelin kesintiler gerekçe gösterilerek işten çıkarılmasının protesto edildiği grevde işten çıkarılanların BBC’nin başka kısımlarına açılan pozisyonlarda istihdam edilmemesine de tepki gösterildi.

Sendika BBC’nin kesinti gerekçesiyle ileride daha çok çalışanı işten çıkaracağını

Kadın cinayetleri tırmanıyor...

Düzeninizin zifiri karanlığı sokak lambaları ile aydınlanmaz!..

2011 Türkiye'sine damgasını vuran sorunlardan biri, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri oldu. Kadın cinayetleri Türkiye'de son yedi yılda yüzde 1400 oranında arttı. Son altı ay içinde 110 kadın öldürüldü. Son bir ay içinde ise 12 kadın, vahşice işlenen cinayetlerde yaşamını yitirdi. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri çığ gibi büyüüp, toplumu sarsarken, devletin sorun karşısındaki aczi de giderek görünür oldu. Öldürülen kadınlardan pek çoğu tehdit edildikleri için, devlet kurumlarına başvurmuş, koruma talep etmiş ama korunmamışlardı. Bazı kadınlar, şiddete, dayığa, yaralamaya maruz kaldıkları ve şikayetçi oldukları halde, şiddeti uygulayan ve cinayeti işlemesi sürpriz olmayan kocalarına teslim edilmiş ve öldürülmüştü. Kadın cinayetlerine teşvik eden uygulamalar bununla da sınırlı kalmayıp, yargı sürecinde katillerin korunmasıyla da taçlandırıldı. "Kadınları neden korumuyorsunuz?" sorusuna muhatap olan yetkililer, önce "kadın cinayetlerinin münferit" olduğunu iddia edecek kadar yüzüstüleşerek, soruyu geçiştirmek istediler. Kadın cinayetlerinin katliam boyutuna vardığının tartışılmaz olduğu bir aşamada, "önleyemiyoruz" sızlanmasına sarıldılar.

İnkâr ve sızlanmaların ardındaki gerçek ise, yalın ve katıdır. Erkek egemenliği ile sarmaş dolaş olmuş sermaye düzeni varlığını sürdürebilmek için, kadının ezilmesini ve çifte sömürsünü de sürdürmek zorundadır. Kadına yönelik şiddet, kadının baskı altına alınmasının ve ezilmesinin araçlarından biridir. Dolayısıyla, kadının ezilmesi ve çifte sömürsü, sermaye düzeni için ne kadar vazgeçilmezse, buna paralel olarak kadına yönelik şiddet de derinleşir. Yaşamın her alanında şiddet üreten sermaye düzeninden ve onun temsilcilerinden kadına yönelik şiddeti önlemeye, kadın cinayetlerini durdurmaya çalışmaları elbette beklenemez. Sermaye düzeni, insanca yaşama hakkını tanımadığı gibi, yaşamda kalmak hakkını da tanımadığını her gün yeniden ilan eder. Düzen temsilcilerinin tüm hesapları ve adımları da, daha fazla sömürü, daha fazla baskı, daha fazla şiddet amacına hizmet eder.

Sermaye hükümetinin geçtiğimiz günlerde gündeme getirdiği, "Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarısı Taslağı"nı da, bir kadın olmasına rağmen, sermaye düzenini ve erkek egemen düzeni temsil eden Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'in konuyla ilgili son açıklamalarını da böyle değerlendirmek gerekir.

Şahin şunları söylemişti: *"Yapmaya çalıştığımız şey özellikle Ayşe Paşalı cinayetinde bu kadar şey yapılmasına rağmen 'Neden devlet koruyamadı' yı masaya yatırdık. Sahada yaşadığımız tecrübeyle yasal altyapıyı güçlendiriyoruz. Kolluk kuvvetlerinin oradaki yetkisini artırıyoruz. Aile Mahkemelerine yetki devri veriyoruz. En önemli şey, elektronik kelepçeyle izleme takip sistemini kuruyoruz. Şiddet uygulayan erkek uzaklaştırılma kararı verilmesine rağmen kadına yaklaşıyorsa burada elektronik sistemle, bilimsel bir yaklaşımla, birçok AB ülkesinin yaptığı gibi teknik bir takip sistemi oluşturacağız. Kadını, canı koruyacak şekilde bütün gücümüzü seferber edeceğiz. Yasal altyapımız hazır. Hızlı bir şekilde, Meclis açılır açılmaz çıkacak ilk yasa budur."*

Adı geçen taslakla asıl yapılmak istenen ise şöyle

özetlenebilir:

- Kadına yönelik şiddeti üreten ve her geçen gün büyüyen bizzat sermaye düzeni olduğunu ve sistematik bir devlet politikası olduğu gerçeğini gizlemek.

- Sermaye hükümetinin sorunla ilgileniyormuş yanılsamasını yaratarak, hükümete yönelen tepkiyi dizginlemek.

- Kadına yönelik şiddeti önlemek bahanesiyle, toplumun üstündeki baskı, zor ve terörü arttırmak. (Kadına yönelik şiddeti önlemek bahanesi ile kolluk güçlerinin yetkilerini arttırmak bu amacı açıkça ilan etmektir. Yine bu bahane ile, bir insanlık ayıbı olan, "elektronik prangayı", olası kamuoyu tepkisini bertaraf ederek yasalaştırmak, uygulamaya sokmak ve ardından yaygınlaştırmak hesaplanmıştır.)

Bu ikiyüzlülüğün hemen ardından, benzer bir proje daha ilan edildi. Birleşmiş Milletler imzası taşıyan ve Türkiye'de yerelleştirileceği ilan edilen bu oyun ise, "Kadın Dostu Kentler Projesi" adını taşıyor. Kentlerde yapılacak bazı değişikliklerle, kadına yönelik şiddet ve hatta kadın cinayetleri önemli ölçüde

engellenebilecekmiş?! Yapılacak değişikliklerin bazıları ise şöyle:

- Toplu taşıma duraklarına kadınların "155 Polis İmdat" hattını arayabilecekleri telefon veya çağrı sistemleri yerleştirilecek.

- MOBESE kameralarının sayısı da güvenliği sağlayacak şekilde artırılacak. (Kadına yönelik şiddetin önlenmesi bahanesi ile, toplumun sürekli kontrolü)

- Kentte sokaklar, meydanlar, otoparklar, çocuk oyun bahçeleri, parklar gibi alanların aydınlatması eksiksiz sağlanacak.

-Projeye göre ayrıca; binalarda sağır (penceresiz) cephe olmayacak, kentlerde çıkmaz sokak ve aşırı kıvrımlı yollar bulunmayacak.

Yani, düzenin yaratıp büyüttüğü şiddet ve topluma yayılan korku değişmez sayılarak, önlem adına binaları, sokakları rötuşlanan kentler, bu şiddet ve korku düzenine daha uyumlu hale getirilecek.

Hem tasarı hem de proje kadına şiddet uygulayanları cezalandırmak üzerine kurulu. Fakat kadına yönelik şiddetin kaynağında dinci-gericilik tarafından da azdırılan gerici-buruva ideolojik cereyan ile kapitalist ekonomik-sosyal düzen var. Kadına yönelik şiddetin özellikle AKP hükümeti döneminde yüzde 1400 artması bir tesadüf değildir. AKP hükümetinin önümüzdeki dönemde siyasi ve kültürel alandaki uygulamaları bu sorunu kangrene çevirecektir. Dolayısıyla hayata geçirilecek uygulamaların kapsamında ya da yasa taslağın içeriğinde ne denli ağır yaptırımlar olursa olsun bunlar kadına yönelik şiddeti durdurmaya yetmeyecektir. Aksine önlem almak adına kadının hak ve özgürlüklerini baskılayan bir düzende kadın cinayetlerinin artacağından şüphe duyulmamalıdır. Bu nedenle emekçi kadınlar, bu düzenin her türden sömürsüne, ayrımcılığına ve şiddetine karşı örgütlü mücadele yolunu seçmelidir. Sömürüden, şiddetten arınmış bir düzen ile eşit ve özgür bir yaşam ise sosyalizm ile mümkündür.

Devlet seyirci kaldı

Eşi tarafından tehdit edilen ve şiddet gören bir kadın daha devlet korumasına alınmadığı için sokak ortasında bıçaklandı.

Adana'da şiddet gördüğü için boşanma davası açtığı eşi Bilal Kantekin tarafından sokak ortasında bıçaklanan 26 yaşındaki **Sevda Kantekin**, polis korumasında 5 gün tedavi gördüğü hastaneden taburcu oldu. Polis ekibi, Bilal Kantekin yakalanmadığı halde Sevda Kantekin'i annesinin evine bırakarak genç kadını adeta ölüme terk etti.

4 defa savcılığa başvurdu

Evliliğinin ikinci ayından itibaren kıskançlık yüzünden şiddet görmeye başladığını anlatan Sevda Kantekin, daha önce 4 defa savcılığa şikayet ettiği kocası hapse girmediği için can güvenliği olmadığını, ölüm korkusuyla yaşamak istemediğini söyledi.

23 Temmuz'da merkez Yüreğir ilçesine bağlı Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Atakent Mahallesi'nde yaşanan olayda işsiz Bilal Kantekin, 2 ay kadar önce evi terk edip, boşanma davası açan eşi Sevda Kantekin'in gizlendiği adresi ararken, bir apartmanın önünde oynayan oğlundan annesinin temizliğe gittiği evi öğrendi. Evin önünde bağırarak Bilal Kantekin, aşağıya inen Sevda Kantekin'i sırtından, sol kulak arkası ve sol kolundan bıçakladı. Kanlar içinde yaklaşık 200 metre koşan Sevda Kantekin'i 'imdat' çığlıklarını duyanlar ölümden kurtardı. Saldıran eşi Bilal Kantekin ise izini kaybetti.

Olaydan sonra kaldırıldığı Çukurova Aşım Tüfekçi Devlet Hastanesi'ne iki polisin korumasında 5 gün tedavi gören Sevda Kantekin taburcu oldu. Sevda Kantekin'i emniyete ait otoyla alan polis ekibi, aynı mahalledeki annesinin evine getirip bıraktı. Sevda Kantekin, polisler "Beni bırakıp nereye gidiyorsunuz? Saldırgan yakalanmadı, gelip beni öldürür" dediğini, ancak polislerin "Bize verilen başka bir talimat yok" dediğini söyledi.

Hüsnü Yıldız’ın avukatı Taylan Tanay ile konuştuk...**“Mezarlarımızı kendimiz açacağız!”**

Sermaye devletin katliamcı geleneğinin doğrudan yansıması olan “toplular mezarları” üstüne kurulu bu coğrafyada, birçok devrimci ve ilerinin, nice ailelerin “bir parçası” bu mezarlardan birinde gömülü. Kayıp yoldaşlar, analar, babalar, kardeşler ya da çocuklar...

Yıldız Ailesi de toplular mezarlarının açılması mücadelesi veren ailelerden biri. Hüsnü Yıldız, DHKP-C militanı olan kardeşi Ali Yıldız’ın cenazesinin de yer aldığı Dersim Çemişgezek’teki toplular mezarının açılması için başlatmış olduğu ölüm orucu eylemini kararlılıkla sürdürüyor. 11 Haziran 2011 tarihinde süresiz açlık grevine başlayan Hüsnü Yıldız, eylemini 45. gününde ölüm orucuna dönüştürdü. Yıldız’ın ölüm orucu eylemi 55. gününü geride bıraktı.

Yıldız Ailesi, bütün hukuksal yolları denemelerine rağmen cenazelerinin kendilerine teslim edilmesi talebi karşılıksız kalınca Ali Yıldız’ın mezarını kendileri açmaya karar verdi.

Yıldız’ın avukatı olan Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı **Taylan Tanay** ile “toplular mezarları açılınsın” talebi ile yürütülen bu mücadele sürecine ilişkin konuştuk.

“Başvurular geri çevrildi!”

Tanay, Ali Yıldız’ın da yer aldığı toplular mezarının bulunış sürecini ve nasıl bir hukuksal süreç işlettiklerini şu sözlerle anlatıyor:

“11 Nisan 1997 tarihinde, aralarında bir DHKP-C gerillasının da bulunduğu 19 kişi devlet güçleri tarafından Çemişgezek’te katlediliyor. Buna ilişkin 18 Kasım 2010 tarihinde ANF başta olmak üzere birçok basın kuruluşunda haberler çıkıyor. Burdaki gerilla cenazelerinden bir tanesinin de müvekkilim Hüsnü Yıldız’ın kardeşi Ali Yıldız’a ait olduğu ortaya çıkıyor. Bu tarihten sonra hukuki başvurularımız başlıyor. Çemişgezek Başsavcılığı’na hukuki başvuruda bulunarak cenazemizin kimliğinin tespit edilmesini ve eğer Ali Yıldız’ın cenazesi burada ise, cenazenin tarafımıza teslim edilmesini istedik. Çemişgezek Savcılığı görevsizlik kararı vererek dosyayı Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı’na gönderdi. Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı mezarı ilk önce açmaya karar verdi. Ama daha sonra vazgeçti. Çünkü o tarihte bölgede açılan mezarların açılım işlemine itiraz ediyorduk. Çünkü toplular mezarları usulüne aykırı biçimde dozerlerle, kepçelerle açılıyordu. Biz bu işlemler sırasında adli tıp hekimlerinin ve avukatların hazır bulunması talebini Cumhuriyet Başsavcılığı’na ilettik. Cumhuriyet Başsavcılığı bir süre sonra, burada otopsi işleminin yapıldığını, bu olayın “devlet güçleriyle terör örgütü mensuplarının çatışmasından kaynaklı” olduğunu, bu nedenle de mezarı açmayacağını ve bunun kanunlara uygun olduğunu bildirdi. Bunun üzerine karara itiraz ettik. Kararı Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi değerlendirdi. O da 10 Haziran’da kovuşturmaya yer olmadığı yönünde bir karar verdi. Malatya’nın kararını onaylamış oldu”

“Hiçbir hukuki yol adaleti sağlamadı”

Tanay, cenazenin kendilerine teslim edilmesi talebiyle görüşmelerini sürdürdüklerini ve uluslararası girişimlerde de bulunduklarını ancak tüm çabalarının yanıtsız kaldığına dikkat çekiyor. Hukuki girişimlerin adaletin sağlanmasını ve cenazenin teslim edilmesini sağlamadığını vurgulayarak önlerine bir takvim koyduklarını belirten Tanay şunları söyledi:

“Başlangıçta iki talebimiz vardı. Birincisi, ailesine

verilmesi için cenazenin kimlik tespitinin yapılması, ikincisi ise öldürme olayına katılan görevliler hakkında soruşturma açılmasıydı. Bu kararların ardından ilkesel olarak Çemişgezek Cumhuriyet Başsavcılığı’na sadece cenazenin teslimine ilişkin bir başvuru daha yaptık. Tunceli, Malatya, Elazığ Cumhuriyet Başsavcılıkları ile yeniden görüştük. Tüm bu görüşmelerin sonucunda ise mezarın açılmayacağı ve cenazenin bize teslim edilmeyeceği bildirildi.

İç hukuk yolları tükenince de 29 Haziran 2011 tarihinde Arupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne başvurduk. Tedbir kararı vermesi ve mezarın derhal açılması için de acil çağrıda bulunmasını istedik. Aradan 7 ay geçti ve bu başvuruların üzerine herhangi bir sonuç alamadık. CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün ile birlikte Adalet Bakanı Sadullah Ergun’le görüştük. Bakan yakın sürede mezarın açılacağını belirtti. Ama aradan geçen zamanda Adalet Bakanı Ergun herhangi adım atmadı. Neticede hiçbir hukuki yol ve uluslararası hukuki girişim adaletin sağlanmasını ve cenazenin bize teslim edilmesini sağlamadı”

“Daha fazla beklemeyeceğiz”

İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi’nin hazırladığı Şubat 2011 tarihli rapora göre şu ana kadar açılmış 26 toplular mezarında 171 kişinin kemiklerine ulaşıldı. Fakat bölgenin farklı şehirlerinde açılmayı bekleyen 88 toplular mezarında 1298 kişinin bulunduğu biliniyor. Tanay, toplular mezarları yoğun olarak tartışılmasına rağmen devletin ve AKP hükümetinin adım atmadığını, bu yüzden mezarları kendilerinin açmaya başlayacaklarını şu sözlerle anlatıyor:

“Bu süre içerisinde müvekkilim Hüsnü Yıldız da Dersim’de başladığı süresiz açlık grevini ölüm orucuna çevirdi. Bunları dikkate alarak kendi önümüze bir takvim koyduk. Eğer AİHM ve Adalet Bakanlığı’ndan ayın 20’sine kadar mezarın açılması konusunda bir karar gelmez ya da adım atılmazsa, aydınlar, sendikalar, avukatlar, hukuk örgütleri temsilcileri ve adli tıp uzmanı hekimlerle birlikte mezarı biz açacağız.

Türkiye’de tespit edilmiş toplular mezarlarında 2 bine yakın insanımız var. Tamamı işkence ile öldürülmüş, tamamının kimlik tespiti yapılmamış veya hukuka aykırı biçimde defnedilmiş. Ama geçen süre içerisinde, özellikle son bir yıldır, toplular mezarların yoğun olarak tartışılmasına rağmen devletin bu konuda adım atmadığını görüyoruz. Herkesin mezar hakkı, yakınlarına veda hakkı bulunduğunu düşünüyoruz. Daha fazla beklemeyeceğiz ve mezarlarımızı hekimler, arkeologlar, antropologlar, avukatlar ile birlikte açacağız. 20 Ağustos’tan itibaren de bunu Dersim Çemişgezek’te bulunan toplular mezarı ile başlatmış olacağız.

Teknik boyutuyla baktığımız da bu mezarı adli tıp hekimleri eşliğinde açmak gerekiyor. Bu konuda biriken basın, politik ve sosyal baskılarla mezarı

denetiminde açılan toplular mezarlarında çalışmış Türkiye’den hekimler var. Onlarla görüşüyoruz. Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı Şebnem Korur Fincancı ve Adli Tıp Uzmanları Derneği Başkanı Prof. Dr. Ümit Biçer ile görüşüyoruz. Bununla ilgili ekipler ve aletler hazırlanıyor. Dersim Barosu, Amed Barosu, Türk Tabipleri Birliği, DİSK ve KESK ile görüştük”

“Suçlarını gizlemek için açmıyorlar”

Tanay devletin mezarları neden açmadığını ise şu sözlerle dile getiriyor:

“Hukuka uygun olan devletin bunları açmasıdır. Ama devletin bunları açacağı yok. Özellikle son dönemde silahlı kuvvetlerle olan ilişkilerin de çözülüyor olması göz önüne alındığında, yakın tarihte bunun değişeceğini beklemek de mümkün değil. Tüm bunlardan kaynaklı mezarları kendimiz açmayı düşünüyoruz.

Türkiye’nin imzalamadığı “Kayıplar Sözleşmesi” var. Bu sözleşmeyi imzalamayan diğer iki devlet ise İsrail ve ABD. Her ne kadar anti-amerikancı, anti-siyonist gözüke de uluslararası alanda bunlarla birlikte hareket ediyor. Türkiye, İsrail ve ABD’nin bu mezarları açmamalarının nedeni; kanuna aykırı yaptıkları eylemlerin, öldürmelerin ve defin işlemlerinin açığa çıkmasını engellemektir.

Türkiye’de bu politikaların hala devam ettiğini görüyoruz. Ergenekon, Balyoz’un kontgerillayı tasfiye amacını taşımadığını, esasında bir iktidar çatışması olduğunu görüyoruz. Eğer kontrgerilla gerçekten tasfiye ediliyor olsaydı, halka dair işlediği suçların cezalandırılmasına dair bir irade söz konusu olsaydı, AKP iktidarının ilk işi mezarları açmak olurdu.

Mezarları açtığınız zaman, kulakları kesilmiş cenazelerle karşılaşacaksınız, bedenlerinin yarısı olmayan gerillalarla karşılaşacaksınız. Yani katliam suçlarının açığa çıkmasını engellemek istiyorlar. Mezarları açtığınız zaman katledilmiş, işkence görmüş insanlarla karşılaşacaksınız. Bu noktada bu suçu işleyen insanları cezalandırılmaları gerekecek. AKP bunu yapmak istemiyor”

“AKP iki yüzlü bir tutum içerisinde”

“Mezar ve veda hakkı çok temel haklar ve 2500 yıldır korunuyor. AKP’nin Kürt sorunu ve demokrasi sorunları kapsamında ortaya koyduğu paketler büyük bir demagoji. Bu paketlere baskı ve zor eşlik ediyor. Şu anda da bu politikasını terketmedi. Operasyonları sürdürüyor. Açıkçası kontgerilla düne ait bir şey değil, geçmişte kalmış gibi bakmamak lazım. Bugün halen özel hareket polisleri tartışılıyorsa ve “terörle mücadele” adı altında polis halka karşı yoğun bir savaş yürütüyorsa AKP’nin demokratiğinden, ilericiğinden hatta liberalliğinden bahsetmek de mümkün değildir.”

Tanay sözlerini, toplular mezarların açılması ile ilgili mücadelenin toplumsal muhalefetin bütünü tarafından sahiplenilmesi gerektiğine dikkat çekerek noktalıyor:

“Sadece Hüsnü Yıldız’ın avukatı olarak söylemiyorum. Toplular mezarları bizindir. Bu toplumsal bir mesele. Toplumsal muhalefet olarak toplular mezarları bize ait. Sosyalistlerin, devrimcilerin, Kürtlerin, köylülerin, ezilenlerin ve yoksulların devlet tarafından açılan çukurlardan çıkarılması hepimizin borcu ve namusudur. Onları hakettikleri şekilde anmak gerekir. Bir kemik parçası da olsa bunu yapmaya değer. Bu bizim ödevimizdir”

Devrimci sanatçı Bertolt Brecht'i ölümünün 55. yılında saygıyla anıyoruz...

“İnsan neyle yaşar?”

N. Asya

“Sayın baylar bize hep ders verirsiniz.
 “Aman, günah, ayıp, kötü, yanlış.”
 Aç karnına kuru öğüt çekilmez.
 Önce doyur beni, ondan sonra konuş.
 Sende göbek, bizde ahlâk nedense.
 Şimdi bizi iyice dinle bak;
 İster şöyle düşün, istersen böyle:
 Önce ekmek gelir, sonra ahlâk.
 Artık vermek gerek, unutmayın sakın,
 Tüm nimetlerden, payını yoksulların.
 İnsan neyle yaşar?
 İnsan neyle yaşar: Ezip hiç durmadan.
 Soyup, dövüp, yiyip yutarak insanları.
 Yaşayabilmek için hemen unutmali,
 İnsanlığı unutmali insan.
 Katı gerçek budur, kaçınılmaz.
 Kötülük yapmadan yaşamamaz”

Yukarıdaki dizeler Bertolt Brecht'in “Üç Kuruşluk Opera” adlı oyununun kapanış şarkısının bir bölümü. Çok değil, iki yıl kadar önce 11. Uluslararası İstanbul Bianeli'nin başlığı olarak çıkmıştı karşımıza. Bertold Brecht de, 1973 yılında Nejat Eczacıbaşı ve 17 kapitalist tarafından kurulan İKSV'nin bir organizasyonu olan Bianel içerisinde buldu kendini birdenbire.

“Brecht ve Bianel” ilk bakışta çok masum bir ikiliymiş ve birbirlerini tamamlıyormuş gibi gözükse de, aslında özünde büyük bir ehlileştirme çabasını, yok saymayı ve saldırıyı barındırıyor. Kendini işçi sınıfının mücadelesine adayan, sanatını da bu kavganın silahı yapan Brecht'in hayatı ise aslında her şeyi açık biçimde özetliyor.

Önce ve daima sosyalist

1898 yılında Almanya'da doğan Brecht, gerçek anlamda Marksizme 1920 yıllarda yaklaşımaya başladı. Bir taraftan 1919 yılında Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi, diğer taraftan 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yaşattıkları kendisini oldukça etkilemişti. Bundan sonra kendini sınıf savaşımına ve sosyalist dünya görüşüne adayan Brecht sanatını da bu mücadelede etkin bir araç olarak kullandı. Marksist düşüncenin de katkısıyla Brecht, günümüze kadar ulaşan ve birçok sanatçı tarafından benimsenen diyalektik (epik) tiyatro anlayışını ortaya koydu. Brecht'in tiyatrosunda seyirci sadece izleyen, seyredip giden değildir. Diyalektik tiyatro ile seyirci eleştirip değiştirebilendir. Duygularıyla hareket edip kadere teslim olan, değişimi yadsıyan bir varlık değildir. Brecht eserleriyle seyirciyi diyalektiği kullanmaya davet eder. Ona göre diyalektik; “insanı tüm süreçlerde, kurumlarda, görüşlerde, çelişkiyi bulmaya ve onu kullanmaya zorlar”. Bunun sahne üzerindeki tekniği de “yabancılaşma efekti”dir. Bu teknikle seyirci katarsisten (arınma) uzaklaşıp, gerçek dünyanın içerisine girme fırsatını bulur. Bu durumu, yani seyircinin rolünü şu şekilde tanımlar Brecht: “O insanlık dünyasının sahnedeki yansımaları karşısında, aynı bu yüzyılın insanının doğa karşısındaki tavrını alır. Tiyatroda da o, doğa süreçlerine ve toplumsal süreçlere müdahale edebilen büyük değiştirici olarak karşılanır.” (Çalışma Günlüğü)

Birey kavramı yerine toplumsal mücadelenin ürünü olan insan kavramını temel alan Brecht, politika ile tiyatronun ilişkisini de Marksist bakış açısıyla kurar. Bu

da Brecht'in ağzından şu anlatıma konu olmuştur: “Tiyatro, edindiği teknik olanaklarla, ya bütün artistik amaçlardan kendisini arındıracak ve politikanın hizmetine girecektir, ya da kendisini yaşadığı çağın toplumsal sorunlarını derinlemesine tartışmaktan alıkoyacak ve bütünüyle artistik amaçlara yönelecektir”

Birçok kez sınır dışı edilen, defalarca kez ölümle burun buruna gelen Brecht'in her daim kavga için çarpan yüreği 14 Ağustos 1956 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucu durmuş, “proleter sanatın çalışkan işçisi” aramızdan ayrılarak ölümsüzlüğe uğurlanmıştır.

İki yüzlü sanatın düşmanı

Burjuvaziye eserleriyle amansız bir savaş açan Brecht burjuva sanat anlayışına da güçlü eleştirilerde bulunmaktadır. Burjuva sanatını “insani değerlerin yokedildiği yerde güçlü ve başarılı, insani değerleri inşa etmeye veya korumaya çalıştıkları yerde ise çaresiz ve başarısız” olarak nitelendirir. (“Edebiyat ve Sanat Yazıları”, cilt 1, sayfa 85)

Bu gerçeğe rağmen burjuvazinin Brecht aşkına (!) tanıklık edebilmekteyiz. Öyle ki, işçi sınıfının sanatını yapan Brecht aynı

zamanda burjuva düzenin, devrimci özünden koparak ehlileştirmeye çalıştığı sanatçılardan da biridir. Milyonlarca işçi ve emekçiyi açlığa, yoksulluğa ve sefalete mahkum eden, dünyayı keskin bir çöküşe sürükleyen burjuvaların Brecht'e ve daha nice devrimci sanatçıya “sarılmaları” elbette tesadüf değildir.

Farklı görüntülerle karşımıza çıkan bu durum aslında iki temel noktayı su yüzüne çıkarmaktadır. Birincisi Brecht'in eserlerinin ve sanat anlayışının burjuvazi için barındırdığı tehlikeye, diğeri ise bunun burjuvazide uyandırdığı hayranlığa işaret etmektedir. İkinci nokta bugün için açıktan dile getirilmese de, Brecht'in şimdilerin burjuva sanatı içerisinde kapladığı alan bu hayranlıkla gelen korkunun ürünüdür. Brecht'in eserlerinin devrimci özünden arındırılarak dolaşıma sokulmasına ilişkin en yakın ve geniş örneği, yazının girişinde de bahsettiğimiz XI. İstanbul Bianeli'nde yaşadık.

Şu bir gerçek ki Brecht, “İnsan neyle yaşar?” sorusunu proletaryaya sormaktadır. Bugün dört duvar arasına sıkıştırılıp elit bir azınlığın ulaştığı sanatın asıl muhatabı Brecht'e göre proletaryadır. Çünkü dünyayı değiştirip güzelleştirecek olan onlardır ve kendisi de eserleriyle bunu anlatmaya çalışmış, bunun için mücadele vermiştir.

Brecht'in devrimci eserlerini ve sanat anlayışını ezilenlere ulaştırmak, onu çürümüş sanat anlayışlarına malzeme yapmak isteyenlere verilecek en güzel cevap olacaktır.

Mersin BDSP'den futbol turnuvası

Mersin BDSP tarafından düzenlenen Futbol Turnuvası 30 Temmuz Cumartesi günü başladı. Turnuva BDSP tarafından yapılan basın açıklamasıyla başladı. Takımlar “Kapitalizmin futbolunu para, mafya, şike... İşçi sınıfının futbolunu öldüremeyeceksiniz” şiarlı BDSP imzalı ozalit pankart arkasında toplandılar. Açıklamada endüstriyel futbolun çürümüşlüğüne dikkat çekildi. Kapitalizmin toplumsal yaşamın her alanında dayattığı çürümeden futbolun da nasibini aldığı belirtildi. Yoksul mahallelerinde işçi-emekçi çocuklarının taşlarla yapılan kaleler ve plastik toparla oynadıkları futbolun bugün kapitalistler tarafından milyonlarca doların döndüğü bir sektör haline getirildiği belirtildi.

Okunan metnin ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı.

Turnuvanın amacının işçi sınıfının kültürüne, değerlerine ve işçi sınıfının futboluna sahip çıkmak olduğu dile getirildi.

Yapılan maçların ardından turnuvanın ilk günü sona erdi. 31 Temmuz günü yapılan maçların ardından turnuva son buldu. Turnuvada birinci olan takım futbolcuları birer kitapla ödüllendirildi. Turnuvaya işçiler, liseli ve üniversiteli gençler

katılım sağladı. Baştan sona dostluk havasının hakim olduğu maçlar sona erdiğinde takımlar birbirini tebrik etti.

Kızıl Bayrak / Mersin

Mücadele Postası

Unutkanlık...

Gördüğümüz bunca haksızlığa, kana, gözyaşına, sömürüye ve zulme karşı ne kadar da kayıtsız. Sadece sızlanıyoruz, acaba bana ne olacak diyebiliyor birkaçımız. Çoğumuz onu bile diyemiyor, kim olduğunu bile açıklayamıyor. Bir sınıf olduğunu bilmeden bir ömür bitiriyor dokuz-altı yollarında. Kıramıyor zincirlerini çünkü korkuları var. Dün yaşananlar bugün unutuluyor, geçmişte yaşananları saymıyorum bile. Her şeyi unutuyoruz yavaş yavaş, bahaneler başlıyor her birimizde. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın diyoruz ama bizim yaşattığımız her yılan yarın bizi de sokacak onu da unutuyoruz.

Biz işçiyiz, dünyanın her yerinde bu böyledir. Dişimizle tırnağımızla bu dünyayı yaratıyoruz. Milyonlarca insan bizim yaptığımız ürünlerle yaşamlarını sürdürüyor. Çoğumuz üretimden gelen gücümüzün farkında değiliz ve bu yüzden emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Hiçbir ülkede patronla işçi aynı ücreti almıyor. Çocukları aynı yerde okumuyor, eşleri aynı hastanede doğum

yapmıyor. Biri restoranla yemek yerken diğeri bir kuru ekmeğe muhtaç yaşıyor. Alınmayan tedbirler yüzünden her gün bir işçi kardeşinin eli, kolu kopuyor ya da ölüyor. Bizler fabrikada çalışırken belki eşimizin patronu eşimize sarkıntılık ediyor, iş arkadaşımız haksız yere işten çıkartılıyor. Sendikaya üye olmak anayasal hakken yüzlerce, binlerce insan sendikalı olmak istediği için işten atılıyor.

Kıdem tazminatlarımız elimizden alınacak yakında. Esnek çalışma, kuralsız, güvencesiz çalışma karşısında sesimizi yükseltelim. Yanı başımızda ayaklanan Ortadoğu halkı büyük sömürü, açlık ve sefaletle geçen onca yılın ardından küllerinden yeniden doğdu. Mısır, Libya, Tunus, Yemen'deki ayaklanmalar tesadüf değildi elbette. Biriken bir öfkenin patlamasıydı bu. Bizler de Ortadoğu'yu ateş topuna çeviren kardeşlerimizin yollunu kılavuz edinmeli, sorunlarımıza karşı duyarlı olup mücadele etmeliyiz

Ümraniye'den bir metal işçisi

“Ferhat Tepe'nin failleri yargılansın!”

Cumartesi Anneleri bu hafta gerçekleştirdikleri eylemde, katledilişinin 18. yılında Özgür Gündem muhabiri Ferhat Tepe'yi andı. Eylemlerinin 331. haftasında 27 Temmuz 1993 tarihinde Bitlis'te gözaltına alınarak kaybedilen Ferhat Tepe'nin faillerinin yargılanmasını istedi.

Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe, oğlunun kaybedilmesine tepki gösteren eşi İshak Tepe'nin “Devlet cinayet işlemiştir” dediği için yargılandığını hatırlatarak, başta Mehmet Ağar olmak üzere dönemin tüm yetkililerinin yargılanması ve faillerin açığa çıkartılmasını istedi. Tepe, Başbakan Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Gül'ün eşlerine de seslenerek “Siz de annesiniz, benim oğlumun elbiseleri askıda asılı kaldı, sofrada çatal bıçakları kaldı, ya sizin çocuklarınızın başına bu gelseydi tepkiniz ne olurdu?” dedi.

Tepe'nin ardından İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını okuyan Sema Solaklı, Ferhat Tepe'nin 27 Temmuz 1993 tarihinde evinden çıktığı sırada polisler tarafından arabaya bindirilerek kaçırıldığını ifade etti. Tepe'nin cenazesinin ise olaydan 13 gün sonra ailesinin girişimleri sonucu Elazığ Kimsesizler Mezarlığı'nda bulunabildiğini belirtti. Tepe'nin kaçırılmasının ardından DEP Bitlis İl Başkanı olan babası İshak Tepe'nin sık sık telefon tehditleri aldığını, bu tehdit telefonlarında Tepe'den oğlunun hayatına karşılık DEP İl Örgütü'nü kapatmasının istenildiğini söyledi. Tepe'nin kaybedilmesinin ardından başlatılan hukuki süreçte Tepe'nin avukatlığını yapan Şevket Epözdemir'in de kaçırılarak 25 Kasım 1993 tarihinde katledildiğini sözlerine ekledi.

Cumartesi Anneleri eylemlerinin ardından Ali Yıldız'ın cenazesinin ailesine verilmesi talebiyle Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi başlatan TAYAD'lı Aileler'e destek ziyaretinde bulundu.

Aksoy'un hastalığı yayılıyor

Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nin hasta tutsak Hediye Aksoy'un serbest bırakılması için Taksim Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemlerden 5.'si 29 Temmuz günü yapıldı. Gerçekleştirilen eylemlerle Aksoy'un sağlık durumuna dikkat çekmeye çalışılırken, Aksoy'un durumu kötüleşiyor. Tahliye edilmeyen kanser hastası ve görme engelli Hediye Aksoy, yazdığı mektupla hastalığının yayıldığını fakat tedavinin cezaevi koşullarında eziyete dönüştüğünü belirtiyor.

Kanser yayılıyor

Aksoy, 18 Şubat 2011 tarihinde ameliyat olurken, ameliyatta tümör ile birlikte memesinin bir kısmı da alındı. Fakat ameliyat sonrasında gördüğü tedavi yaşamını daha da zorlaştırdı. Aksoy şunları aktardı: “Patolojiden sonra radyo terapi tedavisine başlandı. 31 gün sürmesi gereken ışın tedavisi cihazların bozulması nedeniyle yaklaşık 2 ay sürdü.

Her gün ring yolculuğu bir işkenceye dönüştü benim için. Zira ağır hasta olanlarla mahkemesi olanlar aynı ringe konularak götürülüyor. Hasta halimle saatlerce adliye ve hastane kapılarında bekletildim”

Yeniden ameliyat

“Son dönemde çekilen yumuşak doku filmiyle birlikte karın boşluğumda bir tümör olduğu tespit edildi. Şişli Etfal Hastanesi'nin genel cerrah doktoru ameliyat olmam gerektiğini söyledi. Ancak tümör ana damarlara yakın olduğu için ameliyatın hayati tehlikesi olduğunu söyledi. Ve ameliyat olup olmama benim karar vermeme istedi. Böyle bir kararı hele de bu koşullarda vermek kolaymış gibi! 18 Şubat'ta geçirdiğim meme ameliyatından sonra yaşadığım zorlukları biliyorum. Bir daha böylesi koşullarda bu kadar ağır bir ameliyat geçirmek istemiyorum”

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

A black and white portrait of Bertolt Brecht, a man with a serious expression, wearing a suit and tie. The background is dark and textured.

(...)

**İyi insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
iyilik beklenmesin!
Özgür insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
kavuşsun özgürlüğe herkes,
özgürlük sevgisi geçersiz olsun!**

**Akıllı insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
akılsızlık zararlı olsun!**

("İyilik neye yarar?" - B. Brecht)

**Proleter sanatın çalışkan
işçisi Bertolt Brecht'i
saygıyla anıyoruz...**